

1. **ХАЈДИН (Исуф) АБАЗИ, звани "Љум Хаџиу"**

Рођен 30.04.1959. године у селу Гадиш, општина Гњилане.

Као дугогодишњи емигрант у Швајцарској и Шведској, био је једна од најутицајнијих личности ОВК у западној Европи. Заједно са Ељмијем Речицом, представљао је главну везу поменуте организације на Ким са албанском емиграцијом и главним штабом ОВК у иностранству.

У том својству, кроз фонд "Домовина зове", био је задужен за прикупљање новчаних средстава намењених ОВК. Августа 1998. године, швајцарска влада блокирала је рачун поменутог фонда, због сумње да се из њега финансира терористичка делатност на Ким.

У иностранству је посебно био ангажован на регрутовању и илегалном упућивању, преко територије Македоније и Албаније, обучених терористичких група ОВК на Ким.

Током 1998. године, непосредно је учествовао у формирању кризних штабова ОВК на подручју Урошевца. Заједно са Емрушом Џемајлијем, формирао је и руководио ОВК на том простору, као и огранцима у Качанику, на чијем челу су се налазили Заим Габрица и Исмет Садику, бивши официри ЈНА.

Са члановима своје породице, био је укључен и у криминалне активности на подручју Урошевца. По његовом налогу, убијено је неколико Албанаца који су покушали да се супротставе њиховом разбојништву, пљачки и репресији. Поред тога, јавља се као организатор и учесник у више политичких убиства почињених, такође, над Албанцима, пре свега, члановима ДСК.

Користећи функцију председника општине Урошевац, настојао је да, за своје криминалне активности, придобије бивше припаднике ОВК. Због сукоба са сарадницима у ДПК, марта 2003. године, напустио је Ким и тренутно живи у Шведској, у граду Малмеу.

2. ЕКРЕМ (Бајрам) АВДИЈА, звани "Абус Акеј"

Рођен 18.07.1971. године, у Косовској Митровици.

Након завршене медресе у Приштини, Авдија је, као стипендиста Саудијске Арабије, 1990. године, примљен на Теолошки факултет у Медини.

Учествовао је у оружаним сукобима у БиХ. Завршио је војну обуку у наставном центру за регрутацију муџахедина "Абу Бекир Сидик", у Јабланици, код Тешња (БиХ), као и обуку у кампу "Хост", у Авганистану, где је научио да рукује лаким пешадијским наоружањем и вештину војне тактике.

Током боравка у БиХ, на Екрема Авдију снажан утицај извршили су Абдулах Духајман, руководилац "Исламског балканског центра" у Зеници, и Аднан Пезо, председник организације "Активна исламска омладина" (АИО), те је, на основу њихових инструкција, јануара 1998. године, основао "Косовски исламски биро", са седиштем у Косовској Митровици. Поменути Биро служио је као покриће за достављање финансијских средстава и за идеолошко придобијање и регрутовање лица муслиманске вероисповести за оружану борбу. Плански и систематски су на Ким, претежно преко Албаније, довођени држављани исламских земаља, односно муџахедини са искуством у ратовању у БиХ и Авганистану.

Маја 1998. године, Авдија је оформио муџахединску јединицу "Абу Бекир Сидик". За свог заменика поставио је Шпенда Коприву, из Косовске Митровице.

Сарађивао је са вођама ОВК, Самијем Љуштакуом, Сулејманом Селимијем и Адемом Јашаријем, који су јединицу "Абу Бекир Сидик" снабдевали оружјем и муницијом и давали инструкције за предузимање конкретних терористичких акција.

Ухапшен је, заједно са Неџедином Лаушом и Шпендом Копривом, августа 1998. године, од стране органа безбедности Републике Србије, у покушају илегалног преласка на територију Албаније. Том приликом, код њих је пронађена већа количина аутоматског наоружања, ручних бомби, ручних баџача и друге војне опреме, као и већи број аудио и видео касета пропагандне садржине, која примарно позива на цијад - свети рат против немусиманског становништва.

Због терористичког деловања, осуђени су правоснажним пресудама на вишегодишње затворске казне, али је, 2001. године, цела група амнистирана под притиском међународне заједнице.

По изласку из затвора, Екрем Авдија је наставио да води организацију "Косовски исламски биро", која је, временом, проширила опсег свог рада, оснивањем бројних испостава у свим већим градовима Косова и Метохије.

Реактивирао је и јединицу "Абу Бекир Сидик", са седиштем у јужном делу Косовске Митровице, којој су, између осталих, поново приступили Шпенд Коприва, Неџмедин Лауша, као и Ариф Краснићи, из села Сибовце, општина Обилић.

3. АЉУШ (Соколь) АГУШИ, звани "Мађуп", "Крхач", "Маљо" и "Дугме"

Рођен 20.06.1959. године у селу Дреновац, општина Клина.

Као члан ужег руководства ОВК у оперативној зони Дукађин, био је укључен у принудну мобилизацију албанског становништва, прихват оружја и обуку диверзантско-терористичких група на подручју Клине. Учествовао је у нападима на припаднике МУП-а Србије и ВЈ (Јошаница, Бича, Грабац, Кијево и Дреновац), које је организовао уз помоћ већег броја чланова своје породице. Из дворишта његове породичне куће, 11.08.1998. године, убијен је Радован Степић, из села Дреновац, а тешко повређен Владо Сташић, из села Дугоњива.

Исте године, организовао је и нападе у којима су убијени Оливер Зајић, са подручја Клине, Грујица Шмигић, из села Дрсник, Драган Степић и Драгиша Кизић, као и више припадника полиције, док је, на подручју села Јошаница, рањена Деса Баровић.

Са представницима ужег језгра ОВК (Рамушом Харадинајем, Љахом Брахимајем и Идризом Баљајем, званим "Тогер"), Агуши је један од кључних извршилаца геноцида и терора над Србима и Албанцима заточеним у селу Јабланица, у општини Клина. Постоје докази и сведоци о њиховом непосредном учешћу у киднаповању, злостављању и ликвидацији лица заточених у поменутом затвору, чија су тела потом бачена у канал којим се

пуни Радоњићко језеро, као и у запуштени бунар, на путном правцу Јабланица-Жабељ, општина Ђаковица.

Агуши је командовао и свим осталим логорима на подручју Клине. У затвору, у селу Ликовац, који је, такође био под његовом командом, убијена су браћа Радомир и Драго Воштић, из села Јеловац, општина Клина, као и припадник МУП-а Србије Иван Булатовић.

Након масовног одласка Срба из Метохије, Агуши спроводи систематско и организовано уништавање њихове имовине и руководи претеривањем преосталог српског становништва са тог подручја. У исто време, организовао је и уништавање православних споменика и цркава на подручју општине Клина, у селима Долац, Дрсник, Петрач и Гребник, као и скрнављења гробова у селима Дрсник, Дреновац, Дугоњиве, Петрч, Зајмово, Долово, Гребник, Клина, Видање, Јагода и Долац.

После повлачења српских снага безбедности са КиМ, био је налогодавац и извршилац киднаповања и убиства Милорада Добрића, Милића Богићевића, Божане и Војислава Јовановића, из Дренице, општина Клина.

Један је од носилаца криминалних активности на подручју Клине. Од албанских криминогених структура, које на различите начине (углавном под присилом) откупљују српска имања и имовину, Агуши изнуђује провизију и уцењује потенцијалне купце, а извршилац је и више убиства Албанаца који су одбили да му дају новац.

У КЗК је распоређен на место главног инспектора и одржава контакте са Сулејманом Селимијем, званим "Султан", и ужим руководством КЗК (Реџепом Селимијем, Јетулахом Геџајем, Ганијем Краснићијем, званим "Љуми", и хашким оптужеником Фатмиром Лимајем).

4. РАСИМ (ХАМИД) АГУШИ

Рођен 17.07.1962. године у Дреновцу, Општина Клина.

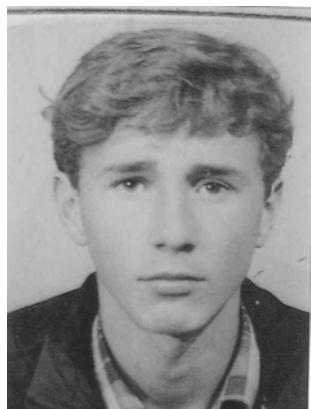
Био је члан Главног штаба оперативне зоне Дукаћин, односно командант 3. оперативне зоне ОВК. Деловао је у саставу 131. бригаде "Мирте Зенели", а сада је командант КЗК у Пећи.

Агуши је, као члан терористичке групе, одговоран за више од 87 убиства, 29 отмица, организовање затвора лоцираних у селима Глођани, Беланица, Ликовац и Јабланица, општина Пећ, силовање и сексуално злостављање више лица, као и уништавање имовине. Осим тога, учествовао је у око 180 терористичких акција, међу којима су оружани напади на села Љоћа и Бабалоћ, средином 1998. године. Био је активан и у принудном исељавању неалбанског становништва са територије Ђаковице, Пећи и Дечана, а одговоран је и за паљење цркве у селу Горњи Рашић.

Непосредно је учествовао у терористичкој акцији на село Дреновац, као и у оружаном нападу на кућу Јагоша Ђуричића.

Такође, био је учесник у убиствима Драгомира Степића, из Дреновца, као и Милића Богићевића, Милорада Добрића, Војислава Јовановића и његове супруге, и четири Рома, која су извршена у селу Драгановцу, Општина Клина, 1999. године.

Терети се за учешће у терористичким нападима на припаднике МУП-а Републике Србије у Клини, Општина Пећ, као и за напад на полицијску станицу у Клини.

5. НАЗМИ (Адем) АЈЕТИ

Рођен 22.04.1972. године, у Подујеву.

Након хапшења члanova НПРК на Ким, 1993. године, Ајети је побегао у Швајцарску, где је ступио у контакт са припадницима НПОК, а 1994. године осуђен је, у одсуству, на 7 година затвора.

По повратку из Швајцарске, 1998. године, приступио је ОВК. У оквиру оперативне зоне Лаб, од стране Рустема Мустафе, заједно са братом Авнијем, био је ангажован на илегалном допремању оружја и муниције из Албаније.

После дислоцирања српских снага безбедности са Ким, формирао је диверзантско-терористичку групу "Црвена рука", у циљу етничког чишћења српског и црногорског становништва на подручју Подујева.

Заједно са поменутим братом, прикључио се ОВПМБ и, марта 2001. године, учествовао у терористичким акцијама на припаднике МУП-а Републике Србије и ВЈ.

Уживалац је опојних наркотичких средстава.

6. **ХИСНИ (Изет) АХМЕТИ, звани "Хис"**

Рођен 27.07.1972. године у селу Шупковац, општина Косовска Митровица.

За време рата у БиХ, борио се у муслимanskим војним јединицама. Једна је од кључних личности у организовању ОВК и њених огранака на подручју Косовске Митровице, односно формирању оперативне зоне Шаља, која је обухватала подручја општина Косовска Митровица, Вучитрн, Обилић, Зубин Поток и Лепосавић, а у којој се налазило неколико хиљада добро наоружаних терориста.

Почетком јануара 1999. године, постављен је за команданта 141. бригаде ОВК и учествовао је у готово свим нападима на припаднике МУП-а Србије и ВЈ на том подручју. Био је укључен и у прикупљање финансијских средстава, набавку оружја и спровођење војне и диверзантске обуке.

Ахметијева терористичка група је, 24. јуна 1998. године, извршила напад на Србе у селу Пантина и киднаповала брачни пар Чедомирку и Ратомира Миљковића, чија је даља судбина непозната.

Иста група је, 22. јануара 1999. године, киднаповала Мишу Биговића, из села Невољане, на његовом радном месту у "Електродистрибуцији", у Вучитрну, као и четири члана породице Миаличковић из Невољана, у истој општини. Киднапована лица су спроведена у Главни штаб ОВК у селу Ликовац, општина Србица да би, након неколико дана, били ослобођени, уз посредовање посматрача ОЕБС-а.

У мају 1999. године, припадници трећег вода специјалне јединице оперативне зоне Шаља убили су 12 припадника ВЈ, као и Мирослава Спиринића, из Вучитрна, на путу Косовска Митровица-Вучитрн.

Иста група је, на ситничком мосту у Вучитрну, киднаповала новинара "Политике" Љубомира Кнежевића, који је, након вишедневног физичког злостављања, убијен.

Јануара 1999. године, Хисни Ахмети је, заједно са Рахманом Рамом, организовао и реализовао напад на положаје ВЈ на подручју Шаље, у којем је киднаповано 8 припадника војне полиције. Приликом преговора са представницима ОЕБС-а, који су вођени на подручју Шаље, Рахман Рама је одбио да ослободи отете војнике.

Јуна исте године, незаконито је преузео контролу над дистрибуцијом нафтних деривата на подручју Вучитрна и Косовске Митровице, на пумпама које су у власништву "Беопетрола" и "Југопетрола". Од фебруара 2000. године, ови објекти се налазе под контролом УНМИК-а.

Након формирања КЗК, Рама је именован за команданта 4. Регионалне територијалне групе (РТГ), са седиштем у Косовској Митровици, а Хисни Ахмети је постављен за његовог заменика.

7. АБДУЛАХ (Мухарем) БАБАЉИЈА

Рођен 22.05.1967. године, у Ђаковици.

Како командант 137. бригаде ОВК, Бабаљија је организовао нападе на припаднике МУП-а Републике Србије на подручју општина Ђаковица и Дечани, где је у заседама убијено или рањено више припадника полиције.

Његова група је, између остalog, била задужена за застрашивање, киднаповање и убијање преосталих Срба, као и за уништавање њихове имовине на овом подручју.

По његовом наређењу, више Срба је отето и одведено у терористичку базу у селу Глођане, где су убијени, након вишедневних мучења и малтретирања. Међу њима је и петоро чланова породице Шутаковић, из Ђаковице.

Група терориста коју је предводио, извршила је, током 1999. године, више напада у насељу Чабрат, у Ђаковици, када је погинуло неколико грађана, три припадника полиције и ВЈ, док је

десетак лица теже и лакше рањено. Такође, одговорна је за минирање и рушење православне цркве у центру Ђаковице.

У циљу остваривања потпуне контроле над градом, формирао је "приватну" саобраћајну полицију и стражу у Ђаковици, као и физичко обезбеђење у јавним установама и предузећима (преко фирм "Besa Security" и "K.P.S. Jaguara Security"), а са појединим члановима КЗК бавио се кријумчарењем оружја и изнуђивањем новца.

Рамуш Харадинај га је, 2002. године, именовао за команданта 332. бригаде КЗК у Ђаковици, да би, убрзо, био прекомандован у Пећ. Постоје претпоставке да је у личном сукобу са Даутом Харадинајем.

8. МАСАР (Ферхат) БАКИЈА

Рођен 18.02.1953. године, у Ђаковици.

Приступио је илегалној паравојној организацији "Национални фронт", 1991. године. Као резервни војни официр и радник штаба Територијалне одбране у Ђаковици, био је задужен за израду планова, скица, организационог и војног устројства и др. После прикључења ОВК, заузео је високо место у командној хијерархији, те је остваривао редовне контакте са терористичком групом Хекурана Ходе, која је, по његовим инструкцијама, вршила терористичке акције на подручју Ђаковице.

Такође, био је предводник терористичке групе под називом "Црне капе", која је деловала на подручју Ђаковице.

Након повлачења припадника ВЈ и МУП-а Србије и формирања КЗК, постао је "шеф оперативе", са седиштем у Дечанима, у чину мајора. Обављајући ту функцију, врши контролу свих база КЗК на подручју Метохије.

Као високи официр КЗК, на подручју Ђаковице, остваривао је контакте са представницима исламистичких организација из Саудијске Арабије, као и са групом од 40-ак муџахедина која је

учествовала у оружаним сукобима на Ким против снага безбедности Републике Србије.

**9. ИДРИЗ (Хаљиљ) БАЉАЈ, звани
"Тогер"**

Рођен 08.08.1952. године у селу Игларево, општина Клина.

Био је командант специјалне јединице ОВК "Црни орлови", коју је формирао по налогу

Рамуша Харадинаја, а која је деловала у саставу 131. бригаде оперативне зоне Дукаћин, а потом и заменик команданта гарде РТГ КЗК Дукаћин, у чину мајора. Ухапшен је од стране УНМИК полиције, 11. августа 2002. године.

Заједно са Рамушом Харадинајем, учествовао је у убиствима око 40 лица, чија су тела бачена у канал реке Бистрице. Поред тога, одговоран је за злочине почињене на простору деловања поменуте оперативне зоне.

Са Даутом и Бујаром Харадинајем и Арбеном Ахметајем, предводио је терористичку групу која је извршила оружане нападе на припаднике МУП-а Србије, код прилаза селу Јабланица, општина Ђаковица, те на припаднике МУП-а и ВЈ у селима Глођане и Доњи Ратиш, општина Дечани, 17. октобра 1998. године, као и 16. новембра 1999. године, код села Дошиновца, општина Дечани. Јуна 1999. године, киднаповао је пензионера Милорада Јовановића, Ђорђа Кузмановића, радника ЈП ПТТ Србије, и Владимира Вулевића, из Пећи, којима се од тада губи сваки траг.

Организатор је принудног исељавања становништва са територије Ђаковице, Пећи и Дечана, као и паљења цркве у селу Горњи Ратиш. Нарочито се истакао по својој свирепости у мучењу и убијању жртава и развлачењу делова њихових тела везаних за трактор. Остатке лешева бацао је у канал Радоњићког језера.

Код албанског становништва познат је и као починилац злочина над својим суграђанима. Крајем 1998. године, убио је Агима Ибрахимија, таксисту из Ђаковице. Одговоран је и за убиства

Цветка Нововића из села Набрђе, општина Пећ, и његове супруге, као и за лишавање слободе Османа Берише и Ујкана Авдуљија, такође из Пећи, и Вукашина Шћекића, које је једно време држао затворене, физички их злостављајући.

Крајем 1999. године, извршио је отмицу Весеља Муришија и још четири лица албанске националности. Једно време држао их је затворене у згради "Дукаћини", у Пећи, након чега је четворицу убио, док је Муриши успео да побегне. Један број киднапованих лица мучен је и убијан у селу Рухот. Њихова тела су бачена у реку Бели Дрим. Међу овим жртвама био је и Џафер Ђука, политички функционер из Пећи.

Осим тога, Баљај је јавно прозиван за нестанак и убиство већег броја Албанаца са подручја Метохије. Сумњичи се за учешће у убиству Исмајла Хајдарија, члана ДСК, 17.01.2002. године, у Пећи.

Идриз Баљај припада криминалној организацији "Дукаћини", коју предводи Рамуш Харадинај. Један је од значајнијих организатора илегалне трговине оружјем из Албаније према Македонији и СЦГ, преко путног правца Пећ - Кула - Рожаје. Ове активности обављао је у сарадњи са Рамушом и Даутом Харадинајем и Џавитом Хаљитијем. Близак је породици Ељшани, са чијим члановима сарађује у пословима илегалне трговине нафтотом.

Непозната лица су 20.01.2002. године, покушала да убију Баљаја, подметањем експлозивне направе на улазу његове куће. Овом приликом, Идриз Баљај, његова супруга Теута и син Сулејман задобили су тешке телесне повреде.

10. АФРИМ (Хамди) БАША

Рођен 1971. године у селу Вранић, општина Сува Река.

Извесно време је живео у Швајцарској, био учесник рата у Хрватској и инструктор у обуци терориста са Ким, која је организована у Републици Албанији.

Као припадник терористичке групе у селу Вранић, учествовао је у многим нападима ОВК на припаднике полиције (у Лапушнику - општина Глоговац, Овчареву - општина Србица, Црновљеву - општина Штимље, Бањи - општина Малишево и Ладровцу).

Извесно време био је руководилац групе која је имала задатак да ликвидира припаднике МУП-а Србије и Албанце лојалне Републици Србији, са подручја Суве Реке и Призрена. У том циљу, вршио је селекцију мета и правио спискове лица за ликвидацију. На том списку су се, између осталих, нашли и Мишко Нишовић, припадник РДБ МУП-а Србије, из Призрена, Агим Шахити, радник МУП-а Србије, из села Сопина, Селим Селманај, бивши полицијац, Сахит Зогај, бивши радник РДБ, из Малишева, Беким Сахитај, из села Сопине, и Иљаз Врановци, пензионисани радник РДБ, из села Трње, кога су Баша и припадници његове групе убили на свиреп начин.

Почетком септембра 1998. године, киднаповао је једног припадника полиције из Ораховца и спровео га у логор који се налазио у селу Тимићина, општина Сува Река, након чега је уследило његово зверско мучење. У овом логору било је заточено више Срба и Албанаца са наведеног подручја.

11. СОКОЉ (Мујо) БАШОТА

Рођен 07.03.1966. године у селу Џеровик, општина Клина.

Као политички представник ОВК, учествовао је у преговорима у Рамбујеу.

Један је од организатора ОВК на подручју Дренице, Клине и Ораховца. Учествовао је у организовању више терористичких напада на припаднике МУП-а Србије и ВЈ, као и на српске цивиле у селу Јошаница, Бича, Добра Вода, Чабић, Кијево, Игларево и др., заједно са Реџепом Селимијем, Јетулахом Геџајем, Сулејманом Селимијем и Аљушом Агушијем. Са Реџепом Селимијем и Мујом Краснићијем, из села Чабић, организовао је убиство Мехмета Гашија, из истоименог села, и Исуфа Хаљитија, из села Забрђа.

Организатор је и непосредни учесник киднаповања и ликвидације Десимира Јевтића, из Звечана, као и терористичког напада на полицијско одељење у Кијеву, општина Клина, на породицу Ђорђа Белића, у којем је Белић убијен, као и на Србе у селу Ђурђевику, у којем су, поред њега, учествовали Шабан Манђоли, Алија Бериша, Наим Раци, Башким и Фљамур Бериша, из села Велики Ђурђевик, општина Клина.

Организовао је и непосредно учествовао у терористичком нападу на породицу Рамадана Баљаја, из села Игларево, те у киднаповању и ликвидацији Хетема Добруне, из села Лозица, општина Клина, и Рамадана Бужоља. Заједно са Хабибом и Зећијром Морином, те Агимом Пантином, учествовао је у киднаповању и ликвидацији Салија Берише, званог "Зали", и његовог брата Бајрама, затим Бинака Берише, Брахима Зогаја и његових синова Фадиља и Рамадана, из Игларева, чија су тела пронађена на подручју Ораховца, на путу Орлате-Малишево. Заједно са Фехмијом, Биљалом и Шефћетом Круезијом, организовао је ликвидацију Ајета Гашија, пензионисаног припадника РДБ МУП-а Србије.

Након демилитаризације ОВК, прикључио се ДПК Хашима Таћија, те је, у једном периоду, обављао функцију министра за рад и социјална питања у Привременој влади коју је Таћија формирао након повлачења МУП-а Србије и ВЈ са Ким. Поред политичке повезаности са Хашимом Таћијем, укључен је и у активности његове дреничке криминалне групе.

12. БАЈРАМ (Малић) БЕГА

Рођен 08.04.1966. године у селу Језерце, општина Урошевац.

Био је командир специјалне јединице војне полиције ОВК, у касарни у селу Језерце. Одговоран је за злочине почињене на територији деловања оперативне зоне ОВК Неродимље: више од 29 терористичких напада, 22 убиства, 27 отмица, 15 противправних затварања, као и оштећење храма "Свети Урош" код Горњег Неродимља, 1998. године.

Учествовао је у оружаним нападима на село Неродимље, 1998. и 1999. године, и село Гребно, априла 1999. године, као и у принудном исељавању локалног становништва са територије Урошевца.

Одговоран је и за организовање осам затвора на овом подручју.

На територији општине Урошевац, деловао је у групи са Назмијем, Љумнијем и Екремом Балилајем, Гутом Хиснијем и Мисретом Каљеницом.

Учесник је оружаног напада који је ова група извела према цивилима на месту званом Састав река, код села Неродимље, у којем су отети Синиша Лукић и Веселин Лазић, из истоименог села.

Од 1998. године, учествовао је у бројним оружаним нападима на припаднике МУП-а Републике Србије и ВЈ, а одговоран је за убиство резервног полицајца Драгана Милића, из села Доње Неродимље, извршено у једном од поменутих напада.

13. ЦЕМАЈЉ (Исуф) БЕЈТА

Рођен 17.02.1945. године у селу Средња Клина, општина Србица.

Бивши официр ЈНА. По одлуци Главног штаба ОВК за општину Србица, био је један од комandanата војне обуке припадника ОВК.

Године 1998., на подручју Дренице, водио је диверзантско-терористичку обуку за припаднике ОВК, након чега је изабран за члана Главног штаба ОВК оперативне зоне Дреница, лоцираног у селу Ликовац, општина Србица.

Интензивно је радио на анимирању Албанаца који су били на служби у бившој ЈНА да се приклуче јединицама ОВК. Уз Заима Беришу, Миљаима Беришу и Ејупа Драгу, имао је значајну улогу у организовању паралелног Министарства одбране Републике Косово, а након формирања КЗК, постављен је на место шефа одсека за персонална питања.

14. АВНИ (Муса) БЕРИША, звани "Таркан"

Рођен 13.08.1974. године у селу Коњушевац, општина Подујево.

Био је припадник ОВК на подручју оперативне зоне Лаб где је, заједно са Авнијем Фетом, из села Пендух, општина Подујево, и Рустемом Мустафом, званим "Реми", извршио низ терористичких аката, да би, након јуна 1999. године, учествовао у етничком чишћењу на територији општина Подујево и Приштина.

По наређењу Љатифа Гашија, тадашњег шефа војне полиције у поменутој оперативној зони, и његовог заменика Назифа Мехметија, извршио је егзекуцију четворо Албанаца са подручја општине Подујево (Агљуша Кастратија из Крпимеја, Мирвете, Агима и Исака Муслиуа, из Главника).

Руководио је групом припадника тајне полиције ОВК која је одговорна за убиство Предрага Јовановића, из села Сушица, општина Приштина. Децембра 1998. године, ликвидирао је Милића Јовића, радника бившег ЦРДБ Приштина, и Ахмета Воцу, бившег радника покрајинског СУП-а.

Један је од починилаца терористичког напада на полицијаца ОУП Подујево Станимира Димовића, који је, том приликом, теже рањен.

Након распуштања ОВК, септембра 1999. године, Бериша је приступио КПС у Приштини.

15. РУСТЕМ (Шабан) БЕРИША

Рођен 18.07.1955. године у селу Крушевац, општина Пећ.

Био један од руководилаца Штаба 2. РТГ КЗК Паштрик, са седиштем у Призрену, а сада је директор Академије КЗК "Хамз Јашари", у Приштини.

Заједно са Бисљимом Зурапијем, одговоран је

за 26 убиства, 77 отмица и организовање шест импровизованих затвора лоцираних на територији Ораховца и Призрена.

Поред тога, учествовао је у оружаном нападу на караулу ВЈ у селу Кошаре, општина Ђаковица, 1999. године, када је лично убио неколико војника.

Са једном групом терориста, 11. јуна 1999. године, извршио је насиљни упад у кућу извесне Хатице у селу Ереч, и извршио кривично дело силовања поменуте Албанке и њене две кћери. Иста група је физички злостављала припаднике ромске националности и силовала већи број девојака из ове националне заједнице.

Бериша је одговоран и за отмицу Садрија Џамаја, 9. фебруара 1999. године, у околини Ђаковице, као и за наношење тешких телесних повреда и убиство Шкељзена Камберија из села Поношевца, кога је његова терористичка група држала заробљеног у импровизованом затвору лоцираном на територији Ђаковице.

16. ШЕФИК (Хазир) БЕЋИРИ, звани командант "Дардани"

Рођен 13.08.1960. године у селу Копривница, општина Косовска Каменица.

Године 1998., постављен је за команданта 172. бригаде ОВК и члана штаба ОВК за Косовску Каменицу.

Наредио је претеривање грађана ромске националне заједнице из села Огошта, општина Косовска Каменица, као и пљачкање и спаљивање њихових кућа. Такође, био је вођа групе од 15 лица која су претерала српско становништво из општине Косовска Каменица, а наредио је и злостављање већег броја лица српске и албанске националности.

Налогодавац је убиства Трајана Трајковића, припадника МУП-а Србије, из села Кололеч, општина Косовска Каменица, као и етничког чишћења села Чараковце, у истој општини.

Организовао је допремање велике количине оружја из Гњилана у село Копривница, за потребе јединица које дејствују у саставу АНА, при чему су припадници КФОР-а успели да заплеле извесну количину тог наоружања. У ранијем периоду, руководио је и набавком оружја за припаднике ОВПМБ.

У вези је и са лицима из криминогених структура, преко којих је организовао илегалну трговину оружјем и дрогом.

Тренутно је ангажован као старешина КЗК у Витини.

17. ЉАХ (Шабан) БРАХИМАЈ, звани "Мађуп"

Рођен 21.01.1970. године у селу Јабланица, општина Ђаковица.

У септембру 1998. године, против Брахимаја је поднета кривична пријава, због терористичке активности.

Био је иницијатор и главни носилац екстремистичког деловања на подручју Јабланице, од 1995. године. Крајем 1996. године, формирао је илегалну терористичку групу под називом "Осветници". Вршио је прихват наоружања, које је складиштио у својој кући у Јабланици, организовао војну обуку за чланове терористичке организације у руковању пешадијским наоружањем и експлозивним направама, а са члановима своје групе, Фаиком Мехметијем и Насером Ибрахимајем, извршио је више терористичких напада на одељења полиције на подручју Душкаје, Барањске Љуге и Пеношевца.

Почетком 1998. године, учествовао је у прихвату и скривању Рамуша Харадинаја и осталих терориста који су учествовали у убиству полицајца ОУП-а Дечани Миодрага Отовића. Марта исте године, именован је за команданта штаба ОВК за подручје Душкаја, те је, ангажујући се на формирању подштабова у другим селима Ѓаковачке општине, сарађивао са Идризом Баљајем, званим "Тогер", као и са Фадиљом Нимонајем, званим "Тигар", командантом војне полиције ОВК за ово подручје.

Истовремено, у селу Јабланица, формирао је јаку терористичку базу и касарну у којој је вршена обука нових чланова ОВК, као и прихват оружја и војне опреме из Албаније, које је даље усмеравано према Дреници. Лично је планирао и руководио киднаповањем Срба и једног броја Албанаца, који су држани у затвору у Јабланици. У подруму једне куће направио је базен који је коришћен за мучење киднапованих лица, у чему су учествовали, осим њега, и сада покојни Насер Брахимај, затим Фаик Мехметај, Назми Брахимај и Џевдет Касуми, сви из села Јабланица.

Ова група је одговорна за убиство најмање 10 отетих лица, чија су тела бачена у Радоњићко језеро, код села Ратиш, општина Дечани, а нека тела су закопана у шуми крај језера. Са члановима своје групе, Брахимај је убио и три лица чија су тела бачена у реку Сушицу. Међу убијенима је био један полицајац, као и Албанац Скендер Кући, из села Лабљана, општина Пећ, који је одбио да финансијски помаже ОВК. С обзиром на породичну повезаност са Рамушом Харадинајем, Албанци га сумњиче и за убиство Тахира Земаја, једног од бивших комandanата ОВК.

Због учешћа у оружаним активностима ОНА у Македонији и ОВПМБ на југу Србије, смењен је са функције члана штаба 3. РТГ КЗК, са седиштем у Пећи, а 18.06.2002. године, ухапшен је од стране УНМИК полиције, заједно са Садиком Чекуом, Идризом Баљајем и Бекимом Зекајем, под сумњом да су извршили злочине против Албанаца и лица из других националних заједница на КиМ, током 1999. године. Након неколико сати притвора, Љах Брахимај и Садик Чеку пуштени су на слободу.

18. РАМ (Ганија) БУЈА

Рођен 05.12.1958. године у селу Бујанце, општина Липљан.

Био је учесник преговора у Рамбујеу. Близак је сарадник Хашима Таћија, Јакупа Краснићија и Шукрија Бује. Члан је Главног одбора ДПК.

Један је од организатора референдума Албанаца, 1992. године, када постаје и делегат илегалне Скупштине Републике Косово. Кроз контакте са Ибушом Висијем, из села Дубрава, општина Качаник, пратио је терористичке активности ОВК на подручју Штимља, Дечана и Пећи, да би, потом, постао члан ужег руководства ОВК, на подручју Липљана и Малишева.

Из базе у Малишеву, заједно са Јакупом Краснићијем и Аземом Суљом, руководио је терористичким нападима на српске цивиле и припаднике ВЈ и МУП-а Србије и био заговорник киднаповања припадника снага безбедности на КиМ, у циљу ослобађања и размене заробљених терориста из јединица ОВК.

Непосредни је учесник у више терористичких акција изведених у Србици, на подручју Лапашника, Малишева, Липљана и Суве Реке.

По измештању југословенских и српских снага безбедности са КиМ, организовао је терористичке акције припадника ОВК у Малишеву, подстичући прогон, застрашивање и киднаповање Срба са подручја Липљана.

19. ШУКРИ (Саљи) БУЈА, звани "Газетар" и "Сокол"

Рођен 27.08.1966. године у селу Бујанце, општина Липљан.

Био је управник логора у селу Ланиште код Урошевца. Функцију команданта штаба ОВК у селу Језерце, општина Урошевац, обављао је до септембра месеца 1999. године, када је постављен за команданта 6. РТГ КЗК.

Током 2000. године, напустио је КЗК и укључио се у криминално-терористичке активности на подручју општина Урошевац, Качаник и Витина. Делује у спрези са Генцом Сефајем из Албаније, бившим официром албанске армије, који је учествовао у сукобима на КиМ, а сада борави у Урошевцу, и Џабиром Жаркуом, из Качаника, шефом качаничког клана који се бави шверцом оружја и дроге.

Заједно са Генцом Сефајем, узурпирао је многе локале чији су власници Срби и користи их за угоститељство и трговину робом широке потрошње. Део новца добијеног бављењем организованим криминалом, односно шверцом оружја и дроге, користи за финансирање терористичке организације АНА и терористичких група ангажованих на територији Македоније и југа Србије.

Близак је сарадник са криминалним кланом Сума, који предводе браћа Руфки, Емруш и Шкељзен Сума. Поред уџена и ракетирања, овај клан се бави препродајом наркотика, дувана и оружја, које шверцује у Републику Македонију. Поред тога, породица Сума је узурпирала цементару у Ђенерал Јанковићу и користи је као своје власништво.

20. ЈАХ (Салија) БУШАТИ

Рођен 25.02.1972. године у селу Гргоц, општина Ђаковица.

Био је припадник тзв. Јабланичке групе, којом је руководио Љах Брахимај. Од прве половине 1998. године, учествовао је у свим нападима на српско и албанско становништво, као и на Роме са овог подручја.

Заједно са Сафедином Аљијем, такође из села Гргоц, 02.06.1998. године, напао је кућу породице Таћи, из села Косурића, општина Пећ. Том приликом, убијен је Ука Таћи, који је одбио да приступи ОВК.

Бушати и Агим Зејнели, звани "Чергаш", из Јабланице, истог месеца 1998. године, отели су Дејана Ранђеловића из села Бећ, и једног Рома, које су, после вишедневног малтретирања и мучења, пустили на слободу. У то време, поменута група је пљачкала српске и црногорске куће у селу Бећ, које су биле привремено напуштене, јер су се становници плашили акција албанских терориста. Бушати је више пута организовао напад на једину црногорску кућу у селу Црмљане, власништво породице Бабовић.

Крајем августа исте године, Бушати и Зејнели извршили су терористички напад на болничко возило у селу Дреновац. Бушати је, 29.09.1998. године, на путу према селу Крљану, Ђаковица, киднаповао таксисту из Јабланице, кога је неколико дана држао заробљеног у селу Крљане, а затим убио.

По повлачењу српских снага безбедности са Ким, Бушати је, заједно са Арифом Шаљом, такође бившим припадником ОВК, био интезивно ангажован на киднаповању и пртеривању Срба и Рома са подручја Душкаје, нарочито из села Црмљане. Дана 16.06.1999. године, отели су Халида Бећу, Рома из истоименог села, а сутрадан и Халидовог оца Михтара. Халиду се изгубио траг, а Михтар је, после неколико дана малтретирања, пуштен и са породицом се иселио са Ким.

21. ЈУСУФ ВЕЉИЈА, звани "Заљи"

Рођен 26.07.1957. године, у Приштини.

Као један од активнијих припадника бивше ОВК, у оквиру оперативне зоне Лаб, обављао је функцију команданта војне полиције.

Учествовао је у терористичком нападу на аутобус "Ниш-експреса", 16.02.2001. године, у близини села Ливадице, општина Подујево, у којем је погинуло 11 путника, због чега је био ухапшен од стране УНМИК полиције и припадника КФОР-а.

22. АЗЕМ (Реџа) ВЕСЕЉИ

Рођен 08.03.1964. године у селу Лабљане, општина Пећ.

Јединицама ОВК прикључио се 1997. године, а као командант јединице у селу Лабљане и члан Главног штаба оперативне зоне Дукаћин, учествовао је у више терористичких акција према припадницима МУП-а Србије и ВЈ, ликвидацији, киднаповању, противправном затварању и претеривању Срба са подручја Метохије, као и у организовању допремања оружја и војне опреме из Албаније на Ким.

Одговоран је за бројне злочине почињене на територији деловања оперативне зоне Дукаћин. Учествовао је у отмици мучењу и убиству групе лица из Пећи, извршене крајем 1998. године, међу којима су Владимир Вулевић и Бафер Ђука, чија су тела бачена у реку Бели Дрим. Поред тога, Весељи је, са неколико чланова своје диверзантско-терористичке групе, 11.07.1998. године, у селу Лабане, извршио отмицу и убиство Скендера Куција из истог села.

Од почетка 1999. године, командовао је илегалном терористичком организацијом "Крило ОВК", која је деловала на подручју Дримског округа, вршећи, поред осталог, и бројна киднаповања, ракетирања и разбојништва над Албанцима лојалним Републици Србији.

Предводио је 133. бригаду ОВК, која је, 18. јуна 1999. године, ушла у Исток и извршила бројна убиства и лишила слободе део преосталог цивилног становништва, уз уништавање и пљачкање покретне и непокретне имовине, те рушење многих верских и културних објеката.

У групи припадника тајне полиције ОВК, коју је формирао Насер Шатри, са задатком ликвидације српског становништва, јуна 1999. године, у кући Станоја Љушића, Весељи је извршио убиство Станоја Љушића, Микаила и Ђурђе Вујић, Радоја Вулића, његове супруге и сина Мишке, Петра Ђурића и још неколико лица из Истока. Такође, наредио је убиство Радована Раднића, које је извршио Зенун Гаши, звани "Хоџа", 20. јуна 1999. године, у Истоку.

Током 1999. године, управљао је затвором који се налазио у приватној кући, у селу Каличани, општина Исток, у којем је било заточено око 150 цивила.

У близким је везама са криминалном организацијом "Дукаћини", коју предводи Рамуш Харадинај и директно је укључен у шверц оружја, дроге, хуманитарне помоћи и трговину белим робљем, као и у застрашивање чланова конкурентских криминалних група.

Крајем 2002. године, био је суспендован са функције команданта КЗК у Истоку, али је, 2003. године, враћен на исти положај.

**23. КАДРИ (Фазли) ВЕСЕЉИ, звани
"Љуљи"**

Рођен 31.05.1967. године, у Косовској Митровици.

Крајем 80-тих и почетком 90-тих година, био је активно укључен у рад илегалне организације НПРК, ангажован на организовању оружаних група и извођењу терористичких акција. Године 1991., завршио је диверзантско-терористичку обуку у камповима у Албанији.

Учествовао је у терористичком нападу на припаднике МУП-а Србије, на пружном прелазу у близини Глоговца, у којем су

убијена 4 и рањена 3 полицајца. Затим је побегао у Швајцарску, где је добио статус политичког азиланта.

Након стационирања међународних снага на Ким, Хашим Таћи га је поставио на дужност шефа ШИК-а, чији поједини припадници делују директно по налозима руководства партије ДПК, вршећи, између осталог, убиства у циљу заштите Таћијеве политичке позиције.

Припада организованом криминалном клану на чијем се челу налази Таћи и који, користећи тренутне политичке позиције и утицај на најекстремнији део сепаратистичког покрета, контролише промет оружја, дроге, нафте, нафтних деривата и друге акцизне робе. Као члан ове организоване криминалне групе, Весељи контролише више фирми које се баве прометом акцизне робе, међу којима је најзначајнија "Косово-петрол".

Његови најближи сарадници су Мухамет Косова, Фети Бакали, Демир Битићи, Џавит Хаљити и др.

**24. РЕЦЕП (Максут) ВЕСЕЉИ, звани
"Шпетими" и "Фисник"**

Рођен 06.08.1970. године, у Гњилану.

У време оружаних сукоба на Ким, био је припадник ОВК у оперативној зони Карадак, где је, заједно са Рамаданом Рамаданијем и Мустафом Салихајем, вршио илегално пребацивање оружја, хране и друге војне опреме из Републике Албаније на подручје Ким.

Једно време је био телохранитељ Имрија Иљазија, команданта 6. РТГ КЗК у Гњилану.

Након формирања терористичке организације АНА, био је задужен да организује терористичке групе на подручју општине Гњилане.

Један је од најимућнијих људи на Ким, поседује акционарско друштво "Perparimi", фабрике намештаја "NTP Kosova Mobilia" и "Thumbi" у Гњилану и 6 робних кућа у истом граду које, између осталог, користи као складишта за кријумчарену робу.

Преко пословних веза у Турској, набављао је оружје и униформе за ОВПМБ, успоставио је блиске односе са Рустемом Мустафом и Еламијем Бајрамијем, са којим сарађује у "Cobra Security Co.", и представља део мафијашке мреже Фадиља Гумништа.

25. САЉИ (Шабан) ВЕСЕЉИ

Рођен 23.07.1953. године у селу Сменица, Општина Ђаковица.

Бивши официр ЈНА. Учествовао је у организовању војне обуке терориста у Албанији, у периоду од 1990. до 1993. године.

Био је оперативни заменик шефа штаба ОВК. У периоду од јануара до октобра 2000. године, налазио се на функцији команданта 2. РТГ КЗК Паштрик, а потом (до маја 2001. године) на месту команданта 4. РТГ КЗК Лаб.

Одговоран је за више од 16 убиства, отмице и противправно лишавање слободе око 14 лица, уништавање имовине већег обима, принудно исељавање становништва са територије Подујева, као и за више од двадесет терористичких напада, међу којима је и оружани напад на село Обранља, општина Подујево.

Непосредно је учествовао у убиству Екрема Реџе, званог "командант Дрини", највероватније по наређењу Хашима Таћија, а према изјавама сведока, осталим учесницима у овом убиству Весели је исплатио по 15.000 ДЕМ.

26. СКЕНДЕР (Максут) ВЕСЕЉИ, звани "Били"

Рођен 16.04.1971. године, у Гњилану.

Због основане сумње да је учествовао у извршењу терористичких аката, против њега је, у јуну 1999. године, поднета кривична пријава Окружном јавном тужилаштву у Гњилану.

Био је руководилац гарде и војне полиције у штабу ОВК оперативне зоне Карадак, задужен за заштиту чланова Главног штаба и дисциплиновање припадника ОВК који се нису

придржавали наређења главнокомандујућих Ахмета Исуфија и Шемсија Суље. Из тог разлога, у селу Злаш, у подрумским просторијама кућа, формирао је импровизоване затворе, у којима је физички злостављао непослушне Албанце и киднаповане Србе.

Учествовао је у извршењу терористичких акција на подручју општине Гњилане, као и у селу Маревце, општина Приштина, а заједно са Елисахом Имеријем и својим братом Реџепом Весељијем, званим "Фисник", радио је на омасовљавању ОВК.

После ангажовања у гарди КЗК у Приштини, учествовао је у злостављању Срба на подручју села Добрчане и Буковик, општина Гњилане (Светозара Антића, Срђана Тепавчевића, Драгана Димитријевића и Небојше Антонијевића, из Гњилана, од којих је последњи подлегао повредама).

Повремено је боравио на подручју села Добросин, општина Бујановац, где је био смештен Штаб ОВПМБ, пружајући инструкторске услуге припадницима ове терористичке организације. Поред тога, боравио је и на подручју Македоније, где је учествовао у терористичким акцијама и инструктажи припадника ОНА.

27. БЕСИМ (Шабан) ВОКШИ

Рођен 23.04.1955. године, у Ђаковици.

Од почетка 1998. године, припадник је ОВК, а деловао је на подручју Ђаковице, у групи са Хекуром Ходом, Антоном Љекајем и Арбеном Шкупијем, званим "Зифа", која је вршила киднаповања и малтретирања неалбанског становништва заточеног у подрумским просторијама хотела "Паштрик", у којима је Вокши формирао импровизовани затвор и био његов руководилац.

Непосредно је одговоран за киднаповање више лица српске, црногорске и ромске националности у Ђаковици, међу којима су Бесим Рамоци, Ром из Ђаковице, као и петорица Срба из Ораховца (Негован Дедић, Будимир Баљошевић, Станиша Миленковић, Звездан Мојсић и Горан Столић), који су, преко Ђаковице, покушали да избегну у Црну Гору. У истим просторијама, мучени су Афијета и Гзим Зећири, Хасан Тафа и

Шабан Баља, који су након извесног времена пуштени, док су Бајрам Краснићи, Звездан Љушај и Раде Гаговић убијени.

Након демилитаризације ОВК, Вокши је формирао и сада руководи агенцијом "Besa Security", у Ђаковици, која наводно обавља послове обезбеђивања угоститељских локала и других објеката. С обзиром да је полиција УНМИК-а, у више наврата, забрањивала њен рад због криминалних активности, седиште ове агенције је више пута измештано по Ђаковици.

Децембра 2001. године, припадници УНМИК-а извршили су претрес просторија агенције и, том приликом, пронађена је документација која указује да се њени чланови баве рекетирањем имућнијих грађана и недозвољеном трговином нафтом. Поменута агенција се доводи у везу са случајем самоубиства Тафиза Љиље, трговца из Ђаковице, коме су припадници "Besa Security", иначе бивши припадници ОВК, запосели просторије приватне фирме "Тафа комерц" и отели му већу количину новца. Такође, претили су убиством његовом сину Шукрији, који је, након тога, побегао у Тирану.

Наведена агенција је у спрези са криминалном бандом под називом "Јастребови", која делује на подручју Ђаковице. Наиме, чланови ове банде пљачкају, киднапују и малтретирају грађане Ђаковице, а ови се, за заштиту, обраћају управо агенцији "Besa Security".

Припадници поменуте агенције доводе се у везу и са пљачком и убиствима "неподобних" и имућнијих грађана, међу којима је и Едвард Шаља, из Ђаковице, чију су златарску радњу, након убиства, опљачкали.

28. ЉАТИФ (Ризах) ГАШИ, звани "Љата" и "Фати"

Рођен 12.09.1961. године у селу Добри До, општина Подујево.

Гаши је бивши командант јединице Војне полиције ОВК и обавештајне службе у оквиру оперативне зоне Лаб и бивши шеф оперативе ШИК-а.

Као командант војне полиције ОВК, 1998. године, издавао је наредбе за киднаповање и ликвидацију Албанаца лојалних Републици Србији, као и већег броја лица српске националности.

После дислоцирања припадника МУП-а Србије и ВЈ са КиМ, обављао је функцију руководиоца тајне полиције ОВК, са седиштем у Приштини, наређујући привођење и злостављање цивила. Такође, био је задужен и за оперативни састав ШИК, где је обављао функцију начелника, а у септембру 1999. године изабран је за заменика команданта 5. РТГ КЗК, на чијем челу се налазио Рустем Мустафа.

Организатор је киднаповања на подручју Лаба, при чему је лично водио испитивање киднапованих лица. Под његовим непосредним вођством, вршена су злостављања Албанаца лојалних Републици Србији, али и присталица Ибрахима Ругове, по налогу Хашима Таћија.

Гаши је, заједно са Дритоном Жјечијем и Робертом Бертетским, организовао подметање експлозивне направе у згради бившег Југословенског комитета за сарадњу са УНМИК-ом и КФОР-ом у Приштини, када је погинуо Горан Јефтић. У просторијама Економског факултета у Приштини, 1999. године, по његовом налогу, убијена су три Србина - Јовица Стаменковић, Миодраг Младеновић и професор Миленко Лековић.

На основу изјава више сведока, Гаши је, у својству заменика команданта 5. оперативне зоне ОВК, издао наредбу за ликвидацију оперативног радника тадашњег ЦРДБ Приштина Милића Јовића, 01.12.1998. године у Подујеву, као и хапшење Аљуша Кастратија из Крпимеја, Хетема Јашарија из Подујева, Агима Муслиуа, званог "Агим Точку", Идриза Сварче, из Белог Поља, Дрите Буњаку-Воци, из Лужана, Назмија Рустемија, браће Муја, Адема, Хаљиља и Фитима Раковиће, из села Думоша, Хакифа Хотија, из села Брадаша, Фехмија Потера, из Лапаштице, Беџета Назифија, из Бајчине, Милана Станковића и његове супруге, из Перана, као и Драга Тијанића, такође из Перана.

Поред тога, припадници Гашијеве терористичке групе киднаповали су и Османа Синаница из села Мургуле, општина Подујево, који је касније убијен, као и Милована Станковића, радника РО "Јавор" у Подујеву, из села Бечић, општина Мерошине, Ратка Вићентијевића, из села Доња Думница, Висара Воце, Сабрија

Берише, Мирвете Коњушевци, Горана Збиљића, Чедомира Благојевића, Живорада Бисерчића и Љубише Недељковића. Киднапована лица држана су у затворима лоцираним у селима Горња Лапаштица, Бајгора, Мајанце и Поток, у општини Подујево.

Један је од починилаца терористичког напада извршеног 28.08.1996. године у селу Доње Љупче, општина Подујево, у којем је убијен радник ЦРДБ Приштина Ејуп Бајгора. У овом нападу, поред Гашија, учествовали су и Захир Пајазити, из села Туручице, Назиф Мехмети, Наим Кадриу и Шаип Хазири, из села Качикол, општина Приштина. Гаши је, 12.06.1999. године, у селу Полић, ликвидирао Крунислава Јошановића, из села Орлане, општина Подујево, који је претходно био киднапован.

Након што је међународна заједница формирала одељења за истраживање злочина на Ким у Београду, установљено је да се у селу Качидол, општина Подујево, налази масовна гробница у којој је сахрањено преко 37 српских цивила, за чије је убиство, такође, одговорна Гашијева терористичка група.

Ухапшен је од стране КФОР-а и УНМИК-а 29.01.2002. године. Међународни суд у Приштини, 16.07.2003. године, осудио га је на казну затвора у трајању од 10 година, због ратних злочина почињених на подручју Приштине и Подујева.

Пресуде су изречене и другим члановима лапске групе - Мустафи Рустемију на 17 година затвора, Назифу Мехметију на 13 година и Наиму Кадриу на 5 година затвора.

29. ФАХРУДИН (Харедин) ГАШИ

Рођен 08.12.1969. године, у Штимљу.

Од маја 1998. године, приклучио се припадницима ОВК, у штабу у селу Крајмировце, општина Липљан, где убрзо постаје руководилац војне полиције, задужен за део територије општине Штимље. Поред вршења контроле кретања на локалним путевима, учествовао је у нападима на припаднике полиције и ВЈ, малтретирању и отмици Срба, али и Албанаца лојалних Републици Србији (Агима Адемија, Весеља Ахметија и Шућерија Зумберија).

Након потписивања Резолуције 1244 СБ УН и повлачења МУП-а Србије и ВЈ са КиМ, Гаши је своју активност, у оквиру тајне полиције ОВК, усмерио на претеривање неалбанског становништва са подручја Штимља, организујући ноћне нападе на Србе и Роме, уз уцене и застрашивања.

Истовремено, вршио је отмице виђенијих чланова албанских породица у Штимљу, у циљу стицања материјалне користи. Одговоран је за киднаповање дванаестогодишњег сина Хасана Реџепија, власника приватног предузећа "Мигрос", од кога је захтеван откуп од 60.000 ДЕМ.

Заједно са Исаком Муслијом, одговоран је за убиства Ђерима Исмаљија, Агима Адемија, Ахмета Весељија и Фатмира Зумберија, из села Горње Годанце, и Имирија Бајрамија, из Штимља.

Због оваквих активности, ухапшен је од стране припадника КФОР-а али је, на иницијативу својих руководилаца, ослобођен.

Један је од руководилаца терористичке организације АНА, у области која обухвата села Горње Годанце, Зборце, Петрашића, Дука, општина Штимље, и села Седларе и Крајмировце, у општини Липљан.

Поред наведеног, укључен је у организовани канал шверца и прераде дроге, као и трговине белим робљем на читавом подручју КиМ.

На челу је криминалне групе коју чине Бајруш и Бедри Реџај, из села Петрово, Агим Исмаиљи, из села Црнољево, Мехмет Мифтари, Хесет Бљета и Беџет (Џеват) Фазлиу, из Штимља. Поменута група се бави илегалном набавком и препродајом разноврсног оружја, вршењем разбојништава и пљачки богатих појединача и приватних предузећа, уценама, а посебно трговином наркотицима.

Гаши је за уношење дроге из иностранства на КиМ ангажовао Шефкија Османија, из Штимља, и Хамита Сефединија, из Урошевца. Наркотичка средства набавља преко Мухарема

Бећаја, званог "Баљем", родом из Штимља, који борави у Турској. Главна дестинација поменуте дроге је Чешка, а Бећај је, преко Гашија, успоставио и канал за пребацивање наркотика на релацији Турска-КиМ-Италија.

Преко Ахмета Ђирићија, из Штимља, директора "Унион банке", врши "прање новца" стеченог продајом наркотика, оружја и сл. У наведене активности укључен је и Хизер Гаши, из села Петрашића, општина Штимље, који је члан Управног одбора поменуте банке.

30. ЈЕТУЛАХ (Синан) ГЕЦАЈ

Рођен 17.02.1954. године у месту Лауша, општина Србица.

Припадник је ОВК од 1992. године и један од команданата на подручју села Лауше, општина Србица. Од самог оснивања ОВК, био је члан групе Адема Јашарија и радио на омасовљавању ове организације. Пре и током рата на КиМ, заједно са братом Сабитом, званим "Батали", починио је бројне злочине над цивилним српским становништвом на подручју општина Србица, Глоговац, Клина и Исток.

Непосредни је извршилац ликвидација Десимира Петковића, из села Кориља, општина Звечане, и Зена Дурмишија, из села Ракетница, општина Србица. Осим тога, учествовао је у терористичким нападима на припаднике полиције и ВЈ, а међу припадницима ОВК истицао се по свирепости.

Након доласка снага УН на КиМ, од стране Таћијеве Привремене владе постављен је за команданта 112. бригаде оперативне зоне Дреница.

Током 2001. године, формирао је мање терористичке групе које су узнемиравале, нападале и физички малтретирале сународнике који не подржавају политичку платформу Хашима Таћија, а више пута је покушао да се физички обрачунава са политичким неистомишљеницима, међу којима је био и Фадиљ Геџај, активиста ДСК, из села Лауша, општина Србица.

Половином марта 2001. године, чланови поменутих група извршили су покушај ликвидације Фадиља Гецаја.

Чланови породице Гецај умешани су у шверц оружја, као и рекетирање власника угоститељских објеката у Призрену, Пећи, Ђаковици и Косовској Митровици. На подручју Приштине, Липљана и Штимља баве се шверцом дроге и организовањем проституције.

Током 2000. године, Јетулах Гецај је ухапшен од стране УНМИК полиције, а због криминалних активности, осуђен је на 6 година затвора и тренутно се налази на издржавању казне.

**31. САБИТ (Шеремет) ГЕЦАЈ, звани
"Батали"**

Рођен 20.08.1958. године у селу Лауша, општина Србица.

У оквиру ОВК, којој је приступио 1993. године, био је задужен за набавку оружја и извођење обуке њених припадника на подручју Дренице. Активно је учествовао у планирању и извођењу терористичких напада на припаднике полиције и војске, киднаповању цивила и етничком чишћењу српског и другог неалбанског становништва на подручју општине Србица.

Био је један од руководилаца импровизованог затвора у селу Ликовац, општина Србица, у којем је злостављано више десетина киднапованих лица, која су, потом, по његовом налогу, најчешће била ликвидирана.

Након стационирања међународних снага безбедности на Ким, Сабит Гецај се ангажовао у Косовској тајној служби успостављајући, истовремено, близке везе са лицима из криминогене средине и укључујући се у илегалну набавку и дистрибуцију дроге и оружја, цигарета, нафте, затим у трговину белим робљем, рекетирање и др. Преко Сулејмана Селимија, званог "Султан", у вези је са дреничком криминалном групом,

којом руководи Хашим Таћи, као и са криминалним кланом породице Сума.

Због наведених активности, новембра месеца 2000. године, ухапшен је од стране међународних снага на Ким. Судски процес пред Окружним судом у Приштини покренут је почетком 2001. године. Оптужница га је, између осталог, теретила да је, са својом криминалном групом, минирао ресторан "Шоу" у Приштини, при чему је повређено 13 особа, углавном Албанаца, као и за напад на Борисава Вукићевића, тадашњег председника Југословенског комитета за Ким. Судски процес је окончан априла 2001. године, а Геџај је осуђен на 6 година затвора, тако да се сада налази на издржавању казне у Окружном затвору у Косовској Митровици.

32. ГАНИ (АДЕМ) ГЕЦИ

Рођен 20.01.1968. године у селу Лауша, општина Србица.

Од стране окружног суда у Косовској Митровици, осуђен је, 1986. године, на казну затвора од 3 године и 6 месеци, због кривичног дела убиство у покушају.

Учесник је у многим терористичким операцијама и ликвидацијама припадника полиције у општинама Србица, Глоговац, Клина и Косовска Митровица. Приликом једног интервјуа, лично је изјавио да је, 1992. године, учествовао у ликвидацији и рањавању полицијаца Дејана Гаљака и Бислимовића.

Током 1993. године, предузимао је акције у циљу застрашивања Албанаца лојалних Републици Србији, међу којима је био и Мухарем Ђун из села Глоговац, кога је ликвидирао Геџијев сарадник Иљаз Кадрију.

У својим иступима често критикује активности Хашима Таћија и истовремено је један од финансијера ДСК. Присталице Хашима Таћија су, 19.10.2001. године, извршиле напад на возило у којем су се налазили новинар Беким Кастрати и Гани Геци, при чему је Кастрати убијен, а Геци рањен. Напад је извршен због текста који је Кастрати објавио о Хашиму Таћију и Сулејману Селимију,

званом "Султан", у којем је најавио да ће објавити име Албанке коју су силовали ови албански политичари.

33. АДЕМ (Азем) ГРАБОВЦИ, звани "Ђељи"

Рођен 09.04.1960. године у селу Стародворане, општина Исток.

Због екстремистичког деловања и учешћа у демонстрацијама 1981. године, осуђен је на казну затвора, у трајању од 5 година.

Илегално је напустио земљу 1990. године и отишао у Швајцарску, где се укључио у активности илегалне организације НПК, у којој је изабран за једног од руководилаца. Заједно са Џавитом Хаљитијем, Емрушом Џемаиљијем, те Ибрахимом и Мухамедом Кељмендијем, учествовао је у пропагандним активностима Албанаца у овој и другим земљама западне Европе.

После формирања ОВК, постао је члан њеног Главног штаба у Швајцарској, задужен за набавку и допремање оружја за припаднике диверзантско-терористичких група на КиМ. У том својству, више пута је, током 1999. године, илегално боравио на КиМ.

После потписивања Кумановског споразума, у самопрокламованој Привременој влади Косова обављао је функцију министра финансија. Као близак сарадник Хашима Таћија, изабран је за члана Председништва ДПК, где је контролисао финансијска средства странке. Истовремено, укључен је и у све криминалне радње које су под контролом Хашима Таћија.

34. ЈАХИР (Хаџи) ДЕМАКУ, звани "Мађуп"

Рођен 06.06.1971. године у селу Доње Обриње, општина Србица.

Био је један од најактивнијих припадника ОВК на подручју Дренице, где је обављао дужност командира специјалне јединице војне формације

"Гури", са седиштем у селу Бањица, а одржавао је директне контакте са браћом Јашари, Самијем Љуштакуом, Фадиљом Кодром и др.

Са Скендером Хаљиљајем и Исом Демакуом, 1998. године, извршио је отмицу и убиство Ивана Булатовића, припадника МУП-а Србије. Августа исте године, учествовао је у отмици и наношењу тешких телесних повреда Велији Врелакуу, из села Бањице. Такође, одговоран је за формирање импровизованог затвора, у селу Горње Обирње, и мучење затвореника.

Поред терористичких активности, укључен је у организовани криминал и у близким је везама са водећим личностима криминалне групе "Дреница", чију окосницу чине бивши припадници ОВК са подручја те општине.

Након демилитаризације ОВК, постао је члан Главног штаба КЗК.

35. МИЉАЗИМ (Бајрам) ДЕРГУТИ

Рођен 08.10.1969. године у селу Трн, општина Урошевац.

Током 1998. године био је ангажован на праћењу активности припадника МУП-а Србије и ВЈ на подручју општине Урошевац.

Као припадник јединице ОВК у селу Језерце, општина Урошевац, активно је учествовао у терористичким акцијама које је ова јединица вршила на подручју општине Штимље. Умешан је у киднаповање Албанаца, у селима Трн и Косин, општина Урошевац, као и Милета Вуксановића, радника Здравственог центра у Приштини.

Дергути је организовао и непосредно учествовао у етничком чишћењу Срба са подручја општина Урошевац и Штимље, заједно са Исаком Муслијуом, из села Рачак, општина Штимље.

Био је припадник КПС, али је, због киднаповања и физичког злостављања цивила, суспендован. Сада се налази на месту заменика шефа штаба АНА за подручје општина Урошевац, Качаник, Штимље и Штрпце.

36. ЈЕТУЛАХ (Сулејман) ДИБРАНИ

Рођен 21.12.1953. у селу Ваганица, Косовска Митровица.

Током 80-их и 90-их година, више пута је осуђиван због тешких крађа и других кривичних дела.

У априлу 1998. године, са Исметом Хаџом, Шађиром Преказијем, званим "Шођо", Авнијем Харадинајем, званим "Кошутово", и Насером Љуштакуом, оформио је терористичку групу која је деловала у селима Ваганица, Шипоља, Пироче, Врбница и другим местима на подручју Косовске Митровице. Поред напада на припаднике полиције, ова група је пресретала српске и албанске цивиле и спроводила их у затвор ОВК, у селу Ликовац, општина Србица. Група коју су предводили Дибрани и Исмет Хаџа, током 1998. и 1999. године, затворила је, злостављала и, вероватно, убила Скендера Адемија, Хељмета Зумберија, Шерафедина Ајетија, Теуту и Вјолцу Пеци, из Косовске Митровице.

Након реорганизације ОВК по зонама, био је постављен за команданта специјалне јединице, чији се штаб налазио у селу Врбница, а после дислокације снага безбедности Србије и СРЈ, активно је учествовао у рушењу, паљењу и пљачкању српске имовине у јужном делу Косовске Митровице, као и у албанским демонстрацијама у овом делу града, које су организоване у циљу насиљног уласка у северни део Косовске Митровице. Формирањем КЗК, Дибрани је постављен на место руководиоца групе КЗК за подручје Ваганице и Шипоља, али се, због незадовољства статусом, након извесног времена, пасивизирао.

Осим са Исметом Хаџом, Дибрани је био изузетно близак и са Авнијем Хајрадинијем, који је, средином фебруара 2000. године, у Косовској Митровици, убијен у обрачуну са француским снагама КФОР-а.

37. СОКОЉ (Ћазим) ДОБРУНА

Рођен 22.03.1940. године, у Ђаковици.

Био је ангажован на регрутовању и пребацивцању Албанаца у јединице ОВК, у селима Сменица и Јабланица, у општини

Ђаковица, и селима Јуник и Глођане, у општини Дечани, као и на прикупљању и пружању материјалне подршке терористичком саставу ОВК на подручју тзв. Река Кећ.

Заједно са Африром Дедом, Хекуром Ходом и Агроном Круезијом, формирао је герилске групе у ужем градском подручју Ђаковице које су, маја 1999. године, извеле више напада на полицију и ВЈ, у којима је убијен и рањен већи број припадника снага безбедности.

У наведеном периоду, Добруна је, као председник Преког војног суда ОВК за Ким, заједно са својим замеником Иљазом Кадолијем, из Суве Реке, издавао усмена и писмена наређења за ликвидацију, како Срба, тако и поједињих припадника албанске националне заједнице, које су сматрали својим политичким противницима. Иначе, налоге за ликвидацију Срба и уништавање њихове имовине, припадници бригаде ОВК у Ђаковици, добијали су од команданта оперативне зоне Паштрик, Екрема Реџе, званог "Дрини".

После потписивања Кумановског споразума, Добруна је учествовао у киднаповању и убиствима Миливоја Вуковића, у селу Петрушан, Јованке Столице и Драге Биберчић, у селу Љуг Бунар и сестара Милке и Милице Славковић, у насељу Брековац, као и двојице бивших припадника СУП-а Ђаковица Пашке Ђеримија, из села Јанош, и Ибрахима Махмутија, из села Батуша.

Заједно са братом Муслином, бави се нелегалном трговином нафтним дериватима, цигаретама и другом робом.

38. ШАБАН (Кајтаз) ДРАГАЈ

Рођен 16.04.1958. године у селу Кладерница, општина Србица.

Као активни официр бивше ЈНА, деловао је у оквиру илегалне албанске организације ОМЛК, са седиштем у Љубљани, због чега је, 1983. године, кривично гоњен од стране војних власти и отпуштен из активне војне службе. Учесник је ратних сукоба у Хрватској, као припадник хрватских паравојних формација.

У мају 1998. године, на челу једне диверзантско-терористичке групе, из Албаније је илегално ушао на територију Ким и прикључио се сличним формацијама, које су деловале на територији села Јуник, општина Србица, где се повезао са Рамушом Харадинајем и Љахом Брахимајем. Касније је прешао у реон Дренице, где је деловао у сарадњи са Сулејманом Сулејманијем, званим "Султан", Иљазом Кодром и Самијем Љуштакуом. Крајем 1998. године, постао је заменик Рамиза Ђирићија, команданта 121. бригаде ОВК у оперативној зони Паштрик.

Био је на челу терористичке групе која је, 18.10.1998. године, код села Магура, отела новинаре "Танјуг"-а Небојшу Радошевића и Владимира Добричића. Почетком новембра 1998. године, организовао је отмицу и убиство полицијаца Илије Вујошевића и Дејана Ђатлова, на путу између Малишева и села Орлате.

Након повлачења српских снага безбедности са Ким, постао је члан командне структуре КЗК.

39. ФЉОРИМ (Мурсељ) ЕЈУПИ, звани "Мазуљ" и "Љуљи"

Рођен 15.06.1978. године у селу Секирача, општина Подујево.

Бивши радник МУП-а Републике Србије. Као припадник ОВК на подручју оперативне зоне Лаб, учествовао је у терористичком нападу на аутобус "Ниш-експреса", 16.02.2001. године.

Због овог кривичног дела, био је притворен од стране КФОР-а и једно време је провео у истражном затвору у америчкој бази "Бондстил", одакле је побегао и отишао у Албанију. Повремено долази на Ким, где руководи илегалном групом која организује и врши терористичке нападе на преостале Србе и Албанце другачијег политичког опредељења. Умешан је у покушај убиства Тахира Земаја, у Пећи, 2002. године, као и у његово убиство, које је извршено у јануару 2003. године.

Такође, укључен је у активности везане за организовани криминал и шверц цигарета, у чему сарађује са Нуредином Ибићијем и Арбеном Витијом.

40. АГИМ (Аљи) ЕЉШАНИ

Рођен 21.03.1963. године у селу Озрим, општина Пећ.

За време и после оружаних сукоба на територији Ким, предводио је терористичку групу одговорну за убиство више Срба, али и Албанца на територији Истока и Пећи. Под његовом командом убијен је Богић Бућковић, из Витомираце. Средином јуна 1999. године, организовао је и лично учествовао у нападу на колону српских избеглица у близини Ораховца.

Браћа Агим, Ђерим, Авни, Адем и Ахмет Ељшани, као чланови терористичке групе коју је предводио Даут Харадинај, убили су више члanova породица Мусај и Бериша. Поменута браћа убила су и Рахмана Морину, из Малог Дубова, Шабана Рамћаја, из Студенице, Ђузу Абазовића, из села Орно Брдо, општина Исток.

Током 2002. године, по налогу Рамуша Харадинаја, браћа Ељшани ликвидирала су његовог бившег телохранитеља Авнија Ељезаја, који је требало да сведочи о сукобу који је Харадинај, током 2000. године, имао са породицом Мусај и Тахиром Земајем.

Такође, ликвидирали су Исмајља Харадинаја, посланика из Пећи, а покушали убиство Рамиза и Садика Мурићија, из истог града, иначе бивших припадника ФАРК-а. Заједно са Салијем Љаићијем, 04.01.2003. године, убили су Тахира Земаја и Иљаза Селимаја.

Агим Ељшани је био припадник тајне полиције ОВК, директно потчињен Насеру Шатрију, са којим је и сада у блиским односима. Тренутно обавља послове директора "Пећке пиваре", иначе власништво Екрема Луке.

Заједно са Шатријем и Луком, браћа Ељшани држе монопол на промет нафтних деривата, дувана, дроге и оружја на подручју Пећи.

**41. ЏАБИР (Риза) ЖАРКУ, звани "Чари"
или "Ђори"**

Рођен 1962. године, у Качанику.

У периоду 1998/99. године, био је командант 162. бригаде ОВК "Агим Бајрами", у оперативној зони Неродимље. У то време, на подручју општине Клина, лично је масакрирао више лица српске националности.

Од стране Агима Чекуа, команданта Главног штаба ОВК, унапређен је у чин пуковника и постављен за заменика команданта оперативне зоне.

По повлачењу припадника МУП-а Србије и ВЈ са подручја Качаника, Жарку је од Главног штаба ОВК, тј. од Хашима Таћија, добио наређење да са подручја које покрива, протера сво неалбанско становништво, а њихову имовину уништи.

Са овим активностима је започео већ 11.06.1999. године, када је предводио групу која је киднаповала, а затим и масакрирала Слободана Стојковића, пензионисаног полицајца МУП-а Србије. Истога дана, у свом штабу, који се налазио у бившој фабрици "Санитекс", учествовао је у злостављању, а потом и убиству Албанца Шаипа Реке, због сумње да је сарађивао са Србима. Иста група је одговорна и за пљачку православне цркве у Качанику.

У периоду фебруар-март 2000. године, као командант 162. бригаде КЗК, наредио је да се логор за киднаповане Србе, који се налазио у РО "Санкос", у Качанику, пребаци у село Река, у махалу Маљси. Као припадник ШИК-а, учествовао је у испитивању и застрашивавању Албанаца, за које се сумњало да сарађују са властима Србије и СЦГ.

Почев од 2000. године, око себе је окупио групу криминалаца и укључио се у шверц дроге, коју набавља у Албанији, а затим је, из Македоније, преко Тетова, пребацује на подручје Качаника. Добијени новац се користи за финансирање терористичке организације АНА.

За потребе АНА, Жарку и Адем Абдулаху из Албаније, преко Абдулахових веза, организују куповину оружја, које се из Албаније илегално пребацује у Македонију, а затим на Ким. Део

оружја се склadiшти у базама АНА, на подручју Косовске Каменице.

Почетком 2001. године, Жарку и Берат Љужа регрутовали су, организовали, наоружали и послали у Тетово групу од око 100 добровољаца, која се прикључила тадашњој ОНА. У наведеним активностима сарадник му је био командант АНА за реон Тетова Авдуљ Јакупи, познат под надимком "Чакали".

С обзиром да на Ким поседује читав ланац бензинских пумпи, Жарку шверцује и нафтне деривате, које у набавља Бугарској, преко извесне фирме из Македоније. У циљу очувања својих позиција, криминална група којом руководи врши застрашивање конкурената, при чему се, поред вербалних, служи и физичким нападима и постављањем експлозива.

42. ДРИТОН (Шемсија) ЖЈЕЧИ

Рођен 01.01.1965. године, у Подујеву.

Привремено борави у Штутгарту. Осуђен је на затворску казну у трајању од преко 4 године.

У оперативној зони Лаб, био је задужен за допремање оружја и опреме за потребе ОВК из Албаније. Након формирања ОВПМБ, Жјечи је, од стране Рустема Мустафе, званог "Реми", тадашњег команданта 6. РТГ КЗК, био задужен за дистрибуцију оружја и регрутовање припадника албанске националности са подручја Подујева за потребе ОВПМБ. Ангажован је и на плану набавке оружја и муниције за потребе АНА у Македонији.

Организатор је више терористичких акција и најближи сарадник Роберта Бертетског, званог "Шабан", који је, 18.04.2001. године, у Приштини, од стране Међународног суда осуђен због убиства радника МУП-а Републике Србије Александра Петровића.

Такође, извршилац је подметања експлозивне направе на зграду Југословенског комитета за сарадњу са УНМИК-ом у Приштини, 2000. године, а члан је групе која је извршила терористички напад подметањем експлозивне направе на аутобус "Niš-експреса", 16.02.2001. године.

43. ТАХИР (Реџеп) ЗЕМАЈ, звани "Тони"

Рођен 28. 12.1951. године у селу Горњи Стреоц, општина Дечани.

Бивши капетан ЈНА и азилант у Немачкој. Ухапшен је, 1985. године, и осуђен на затворску казну од 6,5 година, због шверца дроге. После неколико година, побегао је из затвора и емигрирао у Немачку.

Као официр, организовао је обуку за око 500 припадника ФАРК, који су били смештени у просторијама основних школа у селима Баране и Папраћане.

Почетком септембра 1998. године, након акције припадника МУП-а Србије, у којој је разбијен Главни штаб ОВК за Метохију, Земај се пребацује у Албанију, где га је Ахмет Краснићи, министар за одбрану у самозваној Влади Републике Косово Бујара Букошија, унапредио у чин пуковника. У албанским градовима Тропоји и Бајрам Цурију, наставио је са обуком припадника ФАРК, а током 1999. године, активно је учествовао у борбама вођеним на југословенско-албанској граници.

Због лоших односа са Рамушом Харадинајем, после повлачења МУП-а Републике Србије и ВЈ, није се враћао на Ким.

Био је један од крунских сведока у судском процесу против Даута Харадинаја, брата Рамуша Харадинаја, због чега су, 2001. и 2002. године, Рамуш Харадинај и његова група, неколико пута, покушали да изврше атентат на њега.

Убијен је 04.01.2003. године, на путу Приштина-Пећ, заједно са својим сином Енисом и братанцем Хисеном Земајем, управо по налогу Рамуша Харадинаја.

44. ГЕНЦ (мајка Љумитрије) ЗОГАЈ

Рођен 10.09.1978. године у Новом Селу, општина Малишево.

Био је припадник тајне полиције ОВК. Зогајев отац је погинуо у терористичким активностима у Дреници, док је његов рођени брат, Адријатик Зогај, припадник КЗК у Гњилану.

Током 2002. године, Генц Зогај је оптужен за убиство Мејдије Садријуа, бившег радника СУП-а Гњилане, као и Дануша Јанузија и Фете Арифи, сви са подручја општине Витина, због чега је притворен и налази се у Окружном затвору у Гњилану.

45. БИСЉИМ (Садри) ЗУРАПИ

Рођен 09.07.1962. године у селу Студенчане, општина Сува Река.

Бивши официр ЈНА. Учествовао је, као командант дивизије, на муслиманској страни у ратним дејствима на подручју централне Босне и Херцеговине.

Починилац је бројних злочина на територији деловања Оперативне зоне Паштрик: више од 26 убистава, 77 отмица, организовање шест затвора лоцираних на територији Ораховца и Призрена, групно силовање и мучење.

Осим тога, одговоран је и за више од двадесет терористичких акција, међу којима су и напади на села Братотин, Оптеруша, Ретимље и Зоћиште, почињени у јулу и новембру 1998. године. Близак је сарадник Агима Чекуа.

На Ким је обављао дужност шефа Главног штаба ОВК и шефа штаба 2. РТГ КЗК Паштрик, и био функционер Министарства одбране у Привременој влади Хашима Тахија.

46. НУРЕДИН (Хамдија) ИБИШИ, звани "командант Лека"

Рођен 04.12.1956. године у селу Каљатица, општина Подујево.

Завршио Војну академију, бивши командир Специјалне јединице покрајинског СУП-а.

По напуштању полицијске службе, укључио се у рад независног синдиката бивших радника СУП-а, односно паралелног (албанског) МУП-а Републике Косово, а од јуна 1998. године, од стране комandanта штаба оперативне зоне Лаб, Нуредина Ибишија, постављен је за комandanта Специјалних јединица ОВК, ангажованих за извођење диверзантско-терористичких задатака, чији су припадници извршили велики број терористичких акција на српску полицију.

У августу 1999. године, са својим најближим сарадницима Рустемом Мустафом, званим "Реми", и Кадријем Кастратијем, формирао је терористичку групу "Каштјела" ("Тврђава"), чији су се припадници ангажовали на етничком чишћењу српског становништва на подручју Подујева.

Учествовао је у формирању КПС и ангажовао се на селекцији и обучавању кадрова за њен руководећи састав, из којег је недавно иступио.

Ангажован је као предавач на Полицијској академији у Вучитрну, али је, истовремено, укључен и у обуку припадника АНА, која се спроводи на подручју Батлавског језера, код Приштине. За обављање оваквих послова, Ибиши има знатног искуства, с обзиром да је, својевремено, вршио и обуку добровољаца за потребе ОВПМБ.

Укључен је у активности организованог криминала. Заједно са Фљоримом Маљокуом и Арбеном Витијом, један је од најмоћнијих шверцера цигарета и друге акцизне робе на Ким. Наведене активности спроводи под патронатом Хашима Таћија.

Основао је агенцију за заштиту личности "Кобра", посредством које, заправо, обавља послове организованог криминала.

Током 2002. године, био је један од власника осигурујуће компаније "Сигурија", у Приштини, и поседовао одређени "туристички" објекат у Подујеву, у којем је била организована проституција. Такође, насиљно је, у селу Орлане код Подујева, заузео стан свог комшије Драгише Алексића.

Поседује и ексклузивни ресторан на Батлавском језеру, у којем се окупљају припадници ланца организованог криминала са тог подручја, као и бројни припадници албанских терористичких група.

Од јуна 2003. године, запослен је у фирмама "Мабатекс", власништво Беџета Пацолија, врло утицајног финансијера албанског тероризма, с обзиром да је један од најближих Пацолијевих сарадника.

47. ИМРИ (Имер) ИЉАЗИ, звани "Фери"

Рођен 26.01.1963. године у селу Камена Глава, општина Урошевац.

Против њега је, 20.07.1998. године, у одсуству, поднета кривична пријава.

Као члан илегалне организације НПК, формирао је диверзантско-терористичке групе које су, током 1998. године, извршиле три терористичке акције на припаднике МУП-а Републике Србије. Такође, учествовао је у формирању штаба ОВК за општину Урошевац, јуна месеца 1998. године, а касније је постављен за заменика команданта штаба ОВК у селу Језерце.

После повлачења МУП-а Републике Србије и ВЈ са КиМ, организовао је етничко чишћење Срба на подручју општина Урошевац, Штимље и Качаник, при чему је целокупно српско становништво претерано, њихова имовина опљачкана, а 80% стамбених објеката запаљено.

По формирању КЗК, Иљази је постављен за заменика команданта, а потом и команданта 6. РТГ КЗК, на ком положају се и сада налази.

48. ГАНИ (Шахин) ИМЕРИ

Рођен 12.10.1967. године у селу Горња Дубница, општина Вучитрн.

Након дужег боравка у иностранству (у Немачкој, Швајцарској, Хрватској и Аустрији), средином 1997. године, вратио се на Ким и постао припадник ОВК, у оквиру оперативне зоне Шаља.

Почетком 1998. године, формирао је Главни штаб ОВК у селу Цецилија, општина Вучитрн, и постао његов командант. У циљу омасовљавања ОВК на подручју Вучитрна, под претњом силом и ликвидацијом, мобилисао је велики број лица и организовао њихову обуку, као и акције фортификационског уређења земљишта (копања ровова и бункера), те извођења терористичких акција, чија су мета били припадници МУП-а Републике Србије, ВЈ, српско и албанско становништво које је одбијало сарадњу са ОВК.

Са групом од 20-так припадника ОВК, учествовао је у терористичком нападу на рудник и припаднике полиције у Старом тргу, 1998. године.

Јуна 1999. године, обављао је послове комandanata тзв. војне полиције ОВК за подручје Вучитрна, а затим је постављен за комandanata 4. батаљона 141. бригаде КЗК, са седиштем у Вучитрну.

Био је управник логора за заточене Србе и Албанце, који се налазио у подруму робне куће у Вучитрну.

На том подручју, убио је преко 10 припадника МУП-а Србије и ВЈ и руководио терористичким групама које су организовале претеривање српског становништва из села Граце, Самодража, Недаковац, Доњи и Горњи Сврачак, као и уништавање њихове имовине.

Јуна 1999. године, Имери је организовао киднаповање Душана Бракуса, Светозара Стамболића и Ћирила Јаначковића, за које се претпоставља да су убијени на подручју Шаље. У селу Гојбуља, организовао је киднаповање Ненада Михајловића, његових

синова Бранимира, Владимира и Александра, као и Владана Младеновића. Лично је руководио групом терориста која је учествовала у пальевини и пљачки села Граце, Новосело и Самодража, где су срушили православну цркву.

Имери је вршио и рекетирање Албанаца на подручју Вучитрна, због чега је био мета напада својих неистомишљеника, који су му у аутомобил подметнули експлозивну направу (том приликом је лакше повређен).

Након избијања оружаних сукоба у Македонији, организовао је упућивање веће количине оружја и муниције за потребе албанских екстремиста. Због ове активности, крајем марта 2001. године, ухапшен је од стране припадника КФОР-а у селу Пантина, али је убрзо пуштен на слободу, због недостатка доказа.

Присвојивши велики део новчаних средстава, намењених набавци оружја и војне опреме за албанске терористе, постао је власник више пословних објеката и плацева у центру Вучитрна. Осим тога, са Пајазитом Планом, председником поменуте општине, започео је изградњу великог пословно-стамбеног објекта у том граду.

**49. ЕЛИСАХ (Чемајљ) ИМЕРИ, звани
"Ули"**

Рођен 10.07.1971. године у селу Владово, општина Гњилане.

Због постојања основане сумње да је починио кривично дело удружилање ради непријатељске делатности, а у вези кривичног дела тероризам, против њега је, 14.06.1999. године, поднета кривична пријава.

Као припадник терористичке ОВК у карадачкој зони, био је ангажован на организовању логистичке помоћи тамошњем штабу у селу Злаш, општина Приштина, у смислу обезбеђивања и допремања оружја, војне опреме, хране и пребацивања припадника ОВК тајним каналима из Албаније и Македоније на поменуто подручје. Поред њега, терористичку групу која се бавила овим активностима чинили су: Реџеп Весељи, звани "Фисник", Скендер Весељи, звани "Били", обојица из Гњилана,

Рамадан Рамадани, звани "Хоџа", из села Буковик, општина Гњилане, Салих Мустафа, звани "Саљко" и Фадиљ Рамадани, обојица из села Малешево, општина Гњилане, затим Бесим Имери, Елисахов рођак, као и други рођаци са подручја Прешева, Шаћир Шаћири, звани "Ћељи", и Бајрам Селими.

Након повлачења снага безбедности са КиМ, припадници ове групе посебно су били активни на подручју села Добрчане, Буковик, Угљаре и Подграђе, у општини Гњилане, где су им биле смештене базе, а у којима су малтретирали киднапована лица неалбанске националности. С тим у вези, 2000. године, пронађена је и масовна гробница четрнаестору убијених Срба у селу Угљаре.

Припадници ове терористичке групе били су активни и на пружању логистичке помоћи Штабу ОВПМБ у селу Добросин, општина Бујановац.

50. БЕЦЕТ (Исман) ИМИШТИ, звани "Качак"

Рођен 06.08.1958. године у селу Дубрава, општина Качаник.

Због терористичких активности које је спроводио као члан штаба ОВК на подручју Качаника, 1998. године, у одсуству, осуђен је на казну затвора.

Све до формирања КЗК, обављао је функцију заменика команданта 162. бригаде ОВК, а почетком 2000. године, постављен је за руководиоца терористичке групе "Црна рука", коју је оформила тајна служба Косова.

Имишти је био организатор илегалних канала за шверц оружја албанским терористима у Македонији које, након потписивања Охридског споразума и смиривања ситуације, користи за кријумчарење акцизне робе са КиМ у Републику Македонију.

Тренутно је активан у терористичкој организацији АНА на подручју Македоније, због чега припадници УНМИК полиције трагају за њим.

51. АХМЕТ (Љимон) ИСУФИ, звани "Реџа"

Рођен 01.10.1961. године у селу Ђуришевце, општина Косовска Каменица.

Као припадник илегалне групе "Албаникос", 1983. године, осуђен је на казну затвора у трајању од 9 година.

Био је командант Главног штаба карадачке зоне ОВК, са седиштем у селу Злаш, општина Приштина. Након повлачења припадника МУП-а Србије и ВЈ са КиМ, организовао је убиства Срба са територије општина Гњилане, Косовска Каменица, Косовска Витина и Ново Брдо, а која су извршавали припадници тзв. тајне полиције Ђумшић Османи и Назми Бектеши, обојица из Гњилана, заједно са лицима из криминогених структура пристиглих из других средина или са подручја Албаније. Само у Гњилану, убијено је преко 100 лица српске националности, а Исуфи је лично потписао наредбу за подметање експлозива у цамију у центру Гњилана.

Ангажовао се и на пружању помоћи припадницима ОВПМБ, регрутовању и слању бивших припадника ОВК на југ Србије, а бави се набавком и илегалним допремањем оружја на подручје села Добросин, Муховац и Брезница, општина Бујановац.

Био је члан председништва ДСК, огранак у Гњилану, а сада, у својству члана АБК, на чијем се челу налази Рамуш Харадинај, обавља функцију министра за рад и социјална питања у Влади Косова.

52. ЉИРИМ (Садрија) ЈАКУПИ, звани "Нацист" и "Командант Бујановци"

Рођен 01.08.1979. године, у Врању.

Као политички азилант у Немачкој, успоставио је контакте са припадницима албанске емиграције. Средином 1998. године, одазвао се на позив илегалне Владе Косова, на чијем челу је био

Бујар Букоши и, тајним каналима, као добровољац ОВК, дошао на КиМ, где се укључио у оружане сукобе са југословенским и српским снагама безбедности на подручју општине Ђаковица.

Након потписивања Кумановског споразума, вршио је прогон српског становништва са подручја Гњилана и Косовске Каменице. Средином фебруара 2000. године, заједно са Шефкетом Муслијијем, постао је члан групе за ликвидације, коју су формирали бивши припадници ОВК, а која је представљала зачетак ОВПМБ. У саставу ОВПМБ, учествовао је у припреми и извођењу терористичких акција на подручју Бујановца, формирању и обуци нових група, набавци и допремању наоружања и друге војне опреме.

У више наврата, заједно са Бесимом Тахиријем, у пограничним селима општине Бујановац, заустављао је Албанце за које је проценио да су лојални српским властима и од њих потраживао новац. Један од њих је и Рамадан Зумери, кога је Јакупи малтретирао и физички зlostављао. Наводно за потребе АНА, од истог лица је одузео 5.000 евра и возило марке "Лада-Нива". Иначе, сви Албани који нису подржавали активности АНА на југу Србије имали су, под претњом ликвидацијом, обавезу да Јакупију дају од 2.000 до 5.000 евра.

После демилитаризације ОВПМБ, којој се оштро противио, прешао је у Гњилане, где је ухапшен од стране припадника КФОР-а. По изласку из затвора, крајем 2002. године, илегалним каналима је отишао у Швајцарску, где је, од стране руководства АНА, именован за једног од руководилаца ове организације за југ Србије. Крајем јануара 2003. године, вратио се на КиМ, са задатком да ради на формирању терористичких група за извођење оружаних акција на подручју општине Бујановац.

53. ЈАНУЗ (Рама) ЈАНУЗАЈ

Рођен 01.01.1958. године у селу Љубожда, општина Исток. Због терористичке делатности, осуђен је на 10 година затвора.

По изласку из затвора, са Адемом Демаћијем и Реџепом Касумијем, формирао је огранак НПК у Истоку. Један је од оснивача ОВК на овом подручју и учесник бројних сукоба са

југословенским снагама безбедности, у којима је био и рањен. Поред Азема Весељија, Насера Шатрија и Наима Ђураја, био је члан штаба 133. бригаде ОВК, која је, 18.06.1999. године, ушла у Исток и, поред пљачкања имовине Срба, паљења и рушења кућа, извршила ликвидацију преосталог српског становништва.

Због улоге у планирању и извођењу етничког чишћења на подручју Истока, касније је постављен за председника тзв. Привременог административног већа те општине. Са Насером Шатријем, који је, у исто време, био именован за команданта тамошње полиције, извршио је више убиства (Момчила Пумпаловића, директора гимназије у Истоку и његове супруге Сртена, Радоње Стојковића, из села Жача, Ранка и Власте Недељковић из Истока, Раке Миловановића, из засеока Опрашке, село Кош).

Том приликом, претерали су више лица, која су претходно малтретирали и запалили им куће (Данила и Даницу Радичевић из села Љубожде, Стојана Симића, Бору Ристића, Ристу Ристића и Вукића Ристића, све из Љубожде, као и Милана Љушића, из Истока). Под њиховом командом, уништена су и оштећена православна гробља у Истоку и околним селима, а православне цркве миниране (Осојане, конак у Истоку и Ђураковцу, док је црква у Пећкој Бањи делимично оштећена).

Јанузи је тренутно председник АБК Рамуша Харадинаја за ово подручје. Учествује у раду општинске и регионалне радне групе за повратак расељених лица, која је формирана од стране УНМИК администрације.

54. БАШКИМ (Рифат) ЈАШАРИ

Рођен 15.11.1977. године у селу Доње Преказе, Србица.

Братанац Адема Јашарија. Својевремено је, као заменик команданта за оперативну зону Дреница, лично учествовао у више терористичких акција против припадника војске и полиције, изведених на подручју Србице.

Након демиталиризације ОВК, прешао је у КЗК, где је ангажован у 1. РТГ.

Значајна је његова криминална улога на КиМ, с обзиром да је члан Таћијеве дреничке групе. Укључен је у шверц дроге и оружја, као и у изнуде и рекетирања, у чему сарађује са Самијем Љуштакуом и Рахманом Рамом.

55. МУСА (Хаљит) ЈАШАРИ

Рођен 04.06.1970. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

Као припадник ОВК, био је члан терористичке групе Адема Јашарија. Почетком 90-тих година, боравио је на диверзантско-терористичкој обуци у Албанији, а од фебруара 1998. до јуна 1999. године, обучавао је групу Албанки, које су се, као добровољци, прикључиле снагама ОВК у селу Ликовац, општина Србица.

Након демилитаризације ОВК, именован је за члана Главног штаба КЗК.

У директној је вези са дреничком криминалном групом, коју предводи Хашим Таћи.

56. РИФАТ (Шабан) ЈАШАРИ

Рођен 01.12.1946. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

Рођени брат терористичког вође Адема Јашарија, налази се на привременом раду у Немачкој.

После демонстрација албанских сепаратиста на КиМ, осамдесетих година, Рифат Јашари је отишао у Немачку, где се прикључио руководству НПРК. Био је организатор и учесник у свим значајнијим манифестацијама које су имале за циљ да се у

међународној јавности афирмишу идеје албанског сепаратизма и добије подршка за ОВК.

Посебно се ангажовао у раду тзв. кризног штаба за Косово, који је формиран на иницијативу Владе Косова, на челу са Бујаром Букошијем. Заједно са Фехмијем Ладровцијем и Реџом Ибердемајем, био је задужен за прикупљање средстава, на подручју Баварске, за потребе ОВК. Истовремено, организовао је пребацивање новца, као и обучених припадника ОВК из Немачке до Албаније. Био је задужен да, после извршених оружаних акција на Ким, обезбеди повлачење терориста у иностранство. С тим у вези, давањем лажних исказа, помогао је већем броју албанских терориста, међу којима су Сами Љуштаку, Осман Феризи, Љуљзим Јашари и Јакуп Нура, да добију политички азил у Немачкој.

Значајне активности Рифата Јашарија биле су усмерене на наоружавање албанских терориста. Бавио се шверцом савременог наоружања којим је, истовремено, снабдевао оружене групе на Ким. У више наврата, лично је пратио допремање овог оружја из Немачке на територију Албаније, одакле је, илегалним каналима, пребацивano на подручје Ким.

Финансијски подржава странку Хашима Таћија, од њеног оснивања. У последње време, повремено борави на Космету.

57. САХИТ (Хамит) ЈАШАРИ

Рођен 09.02.1965. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

У периоду од 1983. до 1996. године, осуђен је на годину дана затвора, због обљубе малолетног лица, а против њега је поднето још 5 кривичних пријава.

Био је члан ОВК од њеног формирања, 1992. године. Због основане сумње да је учествовао у више терористичких напада на припаднике МУП-а Србије на подручју општине Србица и шире, пресудом Окружног суда у Приштини, 1996. године, осуђен је, у одсуству, на 20 година затвора, због кривичног дела тероризам.

Након ликвидације Адема Јашарија, из села Доње Преказе, са диверзантско-терористичком групом прешао је на Ким из Албаније, где се група налазила на војној обуци, и отпочео са извођењем терористичких акција према припадницима МУП-а Србије на подручју Дренице.

У мају исте године, постављен је за руководиоца илегалног затвора у селу Ликовац, у којем су држани Срби и Албанци лојални Републици Србији. У овом затвору убијен је Домо Шмигић, из села Леочина, док је Достана Шмигић, наводно, из Ликовца пребачена у затвор у селу Воћњак, где јој се губи сваки траг. Са Сулејманом Селимијем, званим "Султан", посебно се истичао у мучењу и малтретирању затвореника, од којих је неке лично убио.

Крајем јуна 1998. године, заједно са Селимијем, Вељдатом Радом и Расимом Кићином, из затвора у Ликовцу, извео је Ивана Булатовића и Жарка Спасића. Поменута лица су одведена у шуму која се налази недалеко од села Бајнице и стрељана.

Следећа ликвидација коју је извршила поменута група, догодила се у селу Овчарево, када је убијено 10 киднапованих лица, махом радника Електропривреде Косова. Међу убијенима су били: Мирко Буха, Мирослав Трифуновић, Зоран Аћачић, Филип Гојковић и Ром Брахим из Србице, коме је, пре ликвидације, Сахит Јашари одсекао руку. У овим убиствима су, поред Јашарија, учествовали Сами Љуштаку, Џавит Нураку, Сулејман Селими, Расим Кићина, Емин Ђиновци, Афријим Шуреци и Ваљдет Рама.

У марту 1999. године, ова група је отела Миљана Митровића, из села Мијалића, и убила његовог оца Радивоја и стрица Љубишу Митровића, из истог села. Јашаријева група је, 12.06.1999. године, киднаповала Звонка Степића, из Косова Поља, за којег су родитељи платили откуп па је он, две недеље касније, пуштен.

По одлуци Хашима Таћија, у периоду од фебруара 1998. до јуна 1999. године, Јашари је био на функцији команданта специјалних јединица, задужен за руковођење затвором у селу Ликовац општина Србица, у који су довођена киднапована лица српске националности, као и Албанци лојални Републици Србији.

По доласку међународних снага на КиМ, постављен је за шефа полиције 1. оперативне зоне Дреница, са седиштем у Србици, а у јулу 2002. године, добио је чин пуковника КЗК. И у овом периоду наставио је са организовањем протеривања неалбанског становништва са КиМ. Један од приоритетних задатака који је постављао подређеним припадницима КЗК било је прављење списка и прикупљање података о тренутним адресама пребивалишта људи који су се борили против ОВК, уз наредбу да се та лица, уколико буду доступна, ликвидирају.

У честим је контактима са Самијем Љуштакуом, из села Доње Преказе, општина Србица, који је један од организатора упућивања терористичких група са подручја Дренице на југ Србије и у Македонију, при чему је Јашари ангажован на обуци добровољаца који се упућују у терористичке јединице на тим просторима.

58. НАИМ (Хаљит) КАДРИУ, звани "Љуми"

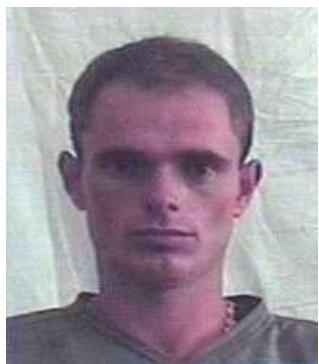
Рођен 06.06.1974. године у селу Туручица, општина Подујево.

Обављао је послове руководиоца тајне полиције на подручју Подујева и Приштине, а у јуну 1999. године постављен је за команданта полиције у Подујеву.

Заједно са Љатифом Гашијем и Назифом Мехметијем, учествовао је у ликвидацији оперативног радника РДБ МУП-а Републике Србије Милића Јовића у Подујеву. Одговоран је, такође, за затварање већег броја лица српске и албанске националности (Аљуш Кастрати, Хатем Јашари, Агим Муслиу, Идриз Сварча, Дрита Буњаку-Воци, Назми Рустеми, браћа Раковица, Хакиф Хоти, Фехми Потер, Беџет Назифи, Милан Станковић, Драго Тијанић, Осман Синани, који је касније убијен, Милован Станковић, Ратко Вићентијевић, Висар Воца, Сабри Бериша, Мирвета Коњушевци, Горан Збилић, Чедомир Благојевић, Живорад Бисерчић).

Један је од починилаца терористичког напада извршеног 28.08.1996. године, у селу Доње Љупче, општина Подујево, у којем је убијен припадник ЦРДБ Приштина Ејуп Бајгора.

Секретар је огранка ДПК Хашима Таћија у Подујеву. У јулу 2003. године, пресудом Међународног суда, осуђен је на затворску казну у трајању од 5 година, због ратних злочина почињених на подручју Приштине и Подујева.

59. ГИНЕР (Тамиљ) КАМБЕРИ

Рођен 03.01.1975. године у селу Ђелекаре, општина Витина.

Од краја 1998. године, био је активни припадник ОВК на подручју Дренице, а после повлачења ВЈ и МУП-а Србије са подручја КиМ, ангажован је као официр за безбедност при 173. бригади ОВК.

Након формирања КЗК, Камбери је, при 363. бригади КЗК у Витини, у којој је имао чин мајора, формирао одељење тајне полиције.

Истовремено, као припадник терористичке организације "Црни орлови", учествовао је у организовању и извршењу убистава, злостављања и пртеривања Срба са подручја општине Витина.

За време оружаних сукоба на југу Србије, био је један од команданата ОВПМБ у селу Сефер, општина Прешево.

Крајем 2002. године, искључен је из КЗК, а тренутно, као активни припадник АНА, у селу Ђелекаре, општина Витина, предводи групу од око 20 терориста.

Камбери је укључен у организовани шверц оружја и дроге, а велика финансијска средства, стечена на овај начин, уложио је у куповину српских имања на подручју Витине.

60. АЈВАЗ (Бехрам) КАРПУЗИ

Рођен 21.05.1956. године у селу Седларе, општина Липљан.

У Албанији је боравио од 1991. године, а након завршене војне обуке, отишао је у западну Европу, где се прикључио

албанској емиграцији, да би, од 1998. године, постао један од најекстремнијих припадника ОВК.

Био је члан штаба 121. бригаде ОВК, као и руководилац "војне полиције", ангажован на планирању и директном извођењу терористичких акција према припадницима МУП-а Србије и ВЈ, на територији села Црнољево, Лапушник, Клечка и Магура. Припадници поменуте јединице су, септембра 1998. године, извршили терористички напад на Милосава Станишића, из села Словиња, резервног полицајца ОУП Липљан, који је, том приликом, рањен у ногу.

У октобру исте године, учествовао је у терористичком нападу на породицу Фатмира Ђерињија, из села Петровића, општина Штимље, иначе полицајца ОУП Липљан, лишавању слободе двојице новинара "Танјуг"-а, као и ликвидацији неколико Албанаца лојалних Републици Србији.

После јуна 1999. године, организовао је етничко чишћење на подручју Липљана и околних места. Један је од организатора и учесника у терористичком нападу изведеном 23.07.1999. године, у селу Старо Грацко, општина Липљан, у којем је убијено 14 лица (Новица Јанићијевић, Станимир Ђекић, Божидар Ђекић, Миодраг Тепшић, Андрија Одаловић, Миле Јанићијевић, Момчило Јанићијевић, Слободан Јанићијевић, Милован Јовановић, Јовица Живић, Радован Живић, Саша Цвејић, Љубиша Цвејић и Никола Стојановић).

61. АЈЕТ КАСТРАТИ

Пореклом из Кишне Реке, општина Глоговац.

Бивши официр ВЈ, на служби у Војном одсеку у Глоговцу.

Као један од команданата у 121. бригади ОВК у Глоговцу, припадао је групи "Плумби" ("Голуб"), на чијем се челу налазио Јакуп Краснићи, а која је окупљала припаднике ОВК из села Лапушник, Вуковце, Негровце, Вучка и засеока Орлат. Организовао је и руководио обуком већег броја терористичких група у Дреници.

Сада обавља функцију команданта Главне логистичке базе КЗК, у чину пуковника.

62. КАДРИ (Ферат) КАСТРАТИ, звани "Даја"

Рођен 15.03.1960. године у селу Велика Река, општина Подујево.

Бивши подофицир ЈНА. У мају 1998. године, илегално је из Албаније дошао на Ким, где је, одлуком главног штаба ОВК, распоређен за команданта у оперативној зони Лаб.

По његовом и налогу Рустема Мустафе и Нуредина Ибишија, формирана је терористичка група "Каштјела" ("Тврђава"), на челу са Хакијем Статовцијем, званим "Љуми", чији су припадници били активни на плану етничног чишћења на подручју Приштине, као и у ликвидацији Албанаца који су имали било какву везу са органима безбедности Републике Србије.

После дислоцирања снага МУП-а Републике Србије и ВЈ са Ким, Кастрати је постављен за шефа одсека логистике при Главном штабу КЗК, а почетком маја 2001. године, од стране команданта КЗК Агима Чекуа именован је на функцију команданта 4. РТГ КЗК, са седиштем у Косовској Митровици.

63. МЕНСУР (Ферит) КАСУМИ

Рођен 25.06.1966. године у селу Скочна, општина Вучитрн.

Организовао је терористичку групу, 1998. године, у селу Жиливоде, општина Вучитрн, а потом формирао Штаб ОВК за ово и 20 околних села, у општинама Вучитрн и Обилић. Као руководилац штаба, био је ангажован на омасовљавању ОВК, истовремено учествујући у терористичким акцијама, међу којима је и напад на површински коп "Белаћевац", као и на села Сивовац и Прилужје, те у бројним акцијама против припадника МУП-а Републике Србије и ВЈ.

Због ангажмана у оквиру ОВК, 1999. године, Хашим Таћи га је именовао за заменика министра унутрашњих послова у Привременој влади Косова.

64. НАСЕР (Мето) КЕЉМЕНДИ

Рођен 15.02.1957. године, у Пећи.

Почетком 90-их година, стекао је велико богатство бавећи се шверцом дувана, због чега је против њега поднето више кривичних пријава. Као један од богатијих Албанаца, био је међу главним финансијерима активности ОВК.

Поред Екрема Луке из Пећи, Агима Ељшанија из Озрима, општина Пећ, Насера Шатрија из Истока и других, Кељменди припада клану организованог криминала на чијем се челу налази Рамуш Харадинај. Ова група држи монопол над прометом дроге, оружја, белог робља и дувана на територији Пећи. Две бензинске пумпе и неколико бутика, које Кељменди поседује на територији ове општине, само су параван за његово бављење шверцом дроге, нафте и нафтних деривата. Главни је финансијер и организатор промета опијата, нарочито кокаина и хероина, који у Пећ стижу аутобусима из Истанбула и, нешто мање, из Албаније, а затим се, преко Пећи и Рожаја, допремају у Нови Пазар, па одатле до крајњих корисника, у земље западне Европе. У првој половини 2001. године, УНМИК полиција је Кељмендију и Екрему Луки, у ПП "Дукађини", у селу Захаћ, општина Пећ, одузела цигарете у вредности од више хиљада немачких марака.

Лука и Кељменди, у сарадњи са Харадинајем и Етемом Чекуом, директно су финансирали активност албанских терористичких група, које су, са подручја Пећи, биле убаџиване на југ Србије и у западну Македонију.

Кељменди у Сарајеву поседује транспортно предузеће и располаже са двадесетак шлепера за превоз робе, од којих се већина налази на подручју Пећи. Поседује двојно држављанство - СЦГ и БиХ. У Сарајеву је, као лично обезбеђење, ангажовао један број муџахедина. Неколико месеци непрекидно, почетком 2002. године, провео је у Сарајеву, плашећи се за своју безбедност

на КиМ, с обзиром да је, крајем 2001. године, организовао оружани напад на канцеларију УНМИК полиције, која се налази у Дому културе у Пећи, у намери да уништи доказни материјал о својој криминалној делатности.

65. ХИСНИ (Бајрам) КИЉАЈ

Рођен 19.12.1963. године у селу Љубијда, општина Ораховац.

Као руководилац фонда тзв. Одбора за финансирање Републике Косово, остваривао је контакте са припадницима илегалних организација НПК, "Бали Комбетар", ПНДШ и др.

Почетком 1998. године, заједно са Фатмиром Лимајем, Ганијем Краснићијем и Скендером Краснићијем, основао је јединицу ОВК за подручје Малишева, а као један од комandanата 122. бригаде ОВК учествовао је у нападима на припаднике МУП-а Србије и ВЈ, као и на српске и албанске цивиле. Терористичке акције је изводио у координацији са Јакупом Краснићијем, Рамом Бујом, Сокољем Башотом и Сулејманом Селимијем.

Заједно са Лимајем, организовао је ликвидацију више десетина Срба и Црногораца на познатом стратишту у селу Клечка, општина Липљан.

Након потписивања Кумановског споразума, по налогу руководства ДПК, ангажовао се на преузимању локалних органа власти и био главни администратор у Малишеву.

Председник је огранка ове партије у Малишеву.

66. АНТОН (Тун) КИТАЈ

Рођен 20.04.1978. године у селу Будисавци, општина Клина.

Током 1998. године, приступио је терористичкој групи, коју је, заједно са Паљом Мердитајем, предводио његов брат Ђон, звани Виљсон (рођен 02.04.1976. године). Деловали су у саставу 112. бригаде, којом је командовао Гани Таћи.

Браћа Китај су, и пре приступања ОВК, била позната као лица склона криминалним активностима, тј. бавили су се уценама, шверцом оружја, крађама, провалама и слично.

Група којој су припадали убила је, 19.05.1998. године, малолетног Далибора Лазаревића, из села Велико Крушево, а у августу 1998. године, отела и одвела у непознатом правцу Барлеца Џољија и његовог сина Ника, из села Злокућане.

Наставили су са својом криминалном делатношћу после доласка КФОР-а и УНМИК-а на Ким, пртерујући неалбанско становништво, пљачкајући и палећи куће и уништавајући надгробне споменике у селима Наглавке и Будисавци.

Браћа Антон и Ђон Китај су, 19.06.1999. године, убили браћу Радосава и Душана Дашића, из села Рудице, општина Клина. Са својом групом су, јуна 1999. године, отели и убили монаха Аритона, из манастира Будисавци. Такође, 19.07.1999. године, убили су свештеника Стефана (Градимира Пурића), из Будисавца, и Вујадина Вујовића, просветног радника из села Ступ, општина Клина, чији су лешеви, са још 20 других Срба, касније, пронађени у једном бунару у Истоку. Ђон Китај је убио и Зорку Шиљковић, из села Рудице.

Иста група је, у јуну 1999. године, отела више лица, чија је судбина непозната. Реч је о Михајлу Дашићу, његовим синовима Милутину и Драгану и Јованки Дашић, сви из села Рудице, општина Клина, Милени Дончић и њеном сину Илији, Цвети Ђорђевић, из села Бича, као и Радивоју, Јовани и Радојици Видићу, из села Клинавац, општина Клина.

Антон Китај је, са рођаком Фроком Китајем, по налогу Насера Шатрија, у јулу 2000. године, отео и, касније, убио Шабана Манаја.

Породица Китај, на челу са Антоном и Ђоном, представља једну од водећих криминалних група, које контролишу област између Клине и Истока. Наоружани чланови ове породице, представљајући се као припадници АНА, легитимишу лица која се крећу тим подручјем. Такође, баве се шверцом оружја и крадених аутомобила.

67. ФАДИЉ (Шаћир) КОДРА

Рођен 19.11.1965. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

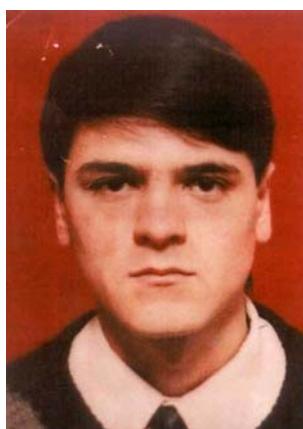
Због учешћа у више терористичких акција на припаднике МУП-а Србије и ВЈ, 1997. године, осуђен је, у одсуству, на казну затвора у трајању од 20 година.

Крајем 1998. године, са Самијем Љуштакуом, обављао је функцију помоћника комandanта 112. бригаде "Фехми Ладровци", задуженог за командовање војном, специјалном и локалном полицијом. Након тога, постао је командант специјалних јединица за оперативну зону Дреница.

Крајем августа 2002. године, припадници међународних снага на Ким извршили су претрес његове куће у махали Кодра, у селу Доње Преказе, и том приликом пронашли ватрено оружје и муницију.

У вези је са члановима дреничке криминалне групе, коју предводи Хашим Таћи.

Тренутно обавља функцију комandanта Информативног сектора Г-2 у оквиру 4. РТГ КЗК.

68. АРИФ (Ћамиљ) КРАСНИЋИ, звани "Мујо"

Рођен 09.04.1971. године у селу Сивовац, општина Обилић.

У Немачкој је приступио екстремној емиграцији и остваривао контакте са члановима илегалне организације НПОК.

На Ким је дошао 1998. године и постао један од руководилаца ОВК, а на подручју Чичавице формирао је терористичку групу, под називом "Хакарет".

Лично је учествовао је у киднаповању Драгана Вукмировића, Зорана, Душана и Петра Аданцића, Филипа Гојковића, Марка

Бухе, Мирослава Трифуновића, Србољуба Савића и Божидара Алимпића, радника Површинског копа Белаћевац, 22.06.1998. године, као и Жарка Спасића, који је киднапован 14.05.1998. године.

69. ГАНИ (Сељман) КРАСНИЋИ

Рођен 23.11.1950. године у селу Црни Луг, општина Клина.

Један је од оснивача илегалне организације ПНДШ на подручју Малишева, општина Ораховац.

Као командант 122. бригаде ОВК, у оквиру оперативне зоне Паштрик, са седиштем у селу Малишево, организовао је групе за извођење терористичких акција. Јула 1998. године, учествовао је у киднаповању око 50 лица са подручја Ораховца, за које се основано претпоставља да су ликвидирана и спаљена у кречанама у селу Клечка, општина Липљан.

Јединица којом је командовао Краснићи деловала је у координацији са јединицом Фатмира Лимаја, а Краснићијеви најближи сарадници у том периоду били су Хисни Кильјај, из села Љубижда, општина Ораховац, Сокол Ђашота, из Церовика, општина Клина, Аљуш Агуши, из села Дреновац, општина Клина, Фадиљ Гаши, из Чупева, Халит Краснићи, из Игларева, Ђемаль Гаши, познат под псеудонимом "Ђерман", из Гребника и други.

Након повлачења припадника МУП-а и ВЈ са подручја Ким, Краснићи је, предводећи своју групу, наставио са терористичким активностима, пресретањем возила, киднаповањем и ликвидацијама грађана српске националности. Истовремено, као припадник партије ДПК Хашима Таћија, на првим изборима је изабран за председника општине Малишево.

70. ЂИМШИТ (Риза) КРАСНИЋИ

Рођен 12.12.1963. године у селу Лесковац, општина Призрен.

Главни је носилац терористичке делатности на подручју Призрена од 1994. године, као члан терористичке организације НПОК. По задацима НПОК-а, 1996. године, формирао је терористичку групу, а приликом њеног хапшења, у марту 1998. године, успео је да побегне у Албанију.

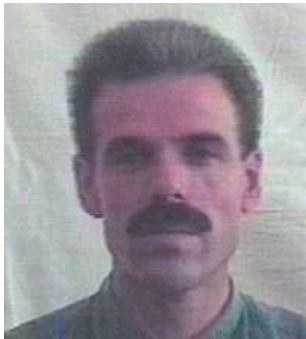
Заједно са Џеватом Беришом и Хајримом Ченгајем, формирао је штаб ОВК у селу Јешково, Призрен, и постао члан руководства штаба. Ангажовао се на организовању обуке и илегалном допремању оружја, а у сукобу са патролом ВЈ и МУП-а Републике Србије, јула 1998. године, његова група је убила официра ВЈ Бојана Денића и тешко ранила полицајца Рустема Агушија.

Током оружаних дејстава, Краснићи је спроводио усмене и писмене налоге тзв. Преког војног суда ОВК за ликвидацију српског становништва и уништавање њихове имовине на подручју Призрена. Поменутим судом су руководили Сокољ Добруна, из Ђаковице, и Иљаз Кадоли, из Суве Реке. Поред Краснићија, у групи за ликвидацију Срба били су и Ељбасан Шошај, из села Лесковац, и лице под псеудонимом "Уљи".

Краснићи је, поред осталог, одговоран за ликвидацију четворочлане породице Сезаира Скендерија, из Призрена.

Након формирања КЗК, промовисан је у једног од руководилаца за подручје Призрена, а истовремено руководи тзв. тајном косовском службом на истом подручју, која је одговорна за етничко чишћење и ликвидације припадника тамошњег српског и другог неалбанског становништва. Од стране највишег руководства КЗК задужен је за илегално пребацивање оружја и друге војне опреме из Албаније за потребе АНА у Македонији и на југу Србије.

Почетком 2002. године, био је ухапшен од стране припадника КФОР-а и у притвору провео око две недеље.

71. ЕМИН (Хазир) КРАСНИЋИ

Рођен 15.07.1957. године у селу Дајковце, општина Косовска Каменица.

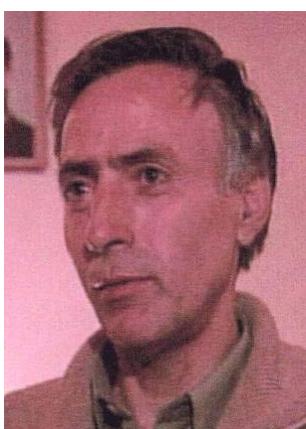
Посланик ДПК у Скупштини Косова. Формирао је, 1981. године, на подручју општине Косовска Каменица, илегалну групу "Албаникос", због чега је осуђен на 14 година затвора, а издржао је 9 година.

Као члан ОВК, завршио је војну обуку у Албанији, а по повратку на Ким, учествовао је у сукобима са припадницима ВЈ и МУП-а Републике Србије у зони Карадак.

Након повлачења припадника МУП-а Републике Србије и ВЈ са Ким, као командант ОВК за општину Косовска Каменица, био је налогодавац прогона неалбанског становништва из ове општине, да би касније постао један од руководилаца 6. РТГ КЗК, са седиштем у Гњилану.

За време деловања ОВПМБ на подручју југа Србије, Краснићи је организовао слање младих Албанаца у ову организацију. У његовој кући, у селу Дајковцу, био је дуже времена смештен Ридван Ђазими, звани командант "Леши", одакле је свакодневно одлазио у копнену зону безбедности.

Захваљујући ауторитету који ужива код Хашима Таћија, Краснићи контролише одређене криминалне активности, које се односе на шверц оружја и рекетирање, истовремено координирајући наступ припадника АНА на подручју општине Косовска Каменица.

72. ЈАКУП (Јануз) КРАСНИЋИ

Рођен 01.01.1951. године у селу Негровац, општина Глоговац.

Осуђен 1982. године, због деловања у оквиру НПК.

Један је од идеолога и оснивача ОВК на подручју Дренице и јединице зване "Плумби"

("Голуб"), чији је био командант. У Главном штабу ОВК за КиМ обављао је функцију портпарола и члана политичке дирекције ОВК за КиМ, тако да је био упознат са свим активностима припадника ОВК на плану киднаповања, убиства, физичког злостављања српског становништва и др.

Учествовао је у организовању киднаповања лица српске националности из Ораховца, током јула месеца 1998. године, њиховом злостављању, силовању и масакрирању у селу Клечка, где су пронађени спаљени остаци тела. Поред тога, непосредно је учествовао у нападу на селу Игларево, у општини Клина.

Сада је генерални секретар ДПК Хашима Таћија и министар јавних служби у Влади Косова.

73. СКЕНДЕР (Незир) КРАСНИЋИ

Рођен 29.01.1959. године, у Ораховцу.

Као добровољац из Немачке, приклучио се јединицама ОВК на КиМ, 1998. године, и постао командант 122. бригаде ОВК за неколико села, у оперативној зони Паштрик.

Његово породично име, у селу Војник, служило је као Главни штаб те бригаде и једно од значајнијих места за прихват добровољаца и оружја. У састав поменуте бригаде, августа 1998. године, ушла је и терористичка група из села Дреновац, која је касније добила име "Гани Паћаризи".

Као припадник 122. бригаде, којом је командовао Ђељаљ Гаши, звани "Ђерман", а њеном полицијом руководио Фатмир Љимај, Краснићи је починио више злочина над Србима, али и над Албанцима који се нису приклучили саставу ОВК, на подручју Ораховца и Малишева.

Учествовао је, 17. маја 1998. године, у нападу на полицију и војску код Ораховца, и киднаповању 50 Срба и Црногораца са тог подручја, који су потом мучени, масакрирани и убијени на брду изнад села Затрић, општина Ораховац.

Одговоран је и за убиство Хасана Морине, из села Сеновац, Мурама Рустемија, из села Дреновац, Хидаја Попаја, из села Бела Црква, и Хисена Краснићија, из села Дањане, као и за напад на село Бела Црква и убиство Света Томића, директора "Југобанке" из Ђаковице (непосредни починиоци овог злочина су Исуф Гаши, Бедри Зуберај и чланови породице Ганија Паћаризија).

Са Енвером Хотијем, из села Црни Луг, општина Клина, терети се за отмицу и убиство Бранка Сталетића и његовог сина Ранка, из села Млечане.

Тренутно је један од руководилаца КЗК на подручју Малишева.

74. БАЈРАМ (Невзад) КРУЕЗИУ

Рођен 30.01.1955. године у селу Рогачица, општина Косовска Каменица.

Као члан штаба ОВК карадачке зоне и командант ОВК за село Рогачица, био је један од налогодаваца убијања и киднаповања Срба на подручју општине Косовска Каменица.

Организовао је убиство Стојана Тасића, из села Чараковце, и полицијца Трајана Трајковића, из села Кололач, општина Косовска Каменица, а извршиоци су били чланови његове терористичке групе, која је деловала на подручју ове општине.

Поред тога, организовао је и изводио терористичке нападе на полицијски пункт у селу Кончуљ, општина Бујановац, и планирао извршење терористичких напада на полицијске станице у Бујановцу и Прешеву.

После повлачења припадника МУП-а Србије и ВЈ из општине Косовска Каменица, у јуну 1999. године, организовао је дефиле припадника ОВК кроз села настањена албанским становништвом, у циљу демонстрације снаге ове организације.

Након формирања КЗК, постао је портпарол 6. РТГ у Гњилану, а био је задужен и за координирање сарадње са представницима међународне заједнице на територији општине Косовска Каменица. Као потпуковник КЗК, заједно са припадницима АНА, вршио је опсервацију терена у општини Бујановац и пратио покрете Жандармерије, са циљем извођења нових терористичких акција на том подручју.

75. МАЗЛОМ (Алија) КУМНОВА

Рођен 17.03.1946. године, у Ђаковици.

Октобра 1993. године, од стране Окружног суда у Пећи, осуђен је на 5 година затвора, а 25.08.1998. године, Окружном јавном тужилаштву у Пећи поднета је кривична пријава против Кумнове и још 97 чланова терористичке групе из Ђаковице.

Почетком 90-их година, заједно са Бајрамом Мехметијем, Насимом Зеком, Нуrom Муртезом и Љуљзимом Шасиваријем, био је ангажован на паравојном организовању Албанаца, оформивши илегални Штаб народне одбране, у којем је обављао функцију помоћника команданта штаба, задуженог за позадину и финансије.

У терористичкој бази у селу Јабланица, ангажовао се на формирању градске гериле и, заједно са Соколјем Добруном, организовао илегално пребаџивање већих количина оружја и друге војне опреме из Албаније.

Априла и маја 1999. године, на подручју Ђаковице, у насељу Чабрат, по његовим директним инструкцијама, Хекуран Хода и Абдулах Бабаљија извршили су више терористичких напада, у којима су погинула три, а лакше рањено десетак припадника војске и полиције.

По доласку снага КФОР-а, Кумнова је себе прогласио за "првог градоначелника ослобођене Ђаковице". Тренутно обавља функцију председника огранка АБК у поменутом граду.

76. МИРСАД (Јусуф) КУРТЕШИ, звани "Дубула"

Рођен 01.07.1975. године, у Приштини.

Био је један од активнијих припадника ОВК на подручју овог града.

Као члан терористичке групе, под руководством Абедина Согојеве, једног од руководилаца тајне службе ОВК за подручје Обилића, јуна 1999. године, учествовао је у масакру седам лица српске националности, у селу Мазгит, општина Обилић, а новембра исте године и у демолирању и уништавању десетак српских кућа у Обилићу.

Током 1999. и 2000. године, био је укључен у терористичке активности групе на чијем се челу налазио Ариф Краснићи, са надимком "Муја".

Учествовао је у убиству породице Рапајић, из Обилића, 28.12.2000. године, заједно са Кадријом Сулејманијем, званим "Миш", припадником тајне службе ОВК, Сабитом Ладровцијем, бившим припадником ОВК, сада ангажованим у 1. РТГ КЗК, Мухаметом Черкезијем, званим "Черкез", припадником ОВПМБ, Ахметом Черкезијем и поменутим Согојевом.

Са наведеним лицима био је учесник у постављању експлозивних направа на угоститељски објекат "Кастело", у Обилићу, у коме се окупља српско становништво. Повезан је са убиством Миладије Станојевић, малтретирањем припадника КПС српске националности (нпр. Тање Михајловић, из Приштине), уништавањем и пљачкањем имовине Срба на том подручју, те физичким злостављањем (Стојка Стојановића, Мухамеда Љимаја, Томиће Антића, Новице Илића, Миленка Михајловића и др.).

Због наведених активности, више пута је привођен од стране КФОР-а и УНМИК полиције.

77. АГИМ (Љатиф) КУЋИ

Рођен 07.10.1963. године, у Сувој Реци.

Током јуна 1998. године, са Бљеримом Кућијем, Наимом Беришом, Османом Ешљанијем, званим "Шљајфи", и извесним Нусретом, из Самодреже, формирао је терористичку групу на подручју села Рештане, у општини Сува Река. Агим и Бљерим Кући руководили су и главним штабом ОВК за села Оптеруша и Зочиште, који је био стациониран у селу Добродељане, у општини Сува Река. По њиховом налогу, реализована је илегална набавка оружја и муниције.

Кућијева група је, на путном правцу Сува Река-Ораховац, познатијим као Рештански пут, учествовала у рањавању полицајца Милорада Нешковића и убиству Садрија Круезију, из Суве Реке.

Под његовом командом, средином јула 1998. године, извршено је киднаповање 16 Срба, из Оптеруше и Зочишта, који су, потом, спроведени у село Дреновац, а њихове и куће других Срба у поменутим местима су спаљене.

После акција припадника МУП-а Србије и ВЈ на подручју Суве Реке, Агим, Бљерим и Ружди Кући и Осман Ешљани, звани "Шљајфи", отишли су у Албанију и прикључили се ФАРК-у.

78. РАМИЗ (Мухамет) ЛАДРОВЦИ

Рођен 03.01.1966. године у Гладном селу, општина Глоговац.

Половином 1993. године, боравио је у Албанији где је био ангажован на организовању војне обуке за лица која су, по завршеној инструктажи, упућивана на Ким, ради вршења диверзантско-терористичких акција.

Крајем исте године, отишао је у Немачку, где се активно укључио у рад НПРК, пре свега на плану набавке оружја, муниције и војне опреме, које је пребаџивао на Ким и упућивао

свом брату Фехмију, једном од истакнутијих комandanата ОВК на подручју Дренице (погинуо 1998. године). Такође је, за потребе ОВК, вршио регрутовање младих Албанаца, који су се налазили на раду у Немачкој и другим земљама западне Европе.

После измештања српских снага безбедности, дошао је на КиМ, где је одмах укључен у КЗК и постављен за заменика комandanта Националне гарде у оквиру ове формације.

Током 2001. године, био је ангажован на обезбеђивању логистичке подршке припадницима ОВПМБ, као и албанским терористима који су деловали на подручју Републике Македоније.

Своју високу функцију у КЗК користио је за стицање материјалне добити. Његови сарадници га оптужују да је проневерио знатна финансијска средства из фондова које је формирала албанска емиграција за помоћ формацијама ОВК, а касније КЗК.

Због повезаности са терористичким организацијама, стављен је на америчку "црну листу" организација којима се ускраћује финансијска помоћ, односно лица којима је забрањен улазак у САД, а изречена му је и забрана бављења пословима у КЗК, у трајању од једне године.

**79. ФАТМИР (Кадри) ЛИМАЈ, звани
"Челику"**

Рођен 04.02.1971. године у селу Бања, општина Сува Река.

Од 1992. до 1994. године, био је ангажован у илегалној организацији НПОК, а крајем 1995. године, прикључио се ОВК, где је, под командом Реџепа Селимија, био задужен за идентификацију лица која сарађују са МУП-ом Републике Србије и за вршење припрема за извођење терористичких акција на српске органе безбедности у Малишеву и Ораховцу. Године 1996., заједно са Селимијем, планирао је и покушао убиство Шукрија Краснићија, из села Бања, и Весеља Пинтолија, из села Темећин, општина Сува Река.

Током 1998. године, био је командант логора у селу Лапушница, општина Глоговац, где су, у периоду до 22. јуна до 25. јула исте године, била заточена 22 лица, која су ликвидирана након физичког злостављања. Међу овим жртвама, налазе се Милован и Миодраг Крстић, Бобан Митровић, Живорад Крстић, Стамен Генов, Ђорђе Ђук и Синиша Благојевић.

Иницијатор је и директни учесник у заробљавању и злостављању цивила албанске и српске националности, а посебну бруталност је испољио директним учешћем у геноциду над цивилима, јер је по његовом наређењу, у кречанама села Клечка, општина Липљан, спаљено преко 50 лица. Организатор је и учесник напада на Ораховац, 17.07.1998. године, када је киднаповано преко 50 лица, од којих се 40 и сада воде као нестале.

Почетком октобра 1999. године, група коју је предводио Фатмир Лимај, киднаповала је, на очиглед већег броја грађана, Рамиза Хоџу у селу Беланица, због тога што је, наводно, преговарао са представницима МУП-а Републике Србије о повратку избеглих Албанаца из села Бања у своје домове. Рамиз Хоџа је касније убијен.

Заједно са Реџепом Селимијем, основао је групу "Око соколово", која се, поред терористичке активности (превасходно ликвидација), бави и шверцом оружја и дроге, рекетирањем, организовањем проституције и др.

Ове послове обавља у сарадњи са члановима криминалних кланова које чине породице Ељшани и Колаку, са подручја Суве Реке. Лимај је, извесно време, обављао функцију заменика министра одбране Косова да би, 17.02.2003. године, био ухапшен од стране словеначке полиције и спроведен у затвор у Шевенингену, с обзиром да га је тужилаштво Хашког трибунала оптужило за злочине против човечности и қршење закона и обичаја рата (због убиства цивила у затвору у селу Лапушник).

Из врха ДПК потекла је иницијатива о формирању специјалног фонда за одбрану Фатмира Лимаја, једног од најпоузданијих сарадника председника ове партије Хашима Таћија, која је прослеђена Влади Косова. Предлог подразумева да се из буџета Владе Косова, за наведену намену, издвоји 2 милиона евра. Истовремено, врши се притисак на власнике предузећа и трговинских радњи да, за исте потребе, дају средства, која се, у зависности од економске снаге фирме, крећу од сто до хиљаду евра.

80. ЕКРЕМ (Куртеш) ЛУКА, звани "Вука"

Рођен 11.10.1959. године, у Пећи.

Године 1992., као власник штампарије "Дукаћини", у Пећи, омогућио је израду печата за основне и средње школе на албанском језику, са натписом "Косово Република".

Лука је своје послове, нарочито, развио у другој половини 90-их година, захваљујући сарадњи и финансијској подршци Селима Шабанија и Салија Ниманија. Тренутно је један од финансијски најмоћнијих људи у Покрајини и власник је бројних фирм на територији КИМ и ван ње. Између осталог, поседује фабрику цигарета, пивару, радио и телевизијску станицу, више угоститељских објеката и кошаркашки тим.

Један је од главних финансијера албанских терориста на Косову и Метохији и, крајем 90-тих година, за њихове потребе је издвојио скоро 2 милиона евра, док је, у последње време, наводно, приморан да, као рекет, издваја око 100.000 евра месечно.

Бави се шверцом цигарета, илегалним прометом нафте и нафтних деривата, моторних возила, а укључен је и у шверц дроге и оружја (преко мрежа у Турској, Бугарској, Грчкој, Македонији, Србији и Црној Гори, Албанији, Италији и Немачкој), уједно контролишући српско-албанску мафију и трговину на релацији Приштина-Београд-Приштина. Његови најближи сарадници у овим пословима су Иса Баљај и Али Хаскај.

Знатан профит остварује кријумчарењем жена из Бугарске, Чешке и Словачке, које су касније приморане на проституцију.

Укључен је у послове "прања новца", за које користи своје фирме "Албатроникс" и "Дукаћини". Преко фирме "Албатроникс", извршен је један број трансфера новца на рачуне појединих исламских невладиних организација, за које постоје индиције да су у вези са исламским фундаменталистима у Сирији. Екремов брат, Агим Лука, сувласник је фирме "Албатроникс", а преко ње се обавља највећи део промета шверцованих цигарета. Поред тога, камионе "ЕМК-петрол" Екрем Лука користи за транспорт наоружања и војне опреме, преко Албаније за Македонију.

Веома је близак члановима породице Харадинај и своје активности обавља у договору и по овлашћењу Хашима Таћија и Рамуша Харадинаја, а у близкој је вези и са Агимом Чекуом и

Арбеном Цаферијем, једним од вођа терористичких група у Македонији. Посебно су индикативне везе Екрема Луке са породицом Ељшани, која се, међу осталим криминалним активностима, бави застрашивањем и елиминисањем политичких противника Рамуша Харадинаја.

Крајем октобра 2002. године, припадници италијанске жандармерије, у циљу пресецања главних токова шверца цигарета на Ким, извршили су претрес Лукиних пословних просторија (фабрика цигарета у Захаћу) и, том приликом, запленили око 280 тона цигарета, док су Екрем Лука и Насер Кељменди приведени, а затим пуштени да се бране са слободе.

81. ИСА (Бајрам) ЉАТИФИ

Рођен 25.08.1964. године у селу Штедим, општина Подујево.

Спроводећи наређење руководства ОВК на подручју Оперативне зоне Лаб да се изврши ликвидација одређених лица српске националности у Подујеву, 23.06.1999. године, убио је Слободана Мировића, а након три дана и Сретена Живковића.

Заједно са Фехмијем Јакупијем и Саметом Арифијем, два месеца касније, извршио је убиство Србислава Ђукића, из села Главник, и Радована Ђинђића, из Подујева.

82. МУХАМЕТ (Браим) ЉАТИФИ

Рођен 26.05.1955. године у селу Полатна, општина Подујево.

Био је један од организатора ОВК на подручју Подујева и читаве зоне Лаб. Током 1998. и 1999. године, обављао је дужност комandanata tзв. територијалне одбране Косова, а после формирања КЗК, постављен је за комandanata војне полиције 5. РТГ.

У другој половини 1999. године, предводио је тзв. 2. групу полиције ОВК на подручју Приштине, смештену у згради

католичке цркве, која је бројала 46 припадника. Ова група је била задужена за логор, са заробљеним Србима, који се налазио у селу Горња Лапаштица, засек Жергово. Ту је Љатифи, са тројицом припадника своје групе, убио Мирослава Милачића, из Подујева, Бранка Марковића и Бранка Ђукића, из Приштине, као и Јовицу Кордића, из Вучитрна. По наређењу Даута Реџепија, из Корпуса за одбрану Косова, средином 1999. године, Љатифи је извршио гранатирање пијаце у селу Бресје, општина Косово Полье, којом приликом су погинула два Србина, а око 40 лица је рањено.

Такође, током друге половине 1999. године, био је задужен за надгледање простора од Мердара до Подујева, где је предводио терористичку групу, тзв. Гарду за ликвидацију, која је формирана да би изводила нападе на тамошње неалбанско становништво.

Организујући неку врсту илегалне царинске службе, на простору који је контролисао, забранио је улазак робе произведене у Србији и демолирао сваку радњу која би је имала. Ова "царинска служба" наплаћивала је таксу за нелегалну сечу државне и приватних шума (чији су власници Срби), у износу од 5 ДЕМ за један кубни метар.

**83. ЉУЉЗИМ (Азир) ЉЕЦИ, звани
командант "Ђађи"**

Рођен 23.02.1974. године у селу Гминце, општина Косовска Каменица.

Био је помоћник комandanта зоне ОВК Карадак и члан штаба ОВК за општину Косовска Каменица. Овај штаб је, 1999. године, био смештен у његовој кући, у селу Гминце, у којој је била ускладиштена и велика количина оружја.

Руководио је групом од 15 припадника ОВК, која је извршила неколико убиства и запалила већи број кућа у селима Ораовица, Фирићеје и у самој Косовској Каменици. Такође, организовао је напад на брачни пар Богдановић (Милутина и Таску), у селу Криљево, општина Косовска Каменица, у августу 2000. године.

За време деловања ОВПМБ на југу Србије, организовао је одлазак терориста са Ким у редове ОВПМБ и, у више наврата, боравио у копненој зони безбедности.

Тренутно обавља функцију саветника у Министарству за рад и социјалну политику у Влади Косова.

84. АФРИМ (Халит) ЉУЉАЈ, звани "Абу Мусем"

Рођен 12.09.1974. године у месту Осек Хиља, општина Ђаковица.

Био је члан злогласне јединице "Абу Бекир Сидик", састављене од страних плаћеника - муџахедина и најекстремнијих албанских терориста са Ким. У оквиру ове јединице, Љуљај је предводио огранак у селу Сменица.

Учествовао је у организовању и извођењу терористичких напада на припаднике МУП-а Републике Србије и ВЈ, на брду Чабрат, изнад Ђаковице, на путном правцу Ђаковица-Дечани.

85. НУРАДИН (Јетулах) ЉУШТАКУ

Рођен 27.02.1967. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

Због терористичке активности, 1997. године, осуђен је, у одсуству, на 20 година затвора.

Од 1991. године, налазио се у терористичкој групи Адема Јашарија и учествовао у великом броју терористичких акција на подручју Дренице и другим деловима Ким. Поред осталог, учествовао је у нападу на полицијску колону у селу Лудовић, општина Србица, 1997. године, а заједно са групом терориста из села Лауша, општина Србица, актер је ликвидације Сефера Занија, из села Пољанце.

Након убиства Адема Јашарија, 1998. године, Љуштаку је именован за команданта Штаба ОВК у селу Доње Преказе и члана Главног штаба ОВК за оперативну зону Дреница. Близке везе је остваривао са Самијем Љуштакуом, Сахитом и Мусом Јашаријем, Фадиљом Кодром, Јетулахом и Сабитом Гецајем и др.

Приликом боравка у селу Ликовац, учествовао је у малтретирању и злостављању заточених Срба. У периоду од 1998. до јуна 1999. године, руководио је терористичким акцијама на подручју

поменуте оперативне зоне, спроводећи налоге Самија Љуштакуа, Хашима Таћија и Сулејмана Селимија, званог "Султан", тадашњег команданта ОВК за подручје Дренице. По формирању КЗК, Таћи га је поставио за команданта 114. бригаде 1. РТГ Дреница.

Након што је Сами Љуштаку удаљен из КЗК, Таћи је свој утицај на поменуту организацију сачувао постављењем Нурадина Љуштакуа на функцију команданта Гарде, са седиштем у Призрену.

Члан је илегалне терористичке групе "Око соколово", а са групом терориста са подручја Дренице, учествовао је у већем броју акција на припаднике полиције и ВЈ на подручју Бујановца и Прешева. Повремено борави и на подручју Македоније, пружајући подршку тамошњим терористима.

На протеклим изборима на Ким, по налогу Самија Љуштакуа и Таћија, на подручју Дренице, вршио је застрашивање Албанаца који су били противници Таћијеве политике.

86. САМИ (Маљазим) ЉУШТАКУ

Рођен 20.02.1961. године у селу Доње Преказе, општина Србица.

Пресудом Окружног суда у Приштини, осуђен је, у одсуству, на казну затвора од 20 година, због кривичног дела тероризам.

Са Адемом и Хамзом Јашаријем, Фадиљом и Нуредином Љуштакуом, Сулејманом и Реџепом Селимијем, Тахиром Јашаријем и Јакупом Нуrom, један је од оснивача ОВК на подручју Дренице.

Завршио је војну обуку у Албанији, а 1997. године, учествовао је у злостављању и масакрирању српских цивила који су били киднаповани и заточени у логору у селу Ликовац, општина Србица. Актер је терористичког напада на полицијску станицу у селу Рудник, општина Србица, 1998. године, као и на полицијску колону у селу Лудовић, општина Србица.

У том периоду, именован је за заменика команданта Главног штаба ОВК оперативне зоне Дреница, са седиштем у селу

Ликовац, општина Србица, а извесно време обављао је и функцију команданта ове оперативне зоне.

Хашим Таћи га је, касније, именовао за команданта 2. оперативне зоне за подручје Призрена (Паштрик). Истовремено, изабран је за заменика начелника Косовске тајне службе, при чему је, између осталог, био задужен за ангажовање добровољачких јединица из Дренице, које су упућиване на подручје општина Бујановац, Прешево и Медвеђа, ради извођења терористичких акција.

Због изражене терористичке делатности, која је за последицу имала дестабилизовање безбедносних прилика на КиМ, а на иницијативу представника америчке администрације, Љуштаку је, 06.07.2001. године, смењен са дужности команданта КЗК, уз забрану ношења ватреног оружја. Због непоштовања ове забране, привођен је од стране припадника КФОР-а на информативни разговор. Након тога, напустио је подручје општине Србица, из страха од хапшења због злочина и терористичке активности у току и након оружаних сукоба, те је већи део 2002. године провео у Албанији, у граду Куксу.

Његова породица је једна од најутицајнијих у дреничком крају и тесно је повезана са Хашимом Таћијем, Рецепом и Сулејманом Селимијем и Џавитом Хаљитијем, играјући значајну улогу у организованом криминалу на КиМ.

Налази се на америчкој "црној листи" организација и лица којима се, због терористичке делатности, ускраћује финансијска помоћ, односно забрањује улазак у САД.

87. ЕНВЕР (Демо) МАВРИЋИ

Рођен 23.01.1961. године у селу Фирићеје, општина Косовска Каменица.

До 1990. године, радио је као полицијац у МУП-у Србије.

Испред штаба ОВК задуженог за подручје Косовске Каменице, предводио је групу од 15 припадника ОВК, чији је задатак био формирање пунктора на којима је вршена контрола путника и возила, као и привођење појединих Срба и Албанаца. У штабу ОВК, смештеном у Дому ученика средњих школа у Косовској

Каменици, лично је учествовао у физичком злостављању већег броја Албанаца, приведених због сумње да су сарађивали са државним органима Републике Србије.

Поред тога, 28.06.1999. године, наредио је Србима у селу Фирићеје да напусте своје куће, претећи им да ће, у противном, бити убијени, а јула 1999. године, организовао је спаљивање свих српских кућа у поменутом селу. У истом периоду, киднаповао је, а затим и убио Живорада Стојановића, полицајца из села Фирићеје.

Током 2000. године, организовао је полицију ОВК у Косовској Каменици и вршио функцију њеног командира, користећи, при том, просторије у узурпираним стану власника српске националности.

Био је укључен и у организовање припадника ОВПМБ на подручју општине Косовска Каменица и њихово пребацивање у тадашњу копнену зону безбедности.

Због илегалног поседовања оружја, ухапшен је од стране припадника КФОР-а, те је извесно време провео у притвору, у бази "Бондстил".

88. НАИМ (Рамадан) МАЉОКУ, звани "Бесник"

Рођен 17.02.1958. године у селу Лабљане, општина Пећ.

Бивши официр ЈНА. У време студија на Војној академији у Загребу, Маљоку је, са Џафером Јашаријем, Фадиљом Хакајем, Рамаданом Гашијем и групом албанских војника, који су се у то време налазили на одслужењу војног рока у Загребу, формирао илегалну организацију Покрет за албанско-социјалистичку Републику Југославију (ПАСРЈ). Због тога је, 1985. године, заједно са још 10-так официра, ухапшен и, од стране Војног суда, осуђен на 4,5 година затвора. Помилован је 1988. године, након чега се настанио у Љубљани.

У ОВК се укључио 1996. године, а две године касније, враћа се на КиМ. Од стране Рамуша Харадинаја, тадашњег команданта оперативне зоне Дукаћин, био је постављен за начелника штаба поменуте зоне. Поред обуке припадника ОВК, организовао је и доставу оружја из Албаније, а у марту 1999. године, предводио је терористичку групу у нападу на припаднике МУП-а Србије и ВЈ у селу Врело, општина Исток. Након повлачења српских снага

безбедности са Ким, 1999. године, Маљоку је активно учествовао у претеривању преосталих Срба.

Током 2000. године, формирао је нову албанску политичку партију - Либерални центар Косова, која се, касније, прикључила Алијанси за будућност Косова, Рамуша Харадинаја, у којој је Маљоку добио место потпредседника.

89. ФАТОН (Бајрам) МЕХМЕТАЈ

Рођен 24.01.1963. године у селу Пожаре, општина Дечани.

Због кривичног дела шпијунаже у корист албанске обавештајне службе, Мехметај је, 1986. године, био осуђен на казну затвора у трајању од 5 година.

Био је члан Главног штаба ОВК у оперативној зони Дукаћин, где је обављао послове начелника за безбедност, остварујући директне контакте са Рамушом и Даутом Харадинајем.

Учесник је у ликвидацији већег броја косметских Срба и Црногораца, те задржавању и физичком малтретирању цивила на подручју Метохије.

Након демилитаризације ОВК, постављен је за члана Главног штаба 3. РТГ КЗК и шефа обавештајног одељења Г-2 при овој зони. Припадницима обавештајне службе Албаније достављао је податке од безбедносног значаја, који су се односили на активност и организацију међународних снага безбедности на Ким.

Јуна 2002. године, заједно са групом припадника КЗК, био је ухапшен од стране УНМИК полиције, под оптужбом да је, током 1999. године, вршио убиства и злочине над Албанцима и неалбанским становништвом, чији су лешеви пронађени код Радоњићког језера, општина Дечани. Јула исте године, пуштен је из притвора, због недостатка доказа.

Организовао је убиство Тахира Земаја, бившег команданта ФАРК-а, који је дошао у сукоб са кланом Рамуша Харадинаја. Убиство је извршено 18. августа 2001. године.

Један је од организатора упућивања претњи Албанцима из имућнијих породица на Ким, од којих се, под видом "заштите", изнуђују велика новчана средства.

Такође, припадник је екстремне оружане организације "Црни орлови", која се углавном користи у циљу заштите политичких и криминалних интереса Рамуша Харадинаја, односно организоване криминалне групе "Дукаћини".

**90. НАЗИФ (Харадин) МЕХМЕТИ, звани
"Дини"**

Рођен 20.09.1961. године у селу Шајковце, општина Подујево.

До септембра 1991. године, био је радник покрајинског СУП-а, а по напуштању службе, једно време је боравио у иностранству. По повратку на Ким, био је постављен за заменика команданта специјалне јединице ОВК на подручју оперативне зоне Лаб, а касније бива ангажован у КПС, у Полицијској станици бр. 3 у Приштини.

Према изјавама сведока, Мехмети је, у својству заменика команданта специјалне јединице у оквиру 5. оперативне зоне ОВК, заједно са Љатифом Гашијем и Наимом Кадријуом, учествовао у организовању и извршењу ликвидације оперативног радника РДБ МУП-а Републике Србије Милића Јовића, у Подујеву.

Чланови тзв. лапске групе, којој је припадао Мехмети, учествовали су и у нападима на политичке неистомишљенике, првенствено чланове ДСК. Такође, бавили су се разбојништвом, рекетирањем албанског становништва на том подручју, као и отмицама младих Албанаца. Киднаповали су Османа Синанија, из села Мургуле, општина Подујево, који је касније убијен, као и Милована Станковића, радника РО "Јавор" у Подујеву, из села Бечић, општина Мерошине, Ратка Вићентијевића, из села Доња Думница, Висара Воцу, Сабрија Беришу, Горана Збиљића, Чедомира Благојевића и Живорада Бисерчића.

Такође, Назиф Мехмети је један од починилаца терористичког напада извршеног у августу 1996. године, у селу Доње Љупче,

општина Подујево, у којем је убијен радник ЦРДБ Приштина Ејуп Бајгора. У овом нападу, поред Мехметија, учествовали су Јатиф Гаши, Захир Пајазити, из села Туручице, Наим Кадрију и Шаип Хазири, из села Качикол, општина Приштина. Поред тога, био је један од руководилаца импровизованог затвора у селу Горња Лапаштица, у којем су били заточени Срби и Албанци.

Јула 2003. године, пресудом Међународног суда, осуђен је на казну затвора у трајању од 13 година, због ратних злочина почињених на подручју Приштине и Подујева.

91. ФАДИЉ (Садик) МУЈОТА, звани "Цуби"

Рођен 17.07.1969. године у селу Малопољце, општина Штимље.

Пре 1998. године, Мујота се, заједно са оцем Садиком и братом од стрица Бајрушом, бавио недозвољеном трговином оружјем и муницијом. Ухапшен је 1993. године, али је убрзо побегао у иностранство. У Швајцарској и Немачкој налазио се до 1998. године, када се вратио у Малопољце и прикључио ОВК, преузевши руковођење терористичком групом у том месту.

Ова група била је директно потчињена штабу ОВК, који се налазио у селу Језерце, а организовала је и спроводила терористичке акције на путном правцу Штимље-Урошевац и Штимље-Црнољево, те вршила отмице и малтретирања Албанаца лојалних Републици Србији (Наим Шабани, из села Војновца). Осим тога, Мујота је илегално одлазио у Албанију и учествовао у набавци и допремању оружја за потребе ОВК.

Након повлачења снага МУП-а Србије и ВЈ са Ким, наставио је са терористичким активностима, у циљу претеривања неалбанског становништва са Ким. Извршио је откуп више ромских кућа на путу Штимље-Липљан, а средином јуна 1999. године, по његовом одобрењу, у приватној кући Мујотиног рођака у Штимљу, направљен је импровизовани затвор за Србе и Роме.

По формирању КЗК, распоређен је на рад у касарну у Урошевцу, али је, након извесног времена, поднео захтев за демобилизацију, с обзиром да није био задовољан положајем и третманом.

Уз Цабира Жаркуа, предводник је криминалне групе из села Малопољце и један од организатора илегалне набавке и препродаје опојних средстава на подручју Гњилана. Реч је о наркотичким средствима која на територију Ким стижу из Албаније, преко Тетова (Македонија).

Умешан је и у послове трговине белим робљем, у чему сарађује са Јетулахом Чаријем, званим "Гури", из Суве Реке. Чари је власник објекта у селу Речане, у којем се налази један број девојака из Русије, Румуније и Бугарске. Главна веза Мујоте за трговину људима је Албанац звани Баљем из Штимља, из породице Бећај.

2003/9162 MUSLIJI SEFKET

92. ШЕФКЕТ (Есат) МУСЛИЈИ, звани "Ација"

Рођен 12.02.1963. године у селу Кончуль, општина Бујановац.

Како члан ОВК на Ким, током 1998. године, био је активан у специјалним јединицама под командом Рамуша Харадинаја.

Током 1999. године, учествовао је у злостављању Срба у Гњилану, пресретању, нелегалном хапшењу, малтретирању и пљачкању путника на путу Бујановац-Гњилане, изнад села Добросин, а почетком 2000. године, укључио се у тада формирану групу за ликвидације Албанаца настањених на подручју Гњилана, који су одбијали сарадњу са терористима.

У периоду од децембра 1999. године, а посебно после интензивирања оружаних активности на југу Србије, са рођаком Јунузом Муслијијем и другим сарадницима, пресретао је возила у близини села Добросин, малтретирао путнике, нелегално их хапсио и злостављао, одузимао возила и робу и отимао драгоцености и изнуђивао новац, наводно за потребе ОВК.

Након формирања ОВПМБ, руководио је њеним штабом у Добросину. У циљу омасовљавања ове организације, наредио је присилну мобилизацију војно способних Албанаца, њихову краткотрајну обуку и упућивање у терористичке акције. Иницирао је оснивање локалних сеоских штабова на подручју

Бујановца и Прешева, које је затим објединио и ставио под своју команду. У том периоду, лично је учествовао или наредио извршење више оружаних напада на положаје припадника полиције у селима Добросин и Кончул. Од октобра 1999. до марта 2001. године, на подручју општине Бујановац извршио је 49 најтежих кривичних дела.

У униформи КЗК, са својим сарадницима, заустављао је возила која су се кретала у правцу Гњилана, и наплаћивао "таксу", са образложењем да сваки Албанац из Прешева и Бујановца мора да плати тражену суму новца.

Учествовао је у терористичком нападу на патролу полиције у Кончулju, 23.11.1999. године, када су рањена два полицајца, као и у акцији изведеној 26.02.2000. године, када је, са групом од 11 наоружаних припадника ОВПМБ, напао полицајце у близини села Кончул, при чему су убијена двојица припадника МУП-а Републике Србије.

Заједно са Рамаданом Заиријем и Насуфом Муслијијем, 08.06.2000. године, подметнуо је четири противтенковске мине у близини основне школе у Кончуљу, на путу према Добросину, од којих је повређено 5 припадника МУП-а Србије. Организовао је, 22.06.2000. године, убиство последњих српских житеља села Мали Трновац и наредио постављање противтенковске мине на сеоском путу у Малом Трновцу, од чије је експлозије, 10.11.2000. године, погинуо припадник полиције Ивица Божиновић.

Током 2000. године, заједно са Љиримом Јакупијем и Вулнетом Ибишијем, изнудио је од Јунуза Васуфија 20.000 ДЕМ и аутомобил, уз претњу да ће му запалити кућу уколико то пријави полицији. У овом периоду, иста група је од Наима Реџепија, власника "Идеал комерца", изнудила 2.000 ДЕМ, а од власника "Јетон транса", у селу Добросин, 5.000 ДЕМ.

Крајем децембра 2000. године, у пратњи Вулнета Ибишија, у Кончуљу је зауставио аутобус "Мађар-турса", из правца Гњилана, и малтретирао путнике Решата Ебибија, из села Турије, општина Бујановац, и још једног старијег Албанца, јер су, наводно, помогли Србима да продају своју имовину Албанцима. Том приликом, од путника је присилно одузео износ од 10.000 ДЕМ.

Своју криминалну делатност Муслији је наставио и током 2001. године, када је, са групом сарадника, одузео цип Себедина Ибраимија. За одузето возило, наведено лице је добило потврду, уз претњу да ће бити ликвидирано уколико случај пријави полицији.

Иако се, почетком јануара 2001. године, изјаснио да ће прихватити споразум о демилитаризацији ОВПМБ, као командант Главног штаба ове организације, наложио је њеним припадницима да већи део наоружања сакрију у бункере и складишта, а 4. фебруара исте године, организовао је напад на положаје ВЈ и полиције у Лучану. Почетком марта, организовао је киднаповање четворо Срба, који су заточени у Кончуљу, као и киднаповање и зlostављање Радомира Стојиљковића, из Трстеника.

Након распуштања ОВПМБ, настанио се у Гњилану, али је наставио да командује групом терориста која је, по његовом наређењу, извршила више терористичких акција на подручју југа Србије.

После формирања АНА на југу Србије, изабран је за њеног руководиоца, те је, заједно са Љиримом Јакупијем, организовао активности диверзантско-терористичких група, у складу са налозима руководства АНА.

Преко чланова своје породице, који живе у Немачкој, иницирао је оснивање тзв. хуманитарног фонда "Глас отаџбине", преко којег су прикупљана средства од Албанаца који раде у иностранству. Већи део тих средстава присвојио је за личне потребе. До хапшења, живео је веома лагодно, а у последње две године, на подручју општине Гњилане, купио је кућу и неколико локала. Поред финансијских средстава која је "стекао" као командант ОВПМБ, Муслији се, заједно са Мустафом Џемаиљијем, бавио и шверцом оружја, које је из Албаније дотурано и продавано на подручју Ким, Републике Македоније и југа Србије.

Стављен је на америчку "црну листу" организација и лица којима се, због терористичке делатности, ускраћује финансијска помоћ, односно забрањује улазак у САД.

Ухапшен је 12. априла 2003. године, од стране припадника КФОР, и налази се у војној бази "Бондстил" код Урошевца.

**93. ИСАК (Смајљ) МУСЛИУ, звани
"Черчиз"**

Рођен 31.10.1970. године у селу Рачак, општина Штимље.

После боравка у иностранству, на Ким се вратио у мају 1998. године и прикључио се припадницима ОВК на подручју општине Штимље, где је постављен за заменика команданта штаба ОВК у селу Ранце. Касније је именован за команданта штаба и добио псеудоним "Черчиз". Припадао је 121. бригади "Агим Ђељај", при оперативној зони Паштрик.

У селу Ранце, организовао је регрутацију и војну обуку нових чланова ОВК, као и допремање оружја из Албаније. Поред тога, лично је саслушавао и малтретирао отета лица (међу којима и Албанца Хајриза Хајризија, из села Белинца), те организовао нападе на припаднике полиције и ВЈ. Крајем септембра 1998. године, са својом јединицом напушта положаје у селу Ранце и повлачи се у село Лапуштник, општина Дреница, да би, у новембру исте године, био послат на специјалну обуку за терористичка дејства, која је организована у Швајцарској. По повратку на Ким, постављен је за једног од заменика команданта штаба ОВК неродимске оперативне зоне, у селу Језерце, општина Урошевац.

После усвајања Резолуције 1244 СБ УН, наставио је своју терористичку делатност као припадник тајне полиције КЗК у Урошевцу, у оквиру које је заузимао једно од руководећих места.

Ухапшен је 14.02.2003. године, од стране припадника међународних снага безбедности, заједно са још 6 својих истомишљеника, и одведен у базу "Бондстил", одакле је, потом, пребачен у Хаг, с обзиром да га оптужница Хашког трибунала терети за вишеструке злочине против човечности и кршење закона и обичаја ратовања, током 1998. године.

94. РУСТЕМ (Мусли) МУСТАФА, звани "Реми"

Рођен 27.02.1971. године у селу Преполац, општина Подујево.

Терористичким активностима почeo јe да сe бави 1989. године, у оквиру илегалне групе НПРК, а обновио јu јe 1998. године, прикључивањем штабу ОВК за подручје Лаб - 5. оперативна зона, где јe обављao функцију заменика, а потом и команданта поменуте зоне. Под његовом командом, крајем 1998. године, извршен јe терор над српским становништвом, припадницима МУП-а Републике Србије и ВЈ, као и према једном делу албанског становништва, које јe убијано, киднаповано и одвођено у затворе лоциране у селима Брадаш и Горња Лапаштица, док јe њихова имовина опљачкана и уништена.

После измештања припадника МУП-а Републике Србије и ВЈ са Ким, формираo јe терористичке групе "Скифтери", "БИА" и "Црвена рука", чији су припадници вршили прогон, киднаповање и убиства преосталих Срба на подручју Приштине и Подујева (убиство Милана Милованoviћa, у селу Дабовац, општина Куршумлија, као и постављање противтенковске мine на путном правцу Куршумлија-Преполац, новембра 1999. године, када су погинула 3, а теже рањено 5 припадника МУП-а Републике Србије).

У септембру 1999. године, командант КЗК Агим Чеку гa јe унапредио у чин генерал-мајора и поставио за команданта 5. РТГ Лаб, а крајем 2000. године, за команданта 6. РТГ. Ова именовања имала су за циљ вршење организационо-техничких припрема за даљa терористичка дејствa на подручју Прешева, Бујановца и Медвеђe, с обзиром да су, током 2000. године, припадници ОВПМБ вршили терористичке акцијe под директном командом Рустема Мустафе.

Злоупотребљавао јe високу функцију у КЗК за прикупљање новчаних средстава, од којих јe један део био коришћен за финансирање ОВПМБ, док јe други део присвајао. Заједно са Исметом Бектешијем, осумњичен јe за проневеру 7 милиона ДЕМ, из фонда за помоћ КШИК, којe јe употребио за приватне послове у Приштини.

Успоставио је блиске контакте са Реџепом Весељијем и Еламијем Бајрамијем, умешаним у кријумчарење наркотика, иначе чланом мафијашке организације Фадиља Гумништа.

Под његовим и руководством Фатмира Хумолија, терористичка група "БИА", извршила је, 16.02.2001. године, у близини села Ливадице, општина Подујево, напад на аутобус "Niš-експреса", при чему је погинуло 11 путника српске националности.

Од 26.06.2001. године, Мустафа се налази на тзв. црној листи америчке администрације, као лице које директно утиче на дестабилизацију простора Ким и читавог балканског региона, тако да је смењен са места команданта 6. РТГ КЗК, а од стране КФОР-а против њега је покренут истражни поступак.

На основу изјава чланова породица убијених Албанаца (Агима Муслиуа, Аљуша Кастратија, Идриза Сварче, Дрите Воце), као и очевица ових убиства Енвера Секирача, УНМИК полиција је, 11.08.2002. године, ухапсила Рустема Мустафу.

Од стране Међународног судског већа Окружног суда у Приштини, 16.07.2003. године, осуђен је на казну затвора у трајању од 17 година, због ратних злочина почињених на подручју Приштине и Подујева.

95. САЛИХ (Jaxa) МУСТАФА

Рођен 01.01.1972. године, у Приштини.

Због чланства у илегалној организацији НПРК, 1993. године осуђен је на 5 година затвора.

Као припадник ОВК, дејствовао је у специјалној јединици која је вршила убиства, киднаповања и пљачкање имовине на подручју општина Приштина и Подујево.

Након конституисања КЗК, по налогу Рустема Мустафе и Фатмира Хумолија, формирао је илегалну терористичку групу "Скифтери", која је имала за циљ извођење ликвидација, киднаповања и пљачке припадника српске националности. У оквиру "Скифтери", оформио је своју групу, коју су чинили

Бехар Бериша, Ружди Хаљиљи, звани "Руди", Назиф Метоли, звани "Табут", Хильми Вељи, звани "Смрт", Хаки Абази, Аслан Синани, Гани Коци, Шефћет Мурсељи, Шађир Бећири, браћа Фаик и Раиф Арифи и др.

Крајем јуна 1999. године, заједно са Агимом Реџепијем (лажно име Агрон Џемаиљи), из села Карушевац, општина Обилић, организовао је убиство извесног Бошка, некадашњег радника робне куће у поменутом граду.

Организатор је и извршилац убиства више лица албанске националности са подручја Подујева (међу њима су Укшин Зећири и Миљаим Ђаколи), а повезан је и са нелегалном трговином оружјем и дистрибуцијом наркотика.

96. АРИФ (Пајазит) МУЊОЛИ, звани "Профа"

Рођен 15.05.1952. године у селу Хртица, општина Подујево.

Био је члан оперативне зоне ОВК Лаб, а после формирања 151. бригаде "Захир Пајазити", постављен је за њеног команданта, са седиштем у селу Брадаш. После демобилизације ОВК, именован је за једног од руководилаца при главном штабу КЗК.

Умешан је у убиство Мирка Сарића, из села Тачевац, општина Куршумлија, извршено 20.07.1999. године, у селу Метохија, као и у систематско етничко чишћење српског становништва на територији општина Подујево и Приштина.

97. МАЛИЋ НДРЕЦАЈ, звани "командант Малићи"

Рођен је у селу Мачитева, општина Сува Река.

Након формирања оперативне зоне ОВК Дукаћин, Рамуш Харадинај је Ндрецаја именовао за команданта 132. бригаде ОВК,

зване "Мурат Зенељи", са седиштем у селу Јабланица. Ова бригада је руководила затвором у којем су мучени и убијани киднаповани Срби.

По доласку КФОР-а и УНМИК-а на КиМ, руководио је специјалном јединицом званом "Зла река", чији су припадници извршили велики број кривичних дела над неалбанским становништвом на подручју Ђаковице.

Након формирања штаба АНА, у селу Дебалде, општина Витина, 2002. године, Ндреџај је постављен за команданта, са посебним задужењем да организује обуку припадника АНА.

По инструкцијама Рамуша Харадинаја, Ндреџај је учествовао у оружаним сукобима у Куманову (Македонија), где је предводио терористичку групу у оквиру ОНА, при чему је користио псеудоним "командант Маља". Такође, активан је на плану илегалног допремања оружја и друге војне опреме из Албаније за потребе терориста на подручју Прешева, Бујановца, Медвеђе и Македоније. У том контексту, са својом групом, коју чине Шабан Тахири, из села Берјах, Сельман Садику, из села Нивоказ, општина Ђаковица, Бинак Мазреку, из села Вокш, и Хајдар Хабиби, из села Јуник, општина Дечани, Ндреџај преузима оружје из магацина на подручју Дечана и складиши га у непосредној близини административне границе са југом Србије, као и државне границе са Македонијом.

Због овакве активности, марта месеца 2003. године, ухапшен је од стране припадника КФОР-а, да би после извесног времена био ослобођен.

98. СЕЉАМИ (Иљми) НЕЗИРИ, звани "Агрон"

Рођен 05.07.1972. године у селу Доња Слатина, општина Витина.

Због деловања у оквиру НПОК, против њега је, у августу 1993. године, поднета кривична пријава и осуђен је на казну затвора у трајању од 14 месеци.

Након завршене обуке у Албанији, почетком 1998. године, са групом од 10 припадника ОВК, пребацио се на територију Ким, где је, заједно са Ахметом Исуфијем, Шемсијем Суљом и Љуљзимом Љецијем, из села Гминце, општина Косовска Каменица, учествовао у формирању штаба ОВК за оперативну зону Карадак, као и у мобилисању и обуци нових припадника ОВК, те допремању оружја и војне опреме.

У лето 1999. године, постављен је за команданта 173. бригаде ОВК, а касније и за команданта јединице КЗК у Витини. Истовремено, до октобра 2000. године, обављао је дужност потпредседника СО Витина, а био је и вођа терористичке групе "Црни орлови", чији су припадници учествовали у убиствима, злостављањима и протеривању Срба са подручја те општине.

Марта 2001. године, за време оружаних сукоба у Македонији, Незири је предводио групу од око 300 терориста са територије општине Витина, која је учествовала у борбама против македонских снага безбедности у реону села Танушевци. Убрзо након наведених активности, искључен је из КЗК. Средином 2002. године, био је активан у допремању наоружања у Македонију, а део оружја складиштио је у атарима поганичних села Дебелде и Мјак, у општини Витина.

Исте године, постављен је за директора Одсека за осигурање при СО Витина. Ову дужност обавља и сада и веома је активан у организованом откупу српске имовине у тој општини.

99. ЈАКУП (Смајљ) НУРА

Рођен 13.02.1966. године у селу Преловац, општина Србица.

Почетком 1997. године, пресудом Окружног суда у Приштини, осуђен је на казну затвора од 20 година, због кривичног дела тероризам.

После кратког боравка у терористичкој групи Адема Јашарија, 1991. године, упућен је у Албанију, на војну обуку. По повратку на Ким, учествовао је у више терористичких акција на припаднике полиције, међу којима и у нападу на припаднике полиције на пружном прелазу у Глоговцу, када су убијена 4

полицајца, затим у селу Ликошане, општина Глоговац, као и у бројним киднаповањима и ликвидацији српских цивила.

У периоду од фебруара 1998. до јуна 1999. године, био је командант ОВК за село Преловац, општина Србица, и члан Главног штаба ОВК за подручје Дренице, а сада је припадник специјалне јединице при КЗК за подручје Дренице.

У близким је везама са тренутно актуелним терористичким групама на Ким, југу Србије и у Македонији, а половином 2001. године, са групом терориста, боравио је на административној граници према Бујановцу, Прешеву и Медвеђи, где је учествовао у терористичким акцијама према припадницима полиције и ВЈ.

100. ЕНВЕР (Осман) ОРУЧИ

Рођен 06.12.1962. године у селу Резало, општина Србица.

Завршио је Војну академију у Београду, бивши командир СШУП у Вучитрну.

Од 1998. године, као члан ОВК, деловао је на подручју планине Чичавице, где је почињен велики број злочина над припадницима српске националности. Под непосредним руководством Оручија и Менсуре Кашумија, организовано је киднаповање Срба из села Невољано, општина Вучитрн.

Припадници 124. бригаде ОВК, којом је командовао Енвер Оручи, киднаповали су петоро Срба, старијег старосног доба, из села Невољане, и одвезли их, преко Чичавице и Преказа, у импровизовани затвор у селу Ликовац. У овом затвору, вршено је малтретирање и ликвидација киднапованих лица српске и албанске националности, међу којима је био и полицајац Иван Булатовић. У масакрирању и ликвидацијама посебно су се истакли Сабит Геци и Сулејман Селими, звани "Султан".

101. ЂУМШИТ (Ахмет) ОСМАНИ

Рођен 02.05.1951. године у селу Житиње, општина Витина.

У оквиру ОВК, био је ангажован на прикупљању обавештајних података, а након њеног расформирања именован је за шефа

тајне полиције КЗК у Гњилану, углавном извршавајући налоге Ахмета Исуфија и Шемсија Суље, команданта и заменика команданта оперативне зоне Карадак. Заједно са Назмијом Бектешијем, из Гњилана, бившим полицајцем МУП-а Србије, а сада припадником тајне полиције, малтретирао је преостало српско становништво на подручју општине Гњилане, са циљем његовог исељавања.

Такође, по налогу Исуфија и Суље, организовао је убиства виђенијих Срба у Гњилану, тако да је у самом граду убијено преко стотину лица и пртерано 90% становника српске националности. За најтежа кривична дела (убиство, силовање, паљење, физичко малтретирање) углавном је ангажовао лица из криминогене средине. Ове активности посебно су биле усмерене на бивше припаднике МУП-а Србије албанске народности, који су остали на Ким. Да би показао лојалност ОВК, бивши оперативни радник РДБ МУП-а Србије Фатмир Дрмаку, из Гњилана, морао је, по задатку добијеном од Османија, да учествује у извршењу убистава чланова ДСК.

102. НЕБИХ (Ђерким) ПРЕНИЋИ

Рођен 26.08.1975. године у селу Аде, општина Обилић.

Као припадник тајне службе ОВК, под директном командом Абедина Согојеве и Сабита Ладровција, учествовао је у ликвидацији породице Рапајић из Обилића, 28.11.2000. године.

103. РАХМАН (Садри) РАМА

Рођен 23.11.1970. године у селу Окраштица, општина Вучитрн.

Обављао је функцију команданта 4. оперативне зоне ОВК, која је обухватала подручја општине Косовска Митровица, Вучитрн, Лепосавић, Звечан, Зубин Поток и неколико села са подручја општине Обилић.

Као члан терористичке групе Адема Јашарија, 1993. године, био је директно укључен у руковођење акцијама на подручју Дренице, да

би, касније, прешао на подручје Вучитрна, где је радио на организовању терористичких група у скоро свим селима на овом подручју.

У јуну 1998. године, организовао је и руководио терористичким нападима на српске породице у селу Пантина, општина Вучитрн. Том приликом, киднапован је брачни пар Миљковић (Ратомир и Чедомирка), чија је судбина непозната. Након претеривања Срба из поменутог села, наредио је потпуно уништавање свих српских кућа и других објеката.

У јуну 1998. године, предводио је групу од 1.000 припадника ОВК, који су из Албаније на Ким успели да пренесу велику количину наоружања и војне опреме.

Као командант поменуте зоне, Рама је злоупотребио финансијска средства прикупљена у иностранству ради набавке оружја и друге опреме за потребе ОВК. После повлачења српских снага безбедности са територије Ким, насилно је запосео више локала и станова, чији су власници били припадници неалбанских националних заједница, већином Срби.

Након формирања КЗК, Рама је постављен за команданта 4. РТГ, са седиштем у Косовској Митровици, а од новембра 2001. године, налазио се, у чину генерал-мајора, на функцији команданта 5. РТГ КЗК у Приштини, са које је смењен крајем јуна месеца 2003. године.

Рама располаже великим материјалним средствима, од којих је купио кућу у Приштини, вредности око 250.000 евра, а у селу Окрашица, где му живе родитељи и браћа, направио је четири велике куће и изградио најсавременију фарму за гајење крава и живине, чија вредност је процењена на више од 200.000 евра. Поседује више скupих аутомобила и ципова. У близкој вези је са Агимом Шаханијем из Вучитрна, власником трговинске фирме "Бес-Арти", из тог града, иначе председником Удружења трговинских фирм на Ким.

**104. ИЛЬМИ (Сельман) РАМУШОЛИ, звани
"Гранит"**

Рођен 10.05.1964. године у селу Манастирце, општина Урошевац.

Бивши припадник МУП-а Републике Србије у Приштини.

Године 1998., приступио је штабу ОВК за општину Урошевац, лоцираном у селу Језерце, а после кратког времена именован је за команданта 161. бригаде оперативне зоне Неродимље.

После дислоцирања припадника МУП-а Србије и ВЈ са Ким, организовао је и, у више наврата, учествовао у киднаповању цивила српске националности из села Горње и Доње Неродимље, општина Урошевац (Димка Парлића, Милоша и Милорада Ђорђевића). Киднаповане цивиле је испитивао и физички зlostављао, да би им се касније изгубио сваки траг. Поред тога, организовао је претеривање српског становништва из поменутих села и уништавање њихове имовине.

Након формирања КЗК, септембра 1999. године, именован је за официра за оперативна питања зоне Исток, а сада је ангажован као официр у касарни "Језерачка епопеја" у Урошевцу, на функцији шефа штаба.

Истовремено, припадник је илегалне тајне полиције и члан штаба АНА за подручје општина Урошевац, Качаник, Штрпце и Штимље.

У близкој је вези са Исметом Садикуом, из села Балић, општина Урошевац, припадником тајне полиције у Урошевцу, Ељмијем Речицом, из Урошевца, замеником начелника тајне полиције и координатором тајне полиције и АНА у Урошевцу, и Имријем Иљазијем, из села Камена Глава, општина Урошевац, иначе командантом 6. РТГ КЗК.

**105. ЕЉМИ (Реџеп) РЕЧИЦА, звани
"Петрит"**

Рођен 06.10.1961. године, у Урошевцу.

Због деловања са позиција албанског сепаратизма и тероризма, 1985. године, ухапшен је и осуђен на 11 година затвора.

По изласку из затвора, био је активан у оквиру илегалне организације НПК. Заједно са Џабиром Морином, Енвером Топалијем и Сулејманом Битићијем, био је организатор терористичких акција које су, 1997. и почетком 1998. године, извршене на подручју Урошевца (напад на полицијски пункт у селу Грлица, општина Урошевац, и два стамбена објекта у којима су становали радници МУП-а Србије).

Поред организаторске улоге, лично је учествовао у нападу на стамбени објекат у коме је живео радник ОРДБ Урошевац, бацитивши приручну експлозивну направу коју је израдио Сулејман Битићи.

Јуна 1998. године, иницирао је формирање штаба ОВК за Урошевац, у коме је постављен за официра за везу са главним штабом у Дреници. Поред тога, био је задужен за прибављање оружја и новчаних средстава, као и за одређивање база где ће оружје бити ускладиштено. Након хапшења једног броја чланова овог штаба, побегао је у Дреницу, а потом у село Језерце, општина Урошевац, где је био лоциран штаб ОВК.

Као један од руководилаца штаба ОВК неродимске оперативне зоне, 1999. године, формирао је тзв. обавештајну групу, која је била у спрези са албанском обавештајном службом ШИК. Ова група је, касније, прерасла у тзв. тајну полицију, са задацима киднаповања и ликвидације припадника МУП-а Републике Србије.

Након повлачења српских снага безбедности са Ким, Речица је, од стране Агима Чекуа, именован за шефа обавештајног сектора Г-2 при КЗК, са централом у Приштини. Поред задужења у КЗК, од стране шефа тајне полиције Косова Кадрија Весељија, званог "Љуљи", Речица је постављен за заменика наведене организације, а на тој функцији се и сада налази. Поред ангажовања на

формирању одељења тајне полиције Косова у свим већим центрима на Ким, и координације рада ове службе у Урошевцу, Речица, са својим сарадницима, организује киднаповања и убиства Албанаца који су, по њиховој процени, били повезани са припадницима МУП-а Републике Србије.

Ељмијев рођени брат Башким Речица (заједно са Њазијем Љохајем, Неџатом Краснићијем, Фатмиром Аземијем, Неџатом Аземијем и Ђамиљом Шабанијем, званим "Ђори") активно је укључен у шверц наркотика из Турске ка западној Европи, преко Бугарске, Чешке и Словачке.

Наведена лица представљају једну од најјачих криминалних група на подручју Урошевца која се, углавном, бави дистрибуцијом наркотика у земље западне Европе. Део финансијских средстава прибављених оваквом активношћу, Речица користи за куповину и допремање оружја савремене производње за потребе припадника АНА, ангажованих у сукобима на подручју Македоније и југа Србије. Поред тога, ангажован је и на формирању штаба АНА у општинама Урошевац, Штимље, Штрпце и Качаник.

Припадници УНМИК полиције су, недавно, у селу Камена Глава, општина Урошевац, спровели акцију у којој је пронађено око 20 килограма хероина, власништво Речице и његове криминалне групе. У сличној акцији, македонска полиција је, такође ове године, код припадника исте групе открила и запленила око 10 килограма хероина.

106. ЕКРЕМ (Раим) РЕЦА, звани "Дрини"

Рођен 14.08.1961. године у селу Љубижда, општина Призрен.

Бивши официр ЈНА. Био је командант штаба 125. бригаде ОВК - оперативне зоне Паштрик и члан Главног штаба ОВК, као и један од руководилаца Тајне полиције Хаџија Шефћета "Спахије".

Одговоран је за бројне злочине почињене на тој територији: више од 26 убиства, 77 отмица, организовање шест затвора лоцираних на територији Ораховца и Призрена, групна силовања и мучење жена, од којих су неке биле заточене у затворима у Ораховцу. Такође, одговоран је и за реализацију више од двадесет терористичких напада, међу којима су и напади на села

Братотин, Оптеруша, Ретимље и Зоћиште, почињени у јулу и новембру 1998. године.

Када је, средином 1999. године, услед оружаних дејстава, локално становништво избегло из својих кућа са територије Призрена, Екрем Реџа је наредио да се спале и опљачкају сви друшвени објекти и неалбанске куће. Том приликом, издао је и наређење за ликвидацију неколико лица албанске националности, због њихове лојалности Републици Србији.

Ликвидиран је 8. маја 2000. године, од стране припадника терористичке групе "Црна рука", због сукоба са Хашимом Таћијем.

107. БЕДРИ (Шабан) РЕЏАЈ, звани "Гаљан"

Рођен 03.04.1962. године у селу Петрово, општина Штимље.

Одмах по формирању ОВК именован је за руководиоца тајне полиције у селу Ланиште, општина Штимље, а затим и за члана штаба ОВК у селу Језерце, под командом Шукрија Бује. Једно време је, по наредби претпостављених, деловао на подручју Дренице.

Актер је оружаних напада на село Неродимље, 1998. и 1999. године, и село Гребно, априла 1999. године, када је принудно исељено локално становништво са територије Урошевца.

Након престанка оружаних дејстава на подручју Ким, као шеф полиције штаба ОВК, касније КЗК, у Штимљу, заједно са командантом Исљамом Муслијум, званим "Черчиз", организовао је претеривање неалбанског становништва са тог подручја (за врло кратко време претерано је 95% становништва, а њихова имовина спаљена или покрадена). Поменута група је, за Србе и Роме, формирала затворе у селима Петрово, Мужичане и Рачак. Бедри је, лично, приводио и физички малтретирао Витомира Никшића, због тога што је овај тражио заштиту од КФОР-а и УНМИК-а. Крајем септембра 1999. године породица Никшић је, под притиском, напустила Ким.

Бедри је, поред Бајруша Реџаја, Агима Исмаиљија, Мухамета Мифтарија и Хесета Ђељете, припадник тајне полиције (ШИК) у Штимљу, којом руководи Фахрудин Гаши. Свако од наведених

лица има формирану групу која се бави криминалним делатностима (провалним крађама, преварама, рекетирањем, застрашивањем и сл.).

108. ИСМЕТ (Адем) САДИКУ

Рођен 23.04.1941. године у селу Балић, општина Урошевац.

Бивши резервни војни старешина, у чину мајора.

Као начелник штаба ОВК за општину Урошевац, након хапшења његових чланова, успео је да побегне и прикључи се Главном штабу ОВК у Дреници, да би касније био именован за шефа штаба ОВК у селу Језерце, општина Урошевац.

У другој половини 1999. године, формирао је локални штаб ОВК у селу Балић, општина Урошевац, и организовао етничко чишћење српског становништва из села Горње и Доње Неродимље, а после њиховог исељавања, наредио је пљачкање, паљење и рушење тамошњих кућа.

Садику је лично испитивао лица српске националности која су привођена на разговоре у штаб ОВК и том приликом зlostављана и физички малтретирана, од којих је осам, на kraју, ubijeno. Поред тога, учествовао је и у испитивању Албанаца привођених у штаб ОВК, смештен у Дому ВЈ у Урошевцу, под сумњом да су били сарадници МУП-а Србије и ВЈ.

Као члан специјалне групе за извођење диверзантских акција, почетком 2000. године, активирао је експлозивну направу испред католичке цркве у Урошевцу. Због тога је ухапшен од стране КФОР-а и у притвору је провео око месец дана.

109. РУЖДИ (Ајдин) САРАМАТИ

Рођен 19.07.1950. године у селу Добруша, општина Призрен.

Због деловања у оквиру илегалне организације НПРК, 1980. године, осуђен је на 7 година затвора. По изласку из затвора, наставио је са

терористичким активностима, те је, 1992. године у Призрену, из ватреног оружја, ранио припадника МУП-а Србије, након чега је побегао у Албанију.

По задацима ШИК-а, постао је један од организатора и инструктора обуке припадника ОВК на територији Албаније, заједно са официрима албанске армије, а ангажовао се и на илегалном убацивању оружја и војне опреме из Албаније на Ким, за потребе ОВК.

Након повлачења припадника МУП-а Србије и ВЈ, вратио се у Призрен, где је организовао претеривање Срба и другог неалбанског становништва, као и уништавање и пљачкање њихове имовине, у чemu су, поред њега, учествовали и Исмет Баладалај, Бакија Елезкуртај и Хисмен Куртај. Сарамати је, такође, формирао "тројке" које су извршиле више убиства.

До формирања КЗК, био је командант 128. бригаде ОВК, чије је седиште било у селу Жур, као и командант логора у селу Нашец, у просторијама дечјег одмаралишта, а касније је именован за команданта одсека 324. бригаде КЗК, са седиштем у Лапушком Хану.

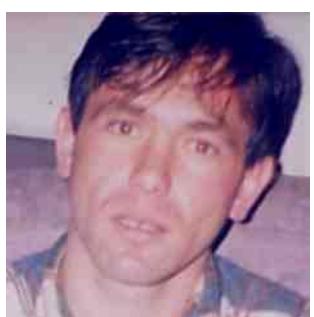
На подручју Опоља, формирао је више терористичких група, које делују директно под његовом командом, а превасходни задатак им је пљачка и физичко малтретирање, те ликвидација неалбанског становништва на том подручју.

Уз одобрење Хашима Таћија, запосео је део границе према Албанији, у циљу несметаног уношења оружја и друге војне опреме, која се, потом, преноси на подручје Дренице, а одатле у Македонију и на југ Србије. Поред тога, ангажован је и на мобилизацији бивших припадника ОВК, за прикључивање јединицама ОНА у Македонији.

Крајем 2001. године, због малтретирања Албанца у Призрену, припадници КФОР-а су га ухапсили, али је убрзо пуштен на слободу, услед недостатка доказа. Након неколико дана, поново је ухапшен и, почетком 2002. године, осуђен на 5 година затвора, тако да се сада налази на издржавању казне у бази "Бондстил", а адвокати ангажовани у његовој одбрани, Хазер Сусури и Бајрам Хисени, покушали су да демантују оптужницу, износећи да је овај случај монтиран из Београда. У неколико наврата, у затвору су га посетили Бесник Ценгу, начелник Округа Кукса (Албанија), и

Спиро Бутка, официр албанске армије, припадник АНА сада настањен у Урошевцу.

Поред наведеног, током 2002. године, против Сараматија и Петрита Бојацију вођен је и дисциплински поступак, због проневере веће своте новчаних средстава, прикупљених од грађана за изградњу касарне КЗК у Лапушком Хану.

110. РЕЦЕП (Дестан) СЕЛИМИ

Рођен 15.03.1971. године у селу Овчарево, Србица. Осуђен је у одсуству на 20 година затвора, због кривичног дела тероризам.

Од 1991. године, био је у терористичкој групи ОВК Адема Јашарија, као један од његових најоданијих сабораца. Након боравка у Албанији, на диверзантско-терористичкој обуци, илегално се вратио на Ким и прикључио терористичким групама на подручју општине Србица, вршећи обуку и наоружавање припадника ОВК, да би касније постао командант специјалних јединица у оперативној зони Дреница.

Директан је учесник у терористичком нападу на припаднике МУП-а Републике Србије, маја 1993. године, на пружном прелазу код Глоговца, у којем су убијена 4 и теже рањена 3 полицајца, као и у нападима на полицијску колону у селу Лауша, засеок Лудовић, општина Србица, 26. и 27.11.1997. године.

У прелазној самозваној Влади Косова, Хашим Таћи га је именовао за министра унутрашњих послова. У то време, Селими је формирао организацију под називом "Велики орлови", у коју је укључено више десетина бивших припадника ОВК. У оквиру "Великих орлова" деловала је група звана "Црни орлови", чији је задатак био ликвидација неалбанског цивилног становништва, политичких неистомишљеника и припадника супарничких криминалних група. У том својству, а под Таћијевом контролом, учињен је највећи број пљачки, паљевина, убиства и рањавања српског и осталог неалбанског становништва, а Селими је био непосредни организатор већине киднаповања и ликвидација српских цивила.

Такође, организатор је илегалног упућивања терористичких група са подручја Дренице на територију Републике Македоније, где су се приклучиле саставу ОНА, а укључен је и у слање терориста из Дренице на подручје општина Бујановац, Прешево и Медвеђа, ради извођења напада на полицијске и војне снаге.

Током 2000. године, међународне снаге КФОР-а на КиМ покренуле су истрагу против 5 високих официра КЗК, међу којима је и Селими, због убиства и геноцида извршеног у току 1998. и 1999. године, на простору КиМ.

Реџеп Селими има веома важну улогу у криминалним активностима на КиМ, где је укључен у трговину оружјем, наркотицима и белим робљем. Заједно са Сулејманом Селимијем, својим братом од стрица, организовао је ланац трговине наркотицима, као и оружјем и војном опремом која се користи у активностима терористичких организација на подручју Македоније. У овим пословима блиско сарађује са Таћијевом "дреничком групом", Џавитом Хаљитијем, Исметом Османијем, Сабитом Гецијем и Заном Ђаушијем, лидером једне од мафијашких група из Албаније, који често борави на територији Клине, Призрена и Приштине.

Део профита стеченог криминалним активностима Селими усмерава на наоружавање и опремање косовске тајне службе ШИК, на чијем челу се налази Кадри Весељи, из села Брабонић, општина Косовска Митровица.

Селими је, заједно са Фатмиром Лимајем, оснивач илегалне криминално-терористичке групе "Око соколово" која се, поред шверца оружја и дроге, рекетирања и организовања проституције, бави праћењем, изучавањем и ликвидацијом конкурената у криминалним пословима, политичких противника и виђенијих Срба. Организација прима помоћ из Швајцарске, Немачке, Француске, Аустралије и Албаније. Тренутно, њена оперативна база се налази у хотелу "Теранда" у Призрену, у којем често бораве и припадници ШИШ. Сматра се да ова организација представља паравојни део албанске националистичке партије "Бали Комбетар".

Налази се на америчкој "црној листи" организација и лица којима се, због терористичке делатности, ускрађује финансијска помоћ, односно забрањује улазак у САД.

Тренутно, обавља функцију начелника Академије КЗК.

111. СУЛЕЈМАН (Шабан) СЕЛИМИ, звани "Султан"

Рођен 25.09.1970. године у селу Овчарево, општина Србица.

У периоду од фебруара 1998. до јуна 1999. године, налазио се на месту команданта главног штаба ОВК за Дреницу, а сада обавља функцију заменика команданта КЗК, са чином генерал-мајора.

Непосредни је учесник у терористичким акцијама изведеним 25. и 26.11.1997. године, над судским извршитељима и полицијом у селу Воћњак, као и над полицијском колоном у селу Лауша, засек Лудовић, општина Србица.

Крајем 1997. године, учествовао је у убиству Садика Бајрамија из села Доњи Обилић, општина Србица.

Године 1999., од стране Привремене владе Хашима Таћија именован је за команданта тзв. Националне гарде Косова. Осим активности на КиМ, Селими је имао важну улогу у организовању пребацивања терористичких група са подручја Дренице у Македонију.

Такође, значајна је његова улога у организованим криминалним активностима. У вези је са Кадријем Весељијем, Џавитом Хаљитијем и Реџепом Селимијем, као и са појединим криминалним структурама из Албаније, међу којима су Исмет Османи, звани "Цури", један од водећих дилера наркотика у земљама западне Европе, и Зано Ђауши, лидер албанске криминалне организације која се бави илегалним прометом оружја из Албаније на подручје Македоније, Црне Горе и КиМ.

112. АБЕДИН (Абдурахман) СОГОЈЕВА

Рођен 26.02.1958. године у селу Доњи Грабовац, општина Косово Поље.

Обављао је функцију команданта ОВК на подручју Грабовца, а сада је припадник КЗК, у оквиру 1. РТГ.

Актер је терористичког напада у којем су погинула два припадника МУП-а Србије, у селу Хамидија, општина Обилић, и селу Пантина, општина Вучитрн, као и напада на Површински коп "Белаћевац". Организовао је и учествовао у киднаповању Срба, радника Површинског копа "Белаћевац", 22.06.1998. године, Драгана Вукмировића, Зорана, Душана и Петра Аџанцића, Филипа Гојковића, Марка Бухе, Мирослава Трифуновића, Србљуба Савића, Божидара Алимпића, као и Жарка Спасића, који је киднапован 14.05.1998. године. Одговоран је за отмицу и убиство Звонка Бојанића, потпредседника Скупштине општине Косово Поље.

Заједно са Сабитом Ладровцијем, на подручју општине Обилић, од стране бивших припадника тајне полиције ОВК, оформио је терористичку групу коју су чинили Кадрија Сулејмани, звани "Миш", Небих Пренићи и Беким Бербатовци, сви припадници тајне службе ОВК, затим Мухамет Черкези, звани "Черкез", Ахмет Черкези, те Мирсад Куртеши, као и 14 муџахедина и 4 немачка држављанина, који су спроводили обуку у руковању оружјем. Ова терористичка формација је, по налогу Согојеве, извршила више акција, међу којима и постављање експлозивних направа на угоститељски објекат "Кастело" у Обилићу, у којем се окупљају тамошњи Срби.

Умешан је у убиство породице Рапајић, из Обилића, извршено 28.11.2000. године, затим убиство Миладије Станојевић, као и малтретирање припадника КПС српске националности (Тања Михајловић, из Приштине), уништавање и пљачкање имовине Срба на том подручју, те њихово физичко злостављање (Стојка Стојановића, Томиће Антића, Новиће Илића, Миленка Михајловића и др.).

113. ФАТМИР (Хаљим) СОПИ

Рођен 13.04.1961. године у селу Мрамор, општина Приштина.

Осуђен је 1984. године, на четири године затвора, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности.

Након повлачења српских снага безбедности са КиМ, као заменик команданта 153. бригаде у селу Злаш, општина Приштина,

из магацина у селу Лукаре, узео је око 700 аутоматских пушака и продао их Рамизу Асланију (по цени од 300 ДЕМ по комаду), да би их Аслани, потом, препродао припадницима АНА у Македонији (по цени од 700 ДЕМ по комаду).

Крајем августа 1999. године, на локацији села Зебинце, општина Ново Брдо, учествовао је у киднаповању Милорада Поповића, из Грачанице, Славише Стевића, из Бадовца и Предрага Микића, званог "Прота", из Сушице. Уз Фатмира Сопија и Адема Шехуа, главни је осумњичени за убиство Драгана Перећа, Синише Марковића и извесног Јовановића, на подручју Грачанице.

114. АЗЕМ (Риза) СУЉА, звани "Тефик" и "Велики ујак"

Рођен 04.05.1951. године у Кишној Реци, општина Глоговац.

Бивши министар одбране у Влади Хашима Таћија, дуже времена боравио у Швајцарској, а сада је настањен у Албанији. Био је један од најутицајнијих чланова делегације косметских Албанаца која је учествовала на преговорима у Рамбујеу.

Припада групи идејних твораца ОВК, а учествовао је и у оснивању ШИК. Заједно са Ђељадином Гашијем и Хашимом Таћијем, организовао је терористички напад на припаднике МУП-а Србије, на пружном прелазу у Глоговцу, маја 1993. године. Осим тога, 1998. године организовао је терористички напад на полицијске станице у Подујеву и Штимљу, ликвидацију групе Срба у Клини и око 80 лица српске и албанске националности из Малишева. У време оружаних сукоба на Ким, наредио је ликвидацију око 800 Албанаца који нису прихватили чланство у ДПК, као и ликвидацију појединих утицајних активиста партије ДСК Ибрахима Ругове.

Његова новија активност везује се за терористичку организацију АНА на Ким, у оквиру које заузима једну од важнијих улога. Одговоран је за бомбашки напад на просторије УНМИК полиције у Пећи, који су, почетком 2003. године, извршили припадници ШИК.

Након сукоба са Хашимом Таћијем и Џавитом Хаљитијем, Суља је напустио територију КиМ и одселио се у Албанију, одакле учествује у организацији бројних диверзантско-терористичких активности које на Космету изводе припадници ШИК, а у циљу координације њихових активности често илегално прелази границу и борави на територији Пећи, Призрена и Ђаковице.

Такође, координира ланцем организованог криминала на територији КиМ и Македоније, у вези илегалног увоза оружја, муниције и друге опреме, те обезбеђења материјалних и финансијских средстава, потребних за вршење терористичких активности.

Наоружање и опрему за диверзантска и терористичка дејства набавља у Албанији, Немачкој и Швајцарској, а дистрибуира их преко територије Албаније на КиМ.

115. ШЕМСИ (Небија) СУЉА, звани "Шаћа"

Рођен 01.07.1957. године у селу Бресальце, општина Гњилане.

Као заменик команданта карадачке зоне ОВК (у саставу лапске зоне - 153. бригада), у селу Злаш, општина Приштина, био је ангажован на мобилисању лица на територији општина Гњилане и Витина, због чега је, почетком 1999. године, формирао подштаб ОВК у селу Жегровачка Врбица, општина Гњилане, како би терористичку активност и омасовљавање ОВК пребацјо и на подручја у којима, до тада, није било оружаних сукоба. Поједини припадници ОВК оптужили су га за крађу новца у износу од 140.000 ДЕМ, који је био намењен за финансирање поменутог штаба.

Лично је организовао и издавао налоге за убиства Срба, али и Албанаца за које се проценило да сарађују са припадницима МУП-а Републике Србије и ВЈ. По његовом наређењу, а у договору са Фљоримом Клокоћијем, сада припадником КЗК у општини Ново Брдо, група албанских терориста одвела је чланове породице Буњаку (оца Бисљима и сина Агима), из

махале Буњаци, општина Ново Брдо, у правцу села Маревце. Поменута лица се и сада сматрају несталима.

По његовом налогу, извршена су многа убиства у селима Понеш, Паралово, Стража и Џерница, у гњиланској општини, као и у самом Гњилану.

Заједно са Авдуљем Хасанијем, из села Џерница, и Исом Агушијем, из села Жегра, током 2000. године, боравио је на подручју општина Прешево и Бујановац, у својству инструктора припадницима ОВПМБ и пружања помоћи у људству, наоружању и материјалним и финансијским средствима.

116. ФАДИЉ (Хајдар) СУЉЕВИЋ

Рођен 19.10.1965. године у селу Равна Бања, општина Медвеђа.

Бивши радник СУП-а Приштина, а сада припадник КПС у полицијској станици у Приштини.

Године 1998., напустио је полицију и приклучио се ОВК, формирајући јединицу на подручју Голака (реон између Приштине и Медвеђе), у циљу извођења терористичких акција. Поменута група, којој су, између осталих, припадали Хамди Хисени, Исљам Мшица, Мехмет Аљија и Баки Гаши, планирала је низ ликвидација и диверзантско-терористичких акција на подручју Приштине. У јулу 1998. године, Суљевић је, са својом групом, у Приштини, извршио напад на војни аутобус који је превозио запослене на аеродрому Слатина, при чему су тешко рањени Славица Алексић и Дејан Гавриловић, као и припадници ВЈ Бранислав Кубатовић и Зоран Мирковић.

После повлачења припадника МУП-а и ВЈ са Ким, учествовао је у прогону српског становништва из Приштине, њиховом пљачкању, малтретирању, као и узурнацији станова. Организовао је пљачку бензинске пумпе у Приштини, којом приликом је убијен радник српске националности, а повезан је и са убиством више од 15 Срба у селу Златаре, општина Урошевац, Кемаља Шабанија, радника ЦРДБ Приштина, и Рамиза Мехметија, из села Ајкобила, општина Приштина, као са отмицом Османа Шаиновића, из Медвеђе, Ваљона Мехметија и Фитима Врајолија.

Организовао је и управљао логором за заточене Србе који се налазио у засеоку Златаре, у близини села Матичане, код Приштине.

Осим активности на Ким, Суљевић се прикључио ОВПМБ, у чијем је саставу извршио низ терористичких акција на подручју општине Медвеђа.

На челу је једне од криминалних група која се у Приштини бави препродајом дроге, украдених аутомобила и акцизне робе, као и рекетирањем и посредовањем у купопродаји непокретности између Албанаца и Срба, уз узимање високе провизије.

117. ЕМРУШ (Несим) СУМА, звани "Хоџа"

Рођен 27.05.1974. године у селу Димце, Качаник.

За време НАТО агресије на СРЈ, као припадник 162. бригаде оперативне зоне Неродимље, непосредно је учествовао у терористичким акцијама на подручју Качаника.

После повлачења српских снага безбедности са Ким, као припадник тајне полиције Косова, заједно са Рушитом и Зећифом Бардхијем, и Мехметом Балажијем, учествовао је у прогону и убиствима неалбанског становништва, али и локалних Албанаца, који нису хтели да се придруже формацијама ОВК. Током 1999. године, чланови поменуте групе убили су Емина Дерњанија, а извршили су и терористичку акцију у којој је погинуо Зибер Џури, Албанац из Ђенерал Јанковића, општина Качаник.

После убиства Џурија, припадници КФОР-а ухапсили су Суму, Мехмета Балажија и још једног терористу, али су, под притиском организованих протеста Албанаца, били принуђени да их, после неколико дана, пусте из притвора.

У време сукоба албанских терориста са снагама безбедности Републике Македоније, Сума је био ангажован на прикупљању и

слању оружја и војне опреме, као и регрутовању и упућивању војно способних Албанаца на подручје поменуте државе.

После потписивања Охридског споразума, 2001. године, прешао је у Македонију и прикључио се штабу новоформиране терористичке организације АНА, а почетком 2002. године, на иницијативу руководства, постављен је за заменика шефа физичког обезбеђења Алија Ахметија, председника Демократске уније за интеграцију (ДУИ), политичке партије Албанаца у Македонији.

Током 2002. године, постао је један од главних организатора шверца оружја, наркотика и акцизне робе са КиМ у Македонију. Марта месеца исте године, приликом једне од његових акција пребацивања оружја, припадници КФОР-а пресрели су групу шверцера, а у оруженом сукобу до кога је дошло, Сума је био тешко рањен. Пребачен је на лечење у КБЦ у Приштини, али је успео да побегне.

Налази се на америчкој "црној листи" организација и лица којима се, због терористичке делатности, ускраћује финансијска помоћ, односно забрањује улазак у САД.

118. РУФКИ (Ибрахим) СУМА

Рођен 15. 04. 1968. године у селу Димце, општина Качаник.

Почетком 1998. године, по налогу главног штаба ОВК у дреничком крају, формирао је терористичко-диверзантске групе које су деловале на подручју Ђенерал Јанковића. Једна од његових група организовала је канал за убаџивање оружја из Македоније на КиМ, а Сума је лично финансирао његову куповину и одлучивао о складиштењу. Приликом хапшења ове групе од стране припадника МУП-а Србије, Руфки Сума је успео да побегне, али је, у одсуству, осуђен на затворску казну у трајању од 10 година.

Након дислоцирања српских снага безбедности са КиМ, био је један од организатора протеривања Срба са подручја Ђенерал Јанковића, а лично је учествовао у организовању неколико

убистава у тој области. Касније је постављен за команданта 163. бригаде КЗК у Витини, а сада се, у чину мајора, налази на функцији командира јединице КЗК, стациониране у Ђенерал Јанковићу.

Током 2001. године, организовао је прикупљање новчаних средстава, у циљу пружања помоћи јединицама ОВПМБ на југу Србије и ОНА у Македонији, при чему је и лично учествовао у сукобима са македонским органима безбедности.

Осим терористичке, бави се и криминалном активношћу. Заједно са Емрушом Сумом, из села Димце, општина Качаник, 1999. године, формирао је свој криминални клан који шверцује оружје и дрогу из Македоније на Ким и обрнуто. Такође, бави се и изнуђивањем новца од локалних фирм и имућних људи, као и аутопревозника који пролазе кроз Ђенерал Јанковић. Чланови клана Сума у вези су са криминалним групама које предводи Рустем Мустафа, звани "Реми", из Подујева.

119. ИСМЕТ (Михедин) ТАРА

Рођен 08.06.1963. године, у Ораховцу.

Са групом својих сабораца из ОВК, међу којима су Гзим Хамза, звани "Пиктор", Ђељаљ Хајда, звани "Тони", Сељајдин Мулабази, звани "Мици", и Сабајдин Цена, звани "Соси", формирао је посебну јединицу ОВК, чији је штаб био у месту званом Царевац, код Ораховца. Један је од организатора и учесника у оружаном нападу на Ораховац, 17.07.1998. године, и великог броја терористичких напада на припаднике МУП-а Србије и ВЈ, због чега је, крајем 1998. године, постављен за команданта 124. бригаде ОВК у оперативној зони Паштрик, чији се штаб, у то време, налазио у селу Ретимље, општина Ораховац.

Са Сабајдином Ценом, одговоран је за више убиства и злочина над неалбанским становништвом у Ораховцу, приликом уласка албанских терориста у овај град, јуна 1999. године.

Такође, заједно са Ценом и Скендером Хоџом, управљао је логором за заточене Србе који се, једно време, налазио у Албанији, 2 км северно од Тропоје.

Након формирања КЗК, именован је за једног од руководилаца на подручју Ораховца и лично је узурпирао бензинску пумпу "Југопетрола", за потребе ове формације.

Током деловања терористичке формације ОВПМБ на југу Србије, 2000. године, бавио се илегалним допремањем наоружања и војне опреме за терористе.

Лидер је екстремне Партије правде за подручје Ораховца.

120. ГАНИ (Хаџија) ТАЋИ

Рођен 01.01.1958. године у селу Броћна, општина Србица.

Брат Хашима Таћија.

Од 1992. године, учествовао је у нападима на припаднике МУП-а Србије. Посредством свог брата, Хашима, ступио је у везу са Самијем Љуштакуом, Бесимом Рамом, Кадријем Весељијем, Реџепом Сељимијем, Адемом Јашаријем и другим терористима. За команданта 112. бригаде "Арбен Халити", која је деловала у оперативној зони Дреница, именован је 1998. године и активно учествовао у терористичким акцијама на припаднике МУП-а Србије и ВЈ.

Власник је 12 бензинских пумпи које сада назива "Косово петрол", а биле су у власништву "Југопетрола" и "Беопетрола", и држи монопол над трговином нафтним дериватима на целој територији Ким. Остали власници бензинских пумпи плаћају му "порез" на име дозволе за рад, а у случају да то одбију, постају мета наоружане групе плаћеника којом руководи лично Гани Таћи. Ова група их најпре опомиње, а затим плени робу и забрањује даљи рад. Такву позицију на тржишту нафтом и њеним дериватима обезбеђује му Хашим Таћи који, такође, на поменути начин стиче велику финансијску добит.

121. ХАШИМ (Хација) ТАЋИ, звани "Ђарпни" ("Змија")

Рођен 24.04.1969. године у селу Броћна, општина Србица.

Након демилитаризације ОВК, формирао је политичку партију ДПК, чији је председник. У јулу 1997. године, осуђен је у одсуству, пресудом Окружног суда у Приштини, и кажњен затворском казном у трајању од 10 година, због кривичног дела тероризам, а фебруара 1998. године, за њим је расписана Централна потерница.

Као члан организационог језгра ОВК, учествовао је у обезбеђивању финансијских средстава за потребе ОВК, убацивању у земљу терористичких група, њиховој диверзантско-терористичкој обуци и наоружавању. Завршио је вишемесечну војну обуку у Албанији, након чега се директно ангажовао у више терористичких акција на Ким.

Учесник је терористичког напада на пружном прелазу у Глоговцу, када су убијена 4 полицајца, а тројица теже рањена. Такође, више пута је посећивао село Клечка, општина Липљан, у време када је тамо била притворена, зlostављана, а потом и ликвидирана група српских цивила.

Иако је обезбедио партиципацију у привременим органима на Ким, задржао је јак утицај на најекстремније структуре бивше ОВК, које користи у циљу застрашивања политичких противника и вршења притисака на неалбанско становништво да се исели са Ким.

Крајем 2001. године, на иницијативу Хашима Таћија, организовано је више терористичких група сачињених од бивших припадника ОВК, углавном са подручја Дренице, чије активности контролише преко Кадрија Весељија, шефа ШИК-а, Самија Љуштакуа, из Србице, и др. Под његовом контролом налази се и тајна наоружана групација одговорна за бројне злочине, убиства, киднаповања и застрашивања на подручју северне Србице, у селима Рудник, Радишево, Суво Грло, Бање, Которе и Кућица. Овом тајном организацијом непосредно руководи Реџеп Селими,

из села Овчарево, општина Србица, иначе начелник Академије КЗК, а њени припадници су Муса Дервишај, Зенун Кадрију, Ђељадин Геџај и др.

Таћи је у контакту са Алијем Ахметијем, командантом ОНА у Македонији, са којим сарађује на пребацивању терориста из Македоније на територију општина Прешево и Бујановац, у циљу предузимања терористичких акција на пунктове мултиетничке полиције у појединим селима, у делу административне линије са Ким.

Такође, организатор је криминалне организације, познате као "Дреничка група", у чије активности су укључени и бројни чланови његове породице. Поменута група држи под контролом око 10 до 15% укупног броја криминалних послова на Ким, који се односе на шверц оружја, крадених аутомобила, горива, а делимично и цигарета, као и на проституцију, остварујући финансијску везу са члановима албанске, чешке и македонске мафије. Иначе, Таћијева сестра је удата за Сејдију Бајруша, једног од вођа албанске мафије.

Таћи контролише већи део организованог криминала у региону Исток-Клина-Србица-Приштина. Најближи сарадник у шверцу украдених аутомобила му је Фадиљ Таћи, а на том послу сарађује са криминалним кланом Китај. На подручју општине Клина, организовањем проституције се бави Хамди Таћи, док се пословима шверца дроге и трговине проституткама Хашим Таћи бави заједно са својим рођаком Мендухом Таћијем, те Бетушом Зихуголијем и Енгелом Шабанајем, званим "Анђео". Преко Мендуха Таћија, укључен је и у илегалну трговину оружјем и горивом. Уз Екрема Луку, Фатмира Лимаја, Фљорија Маљокуа и Исмета Османија, Таћи је један од вођа у илегалној трговини цигаретама на Ким.

Таћијев близак сарадник у пословима организовања проституције, шверца наркотика и оружја је Џавит Хаљити, који се, између осталог, бави и пословима застрашивања, уцењивања и елиминације Таћијевих политичких противника.

Знатан део овако стечених финансијских средстава, клан Таћијевих користи и усмерава у политичку кампању Хашима Таћија, а други део новца се доставља као подршка албанским терористичким групама.

122. АХМЕТ (Аљи) ЂИРИЋИ, звани "Шпат"

Рођен 26.12.1946. године у селу Крајмировце, општина Липљан.

Од 1966. године, више пута је хапшен због своје екстремистичке делатности.

Био је један од руководилаца штаба ОВК у селу Крајмировце, општина Липљан. Током 1998. године, учествовао је у организовању и извршењу терористичких акција на припаднике МУП-а Србије и ВЈ. По задацима руководства ОВК, одлазио је у Албанију, где је, у камповима Вљора и Крума, завршио војну обуку.

Учествовао је, 29.06.1998. године, у селу Црнољево, општина Штимље, заједно са Рамизом Ђирићијем, Рамаданом Бељујијем, Рахманом Тафом и Сулејманом Ђирићијем, у отмици четири лица српске националности (Вељка Бакрача, Ивана Бакрача, Стамене Гено и још једног лица).

Такође, био је учесник у отмици Албанаца Кадрија Тафе, његовог сина Шерифа, Џема Фехмија, Емина Еминија и Ељмија Черкинија.

Тешко је рањен у новембру 1998. године, приликом повратка из Албаније, где је одлазио у циљу набавке и илегалног допремања оружја и муниције. После овог догађаја, с обзиром на своје здравствено стање, обуставио је терористичку делатност и активирао се на плану прикупљања финансијских средстава за ДКП Хашима Тачија.

Обављао је, 1999. године, дужност заменика руководиоца полиције ОВК у општини Штимље. Тренутно је власник приватне "Унион банк" у Липљану, а у њеном Управном одбору, поред Ђирићија, налазе се и Фахрудин и Хизер Гаши, обојица бивши припадници ОВК. Ова банка се користи за прање новца добијеног продајом дроге и оружја.

123. РАМИЗ (Реџеп) ЂИРИЋИ, звани "Љуан" или "Соколь"

Рођен 15.04.1962. године у Крајмировцима, општина Липљан.

Почетком 90-их година, боравио је у Немачкој и био активан у албанској емиграцији. Обуку за извођење терористичких акција завршио је у Скадру, Албанија, да би се, почетком 1998. године, прикључио терористичким активностима ОВК на подручју општина Липљан, Штимље и Малишево, где је обављао дужност команданта Главног штаба ОВК за села Крајмировце и Петрашица. Пре долaska на ово подручје, учествовао је у нападима на припаднике МУП-а Србије и ВЈ, у селу Преказе.

Лично је, 22.06.1998. године, убио једног полицајца, а једног ранио. Седам дана касније, са Рамаданом Бељујијем, Раҳманом Тафом и Сулејманом Ђирићијем, учествовао је у отмици четири цивила, а предводио је и групу која је отела, а касније и убила Агима Адемија, Весеља Ахметија и Адема Рамаданија. Иста група је извршила и терористички напад у којем је рањен Милосав Станишић, резервни полицајац ОУП-а Липљан. Такође, руководио је и нападом на породицу Фатмира Ђеримија, из села Гођанца, општина Штимље, као и акцијом киднаповања новинара "Танјуг"-а Небојше Радошевића и Владимира Добричића. Киднапована лица су била затварана у претходно ископане бунаре у селу Клечка, у општини Липљан.

Крајем 1998. године, постао је командант новоформиране 121. бригаде ОВК, а после повлачења српских снага са Ким, један од руководилаца тајне полиције Косова.

По распуштању ОВК, прикључио се терористичкој организацији ОВПМБ на југу Србије. Почев од 2002. године, заједно са Бекимом Зејнулахуом, ангажован је на регрутовању припадника за терористичку организацију АНА, а одржава контакте са Ајвазом Карпузијем и Рамом Бујом, као и са бившим припадницима ОНА у Македонији.

124. САМИ (Брахим) УКШИНИ, звани "Соколь"

Рођен 15.10.1967. године у селу Морина, општина Ђаковица.

Заједно са Садријем Авдуљијем, формирао је и руководио терористичком групом која је деловала на подручју Ђаковице.

Група је бројала 35 чланова и била је наоружана аутоматским и полуаутоматским пушкама, минобацачима, тешким митраљезом и једним топом. Извршила је више оружаних напада, током 1998. године, на припаднике МУП-а Републике Србије и Војске Југославије.

Био је заменик Малића Ндрецаја, команданта оперативне зоне Куманово, којој је припадала 113. бригада "Исмет Јашари", на челу са Куштромом Хоџом.

125. АВНИ (Бећир) ФЕТА

Рођен 15.11.1974. године у селу Пендух, општина Подујево.

Као командант полиције ОВК у оперативној зони Лаб, Фета је, 1999. године, заједно са Сефедином и Јашаром Ејупијем, бившим полицајцима покрајинског СУП-а, а сада припадницима КПС, из села Секирача, општина Подујево, директно учествовао у убиству Србе Ђукића, из села Главник, општина Подујево, као и у терористичком нападу на Станимира Димовића, полицајца ОУП Подујево.

Заједно са Сафетом Хасанијем и Бљеримом Бљакћоријем, званим "Бени", 21.12.1998. године, у Подујеву, извршио је терористички напад у којем је убијен Милић Јовић, оперативни радник ЦРДБ Приштина.

Са Авнијем Беришом, званим "Таркан", из села Коњушевца, општина Подујево, и Рустемом Мустафом, званим "Реми", из села Преполац, општина Подујево, Фета је био припадник групе која је, на овом подручју, извршила низ терористичких напада, а након повлачења МУП-а Србије и ВЈ са Ким вршила етничко чишћење на територији општина Подујево и Приштина.

Након хапшења Љатифа Ганија, Фета је постављен за шефа оперативне зоне при ШИК и, заједно са Ељмијем Речицом, званим "Петрит", и Џавитом Хаљитијем, представља сам врх тајне полиције.

Тренутно је припадник терористичке формације АНА, која делује на подручју Ким, о чему сведочи чињеница да поседује легитимацију ове илегалне организације.

УНМИК полиција је за њим расписала потерницу, због више почињених злочина на КиМ, у периоду након доласка међународних снага.

126. АДЕМ (Руст) ХАЂОЦАЈ

Рођен у селу Преколук, општина Дечани.

Као члан групе ОВК у поменутом селу, Хађоцај је, у више наврата, илегално одлазио у Албанију, одакле је допремао већу количину наоружања за потребе извођења терористичких акција.

До августа 1998. године, учествовао је, са терористима из Глођана, у киднаповању, мучењу и убиству веће групе припадника МУП-а Србије и српских цивила са подручја општине Дечани, чија су тела, потом, бачена у Радоњићко језеро.

Поред тога, актер је у убиствима већег броја Албанаца из општине Дечани, међу њима и Муарема Хађоцаја, припадника локалног обезбеђења у селу Преколук.

127. АБИТ (Ајет) ХАЗИРАЈ, звани "Нинџа"

Рођен 26.06.1956. године у селу Лауша, општина Србица.

Био је командант 2. батаљона 113. бригаде ОВК, који је деловао на подручју Дренице.

У јулу 1998. године, предводио је терористичку групу која је киднаповала, а затим и убила Чедомира Кандића, из села Которе, општина Србица и спалила више српских кућа у истом селу. У новембру 1999. године, са Мухаметом Хаљитајем, званим "Насер", у близини села Витаке, киднаповао је Достану Шмигић, из села Леочина, општина Србица, и одвео је у импровизовани затвор у селу Ликовац, где је касније убијена.

По налогу Саљија Весељија, уз новчану надокнаду, Хазирај је, у мају 2000. године, убио Екрема Реџу, званог "Дрини", из Призрена. Због овога је, са још тројицом саучесника, ухапшен од

стране УНМИК полиције, а процесуирање за ово кривично дело започето је почетком 2003. године.

128. САДИК (Maђун) ХАЛИТЈАХА

Рођен 07.06.1955. године у селу Муштиште, општина Сува Река.

Делујући у оквиру илегалне организације НПК на овом подручју, Халитјаха се наметнуо као један од најекстремнијих чланова, због чега је против њега, 1986. године, поднета кривична пријава. Исте године, илегално је отишао у Швајцарску, где је стекао статус азиланта и активно се укључио у делатност албанске екстремне емиграције.

Поред ангажовања на врбовању младих Албанаца који су упућивани на диверзантско-терористичку обуку, а потом у јединице ОВК на Ким, Халитјаха је и лично, 1998. године, са групом терориста, преко Албаније дошао на Ким, где је одмах постављен на функцију команданта регионалног штаба ОВК у селу Будаково, општина Сува Река. Био је организатор снабдевања оружјем и муницијом из Албаније и убрзо је створио снажну терористичку организацију, која је под своју привремену контролу ставила знатан део територије на овом подручју. Под његовом командом, формиран је нелегални затвор у селу Будаково.

Као члан илегалне организације "Орлово око", током 1999. године, на подручју Урошевца, Гњилана, Глоговца и Призрена, био је ангажован на контроли рада и рекетирању ноћних клубова и проституције.

Након формирања КЗК, Халитјаха је именован за шефа одсека за цивилно-војна питања, одакле је суспендован 2002. године. У истом периоду, на иницијативу Општег штаба ОВК, формирано је Удружење ветерана рата ОВК, за чијег председника је изабран Халитјаха.

129. ЏАВИТ (Мехмет) ХАЉИТИ, звани "Зека"

Рођен 08.03.1956. године у Новом Селу, општина Пећ.

Осамдесетих година, био је члан илегалних екстремних организација које су, у својим платформама, прецизирале циљеве отцепљења Ким из састава Републике Србије и његовог прикључења Албанији. Након неуспешног покушаја његовог хапшења у Приштини, када је, пружајући оружани отпор, ранио једног припадника РДБ, отишао је у Швајцарску, где је добио статус политичког азиланта. Постао је члан ужег руководства НПК за подручје западне Европе, а као једна од водећих личности тадашње ОВК, био је члан делегације са Ким у Рамбујеу. Члан је председништва ДПК и посланик Скупштине Косова.

Почетком 1991. године, директно је организовао убацивање веће количине оружја и муниције на подручје Пећи, при чему је као везе користио Гзима Авдиметаја, из Стреоца, општина Дечани, браћу Елезај, из Радовца, општина Пећ, браћу Џамај, из Новог Села, општина Пећ, и др. Такође, био је укључен и у организовање диверзантско-терористичке обуке припадника ОВК.

У директним контактима са члановима руководства ОВК у Швајцарској и Немачкој (Гафур Ељшани, Јашар Салихай, Емруш Џемајли, Адем Грабовци, Ибрахим Кељменди, Мухамед Кељменди, Хасан Укхађај, Хакиф Хоти и др.), планирао је, руководио и координирао активност ОВК на Ким и у Републици Албанији, а по задацима организације повремено је боравио на тим подручјима, ради договора о подели наоружања и опреме члановима ОВК.

Године 1998., лично је организовао складиштење веће количине оружја на подручју Тропоје, Албанија, и припремио више база за прихват терористичких група које су у Албанију долазиле са Ким.

Након стационирања међународних снага, дошао је на подручје Пећи и настанио се у месту Витомирица, где је изградио погон за производњу грађевинског материјала и у тој области држи монопол, што му доноси изузетно велику материјалну корист.

Имао је значајну улогу у формирању тајне полиције на КиМ, која се директно ставља у функцију најекстремнијих терористичких структура у Покрајини, вршећи етничко чишћење на подручју Пећи. У својству директора ШИК, организовао је логистичку подршку формацијама ОНА у Републици Македонији, а помиње се и као иницијатор формирања ОВИК.

Албанска штампа га оптужује да је организовао убиство Мухамета Џемаиљија, саветника Ибрахима Ругове, као и руководилаца некадашње СДБ Селима Брошаја и Ибуша Клокоћија.

У вези је са мафијом у Албанији, као и са албанском обавештајном службом. Део новца стеченог на незаконит начин присваја за себе, а део користи за финансирање активности албанских терориста на КиМ, југу Србије и у Македонији.

Једна је од централних фигура организованог криминала на КиМ. Поседује огроман капитал, бави се рекетирањем и пословима у вези са дрогом и проституцијом. Такође, у потпуности контролише насеље Витомирица, које се налази 2 км североисточно од Пећи, у којем има више резиденција (као и у Косовској Митровици, Пећи, Албанији и Швајцарској). Власник је више угоститељских и трговинских објеката, преко којих пере новац, а који му служе и као покриће за обављање најразноврснијих криминалних послова.

Након избора одржаних 17.11.2001. године, изабран је за посланика у Скупштини КиМ, а марта 2002. године именован је за њеног потпредседника.

130. БУЈАР (Расим) ХАРАДИНАЈ

Рођен 15.05.1976. године у селу Глођане, општина Дечани.

Као припадник оружане формације која је деловала на територији оперативне зоне Дукаћин, учествовао је у више од 87 убиства, 29 отмица, организовању више затвора лоцираних у селима Глођани, Беланица, Ликовац, Јабланица и Сменица, општина Призрен, силовању и сексуалном злостављању више лица и уништавању имовине већег обима.

Осим тога, одговоран је за око 180 терористичких напада, међу којима су и оружани напади на села Љоћа и Бабалоћ, средином 1998. године, као и за принудно исељавање становништва са територије Ђаковице, Пећи и Дечана, те паљење цркве у селу Горњи Рашић.

Непосредни је починилац више оружаних напада на припаднике МУП-а Републике Србије и ВЈ. Заједно са Агимом Сељманајем и Даутом Харадинајем, учествовао је у нападу на припаднике војске и полиције, августа 1998. године, у близини села Шаптеј, општина Дечани, а предводио је и групу терориста у нападу на припаднике МУП-а Србије, код села Јабланица, општина Ђаковица, као и у нападима на полицајце и војнике извршеним у октобру 1998. године, код села Глођане, и у новембру 1999. године, код Дашиновачког моста, општина Дечани.

Поред наведеног, укључен је у шверц оружја на Ким.

**131. ДАУТ (Хиљмија) ХАРАДИНАЈ, звани
"Цуфи" или "Обогаљени"**

Рођен 06.04.1978. године у селу Глођане, општина Дечани.

Као припадник ОВК, у сукобима са српским снагама безбедности, био је тешко рањен и остао је без једне руке.

На иницијативу браће Рамуша, Даута и Шкељзена Харадинаја, почетком 1998. године, формиран је штаб ОВК у Глођанима, чији је командант постао Рамуш, а његов заменик Даут Харадинај који је, касније, именован за члана Главног штаба ОВК и команданта 131. бригаде "Исуп Гrvала", чији су припадници починили велики број злочина на подручју Дечана.

У затвору у Глођанима, који је био под директном контролом Рамуша и Даута Харадинаја, убијен је велики број Срба, међу којима су Слободан Радојевић, Милош и Милица Радуновић, Милка Влаховић, Даринка Ковач, Новица Вујисић, Здравко Радуновић, Драган Ђукић, Милоје и Винка Крстић и др. Даут

Харадинај је, такође, непосредно учествовао у убиству Слободана Прашчевића и полицајца Милорада Оташевића. Такође, терети се за почињене злочине према Србима и Албанцима лојалним Републици Србији, као и онима који би могли бити потенцијални сведоци злочина почињених од стране браће Харадинај. Непосредни је извршилац бројних убистава, а организовао је ликвидацију Тахира Земаја, као и више других политичких противника Хашима Таћија.

Након формирања КЗК, био је заменик комandanта, а потом и комandanт 3. РТГ. Испред команде КЗК, био је задужен за координацију рада са исламском терористичком организацијом "Ал Каида". У том својству, октобра 2001. године, у Софији, организовао је састанак са Мухамедом Ал Завахиријем, братом идејног вође поменуте организације др Ајмана Ал Завахирија.

Суспендован је из КЗК, 2001. године, јер је стављен на америчку "црну листу" организација и лица којима се, због терористичке делатности, ускраћује финансијска помоћ, односно забрањује улазак у САД.

До хапшења од стране припадника КФОР-а, јула 2002. године, непосредно је учествовао у борбама против снага безбедности Републике Македоније, заједно са припадницима ОНА, а био је активан и на плану шверца оружја и дроге, у криминалној групи коју предводи Рамуш Харадинај.

Оптужен је за ратне злочине почињене над косметским Албанцима, јуна 1999. године.

132. РАМУШ (Хиљмија) ХАРАДИНАЈ

Рођен 03.07.1968. године у селу Глођане, општина Дечани.

Против њега је поднето 108 кривичних пријава, због основане сумње да је извршио кривична дела тероризам, удруживање ради непријатељске делатности, као и због убиства цивила.

Емигрирао је у Швајцарску, 1989. године, а након тога се, у Француској, пријавио у Легију странаца.

Године 1996., завршио је диверзантско-терористичку обуку. У Албанији је учествовао у стварању логистичких база у Куксу и Тропоји, одакле је, потом, са групом поверљивих сарадника, континуирано убацивао оружје на Ким.

Средином 1997. године, илегално је ушао у земљу и, заједно са својом браћом, Даутом и Шкељзеном, организовао терористичке нападе на полицијско одељење у селу Рзнић, општина Дечани, и селу Пеношевац, општина Ђаковица, као и на избегличка насеља у Јунику и Бабалоћу. Почетком 1998. године, у Глођанима, формирао је диверзантско-терористичку групу која је, по његовим налозима, вршила акције пресретања и застрашивавања Срба и Албанаца лојалних Републици Србији. Ова група је, предвођена браћом Харадинај, у марту 1998. године, извршила напад на полицијску патролу у селу Глођане, у којем је убијен Миодраг Отовић.

У априлу исте године, група терориста, на челу са Рамушом Харадинајем, у Глођанима је формирала штаб ОВК за Метохију, а за чланове штаба одређена су његова браћа Даут и Шкељзен, затим Хиљмија Харадинај, Фатон Мехметај, Расим Харадинај, Фадиљ Нимонај, Малић Ндреџај и др., а сам Рамуш се ангажовао на омасовљавању чланства и формирању локалних штабова на целом подручју Дечана и Ђаковице. Истовремено, на његову иницијативу, формирана је и специјална јединица ОВК у Глођанима, под називом "Црни орлови", чији је командант постао Идриз Баљај, звани "Тогер". Под руководством Рамуша Харадинаја, "Црни орлови" су киднаповали и на бруталан начин убили више десетина српских цивила, а један број лешева је пронађен у Радоњићком језеру и сеоским бунарима у општини Дечани.

Након формирања КЗК, Харадинај је именован за заменика команданта КЗК Агима Чекуа. Крајем 2000. године, напустио је КЗК и формирао партију АБК. Да би сачувао свој утицај у КЗК, издејствовао је да за команданта 3. РТГ КЗК буде постављен његов брат Даут, који врши ликвидацију Рамушових политичких противника. Такође, Харадинај има близке везе и у структури КПС, с обзиром да је велики број полицајца и старешина ове формације био активан у ОВК, у време када је Харадинај био командант Главног штаба ОВК за Метохију.

Рамуш Харадинај је најутицајнија криминална личност у области Метохије, на подручјима Пећи, Дечана и Ђаковице. У сарадњи са

Екремом Луком и Насером Кељмендијем, створио је криминалну организацију која контролише организовани шверц дроге, цигарета, нафте, нафтних деривата, оружја, возила и др. Његове блиске везе, Иса Баљај, Артон Толјај, Авдуљ Мушкољи и Аљи Хаскај, сви из Дечана, у контакту су са припадницима мафије у Албанији.

Део оствареног профита из криминалних активности Харадинај и његова криминална група дали су за потребе КЗК, а из истих извора, значајна финансијска подршка је упућена Назиму Харадинају, који је оружјем снабдевао албанске терористе у Македонији.

Припада утицајној породици у пећком региону, која има велике супарнике у клану Ругова и клану Мусај, који традиционално помаже Руговин ДСК, а раније је имао јаке везе са ФАРК-ом Бујара Букошија. Његово тешко рањавање, 07.07.2000. године, у селу Стрелци, у западном делу Ким, резултат је међумафијашког сукоба између група које припадају Хашиму Таћију и Харадинају и породице Мусај. Пре и након тога, десио се велики број убиства, као последица крвне освете међу завађеним клановима.

У другој половини 2002. године, покренут је истражни поступак и извршено хапшење Даута Харадинаја и групе високих официра КЗК, који су осуђени на вишегодишње затворске казне. Поред тога, покренут је и кривични поступак, пред Окружним судом у Пећи, против Рамуша Харадинаја.

У циљу ослобађања свога брата из затвора, Харадинај је, посредством Авдуља Мушкољија, организовао протестне демонстрације и иницирао формирање групе од око 30 лица, која су покушала да из КПД "Дубрава", општина Исток, отму Даута Харадинаја.

У јануару 2003. године, Харадинај је организовао убиство Тахира Земаја, команданта ФАРК-а, његовог сина Ениса и братанца Хисена, на путу Приштина - Пећ, у близини тамошњег дрвног комбината, с обзиром да је Земај требало да буде крунски сведок у поступку који се води против Даута Харадинаја и њега.

По налогу Рамуша Харадинаја, Малић Ндреџај је упућен на подручје Витине, ради организовања терористичке АНА, што сведочи о Харадинајевој умешаности и у збивања на југу Србије. Посебно је био активан у набавци оружја и тајној обуци

терориста из ове области, која је организована у селима дуж административне границе.

133. НАИТ (Ђемајљ) ХАСАНИ

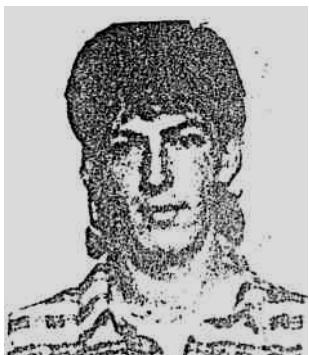
Рођен 15.01.1965. године у селу Рандубрава, општина Призрен.

Године 1997., осуђен је на вишегодишњу казну затвора, због терористичких активности, а 2002. године је амнистиран.

Један је од оснивача ОВК и иницијатор обједињавања терористичких група које су деловале почетком 90-тих година. У вези са тим, остваривао је директне контакте са Аземом Суљом, Реџепом Селимијем, Сулејманом Селимијем, званим "Султан", Ђељадином Гашијем, Зарихом Пајазитијем, као и са групом Адема Јашарија.

Организатор је и учесник у више терористичких акција на подручју Дренице и један од актера у терористичком нападу на ректора Приштинског универзитета Радивоја Паповића, заједно са Захиром Пајазитијем и члановима лапске групе.

Након амнистије, 2002. године, приступио је политичкој партији ДПК и био изабран за члана њеног председништва, али је, због неслагања са лидерима ове партије, убрзо из ње иступио.

134. САФЕТ (Рахман) ХАСАНИ, звани "Бреџа"

Рођен 23.04.1970. године, у Подујеву.

Као припадник лапске зоне ОВК, заједно са Авнијем Фетом, из села Пендух, општина Подујево, и Бљеримом Бљакћоријем, званим "Бени", учествовао је у убиству Милића Јовића, радника ЦРДБ Приштина. Након што су припадници српских снага безбедности напустили територију КиМ, Хасани је вршио систематско етничко чишћење српског становништва на територији општине Подујево.

Учествовао је у киднаповању више лица српске националности на овом подручју (нпр. Ивана Мајсторовића). Заједно са Исом Љатифијем и Фахријем Јакупијем, извршио је убиство Србислава Ђукића, из села Главник.

Ухапшен је, 13. септембра 2002. године, од стране припадника УНМИК полиције и КФОР-а, под оптужбом да је учествовао у киднаповањима својих сународника на подручју општине Подујево, извршеним у периоду 1998/1999. године.

За наведена дела осуђен је на казну затвора у трајању од 4 године и тренутно издржава казну у затвору Дубрава, општина Исток.

135. ЏАВИТ ХАСАНИ, звани "Ракип"

Рођен 10.03.1957. године у селу Танушевци, општина Скопље, Република Македонија.

Приклучио се ОВК 1999. године, када је организовао пребацање добровољаца на Ким, кроз подручје села Танушевци. Имао је сопствену јединицу припадника ОВК.

После сукоба на Ким, трговао је оружјем, медикаментима и другом робом за потребе ОВПМБ и ОНА. Када је ОНА отпочела са оружаним активностима у Македонији, одмах је постао један од њених команданата. Међутим, убрзо је напустио ову формацију и, са још 50 терориста под својом командом, вршио акције усмерене против македонске полиције и војске.

Сада се бави шверцом наоружања и војне опреме, као и регрутовањем, финансирањем и обучавањем припадника АНА на подручју Урошевца, Витине и Качаника. Представља експонента Рамуша Харадинаја на подручју Македоније.

Током 2000. године, унапређен је у чин мајора. Био је један од организатора и налогодоваца ликвидације Срба и Албанаца лојалних Републици Србији, као и паљења и пљачкања српских кућа и друге имовине подручју општине Витина.

Због основане сумње да је извршио убиство неколико полицајаца, као и грађевинског инспектора општине Чир у Македонији, на захтев власти Македонији, припадници КФОР-а су, марта 2000. године, ухапсили Хасанија у центру Витине и изручили га међународним полицијским снагама у Македонији. Убрзо је

пуштен на слободу, у размену за 4 македонска граничара које су заробили припадници ОНА, након чега се вратио у Витину.

Члан је илегалне организације "Слободни орлови", која се бави изнуђивањем новца и застрашивањем и која је у Витини позната под називом "Леопарди". Њени припадници су, 16.02.2001. године, учествовали у препаду на македонске снаге безбедности у Танушевцима.

Хасани је тесно повезан са Скендером Хабибијем, једним од главних финансијера терористичких активности АНА на подручју Косовског поморавља.

Припадници КФОР-а су, у првој половини 2002. године, поново ухапсили Хасанија, због више кривичних дела почињених у Македонији, као и због злочина над српским становништвом на КиМ. Од стране Окружног суда у Гњилану, 21. јуна 2002. године, осуђен је на казну затвора у трајању од 14 година.

**136. ЗЕЋИР (Мехмет) ХАЦИЈА, звани
"Канон"**

Рођен 16.04.1972. године, у Ђаковици.

Јединицама ОВК на подручју Ђаковице приступио је 1998. године, са групом албанских емиграната из Швајцарске и убрзо је постављен за једног од комandanata 134. бригаде "Бедри Шаља". Истовремено је руководио и терористичком групом "Црна рука", а заједно са њеним члановима Хекурном Ходом, Ником Пнишијем, Ником Смајлијем, Есатом Љатом, Кујтимом Шаљом и Антоном Љекајем, званим "Пинћо", одговоран је за киднаповање и убиство Миливоја Вукoviћа, из села Рача, полицајца СУП-а Ђаковица, Пашка Ђеримија, из села Сопот, општина Ђаковица, Нуја Ђупија, из села Ујз, општина Ђаковица, и Зефа Берише, из села Зјум.

Након демобилизације ОВК, именован је за једног од руководилаца 3. РТГ КЗК у Пећи, да би, половином 2001. године, по захтеву Хашима Таћија, био суспендован са те функције, због недовољног ангажовања, као и због низа криминалних радњи које је извршио.

Бавио се фалсификовањем докумената о приватизацији појединих друштвених предузећа на подручју општине Ђаковица, након чега их је, по енормно високим ценама, продавао заинтересованим купцима, пре свега припадницима албанске народности. На такав начин, Хаџија је, за 500.000 евра, продао предузеће "Дева" Кољи Команију, из села Жуб, општина Ђаковица.

Такође, бесправано се уселио и узурпирао стамбене објекте Дмитра Обрадовића, из Ђаковице, у којима је отворио локалну радио и ТВ станицу.

**137. ГЗИМ (Сами) ХАЦИМУСА, звани
"Шпинђ" и "Пиктори"**

Рођен 21.02.1968. године, у селу Дукањево, општина Урошевац.

Био је курир команданта штаба ОВК у селу Језерце, задужен за везу са лицима из Урошевца која су давала логистичку подршку припадницима ОВК, а касније је постао командир специјалне јединице ОВК на том подручју.

После оружаних сукоба на Ким, био је један од организатора и непосредни учесник у етничком чишћењу српског становништва у селима Заскок, Догањево, Некодим, Село Варош, Плешина, Гребно и Гатње, у општини Урошевац.

Као припадник КПС, био је распоређен у полицијску станицу у Урошевцу, али је напустио овај посао, наводно због здравствених проблема. Међутим, одмах је приступио илегалној тајној полицији Косова за подручје наведене општине, а са формирањем АНА, укључио се у њене активности, тако да се сада налази на месту шефа штаба АНА за подручје Урошевца.

138. ХЕКУРАН (Мифтар) ХОДА

Рођен 18.02.1965. године, у Ђаковици.

Од 1992. године, био је члан илегалног штаба народне одбране у Ђаковици, којим су руководили Мазлом Кумнова, Насер Зека, Иљир Битићи и Бедри Цаханија.

Почетком 1998. године, по налогу Мазлома Кумнове, Сокоља Добруне и Аћифа Ђехуа, формирао је регрутни центар за прихват добровољаца који су, затим, пребацивани у села Сменица и Јабланица, општина Ђаковица, и село Глођане, општина Дечани, где су већ постојале јаке терористичке базе ОВК, да би се, касније, и сам прикључио овим групама.

Од стране Рамуша Харадинаја именован је на једну од командних функција, а током јуна, јула и августа 1998. године, предводио је више терористичких напада на припаднике МУП-а Србије, због чега је, крајем августа 1998. године, против њега поднета кривична пријава, за кривично дело тероризам.

У пролеће 1999. године, на подручју Ђаковице, формирао је градску герилу, која је деловала у насељу Чабрат и, током априла и почетком маја те године, извршила неколико терористичких напада, у којима је погинуло више цивила и три припадника полиције и војске.

Након потписивања Кумановског споразума, организовао је више терористичких група, које су извршиле киднаповање и убијање преосталих припадника српског и црногорског становништва у Ђаковици, међу којима су Негован Дедић, Звездан Мојсић, Будимир Баљашевић, Станиша Миленковић и Горан Столић. Такође, одговоран је за киднаповање и убиство Милице Векић и Десанке Илић, из Ђаковице.

Његови најближи сарадници и учесници у поменутим убиствима су Антон Љекај, звани "Пинђо", Батон Морина, Аднан Краснићи, звани "Ципи", и Крешник Пртоли.

Након формирања КЗК, именован је за заменика команданта 332. бригаде у Ђаковици. На тој функцији, извршио је злоупотребу службеног положаја, стичући огромна материјална средства ненаменским располагањем хуманитарном помоћи, која је употребио за изградњу луксузног хотела на брду Чабрат. Поред тога, у власништву има и радио-телевизијску станицу "Сини".

У септембру 2002. године, полиција УНМИК је са Ходом обавила информативни разговор, поводом његовог учешћа у пљачкама и изнуђивању новца од богатих Албанаца из Ђаковице, након чега је смењен са руководећег места у бригади КЗК.

У страху да ће од стране припадника међународних снага безедности на Ким, бити санкционисан због злочина које је починио, крајем 2002. године, побегао је у Албанију.

**139. ФАТМИР (Шефћет) ХУМОЛИ, звани
"Баци"**

Рођен 11.04.1965. године у селу Доње Љупче, општина Подујево.

Председник Главног одбора НПОК и посланик Скупштине Косова, активан у оквиру лапске РТГ КЗК.

Године 1982., као члан илегалне организације "Ново Косово", ухапшен је и осуђен на затворску казну у трајању од три године. Након изласка из затвора, прикључио се организацији НПК, да би, после хапшења једног броја њених припадника, илегално пребегао у Албанију и прикључио се НПОК-у. Године 1997., у одсуству, осуђен је на 8 година затвора.

Почетком 1998. године, илегално је из Албаније дошао на Ким и ангажовао се на прихвату наоружаних лица која су, такође, долазила из Албаније, те њиховом упућивању у јединице ОВК на територији општине Подујево. Исте године, захваљујући својим везама са Рустемом Мустафом, постаје члан лапског штаба ОВК.

По његовом и налогу Рустема Мустафе, 1999. и 2000. године, формиране су две терористичке групе: "БИА" (група је добила назив од почетних слова имена убијених терориста Бахрија Фазлија, Иљира Коњушевција и Агрона Рахманија, а седиште јој је било у Приштини, у насељу Врањевац), која је имала задатак да изводи терористичке акције према преосталом српском становништву на територији Ким, и "Скифтери", задужена за вршење притиска на неалбанско становништво (вођа ове групе био је Ружди Хаљиљи, звани "Руди", а чланови Бехар Бериша, Назиф Метоли, звани "Табут", Хильми Вељи, звани "Смрт", Хаки Абази, Аслан Синани, Гани Коци, Шефћет Мурсели, Шађир Бећири, те браћа Фаик и Раиф Арифи).

Припадници поменутих група били су укључени у ликвидацију Кемаља Шабанија, припадника ЦРДБ Приштина, Љатифа Краснићија, из села Мајловца, Џавита Шаље, из Врањевца, и

Енвера Ђекија. Припадници групе "Скифтери" ликвидирали су Мишку Маршуловића, резервисту МУП-а Србије, и његовог зета Драгана, из Крушевца. Припадници терористичке групе "БИА" извршиоци су терористичког напада на путнике аутобуса "Ниш-експрес", који је изведен 16.02.2001. године, у близини села Ливадице, општина Подујево, када је погинуло 11, а повређено више путника српске националности. Хумоли је умешан и у убиство Милана Миловановића у селу Дабовац, општина Куршумлија, као и у постављање противтенковске мине на путном правцу Куршумлија-Преполац, новембра 1999. године, којом приликом су погинула 3 припадника МУП-а Републике Србије, док је 6 полицијаца теже рањено.

Током 2001. године, изабран је за одборника у општини Подујево, испред АБК, али је, истовремено, ангажован у оквиру Главног штаба 5. РТГ КЗК. На петој скупштини НПОК-а, 29. јуна 2001. године, изабран је за председника овог покрета. На протеклим изборима за Парламент Косова, НПОК је добио само једно место, на којем се, као носилац листе кандидата налазио Фатмир Хумоли.

**140. САБАЈДИН (Самедин) ЦЕНА, звани
"Соси"**

Рођен 13.03.1953. године у Ораховцу.

Био је један од иницијатора и организатора диверзантско-терористичких група на подручју Ораховца, почетком 1998. године. Као члан штаба ОВК за Ораховац, учествовао је у доношењу одлуке да се, 17.07.1998. године, оружано нападне Ораховац, а потом изврше киднаповања и ликвидације више десетина цивила српске и црногорске националности.

Након повлачења снага безбедности Републике Србије са КиМ, са својом терористичком формацијом ушао је у Ораховац. Тада је, по његовом налогу, отпочело хапшење Срба и Црногораца, као и Албанаца лојалних Републици Србији, од којих је један број и убијен.

Као председник ДПК за подручје Ораховца, учествовао је у преузимању локалне власти, при чему је опљачкана приватна имовина српског становништва.

Због злочина које су терористи ОВК починили током 1998. и 1999. године, према неалбанском становништву на подручју Ораховца, припадници УНМИК полиције трагају за Сабајдином Ценом и Исметом Таром, такође из Ораховца. Обојица се налазе у бекству.

141. АГИМ (Хасан) ЧЕКУ

Рођен 29.10.1960. године у селу Ђушка, општина Пећ.

Бивши официр ЈНА, сада командант КЗК. Ожењен је Српкињом Драгицом.

За време сукоба у Хрватској, као пуковник ЗНГ, предводио је јединицу која је, крајем септембра 1991. године, извршила киднаповање, убиства и масакрирање 156 најугледнијих Срба из Госпића.

Септембра 1993. године, учествовао је у нападу припадника хрватске војске на Медачки цеп, у којем је масакрирано 87 српских цивила. Један је од кључних учесника у планирању операције "Олуја", спроведене августа 1995. године.

Заједно са Рахимом Адемијем, генералом хрватске војске, 1997. године, организовао је врбовање и упућивање Албанаца из Хрватске у јединице ОВК.

Године 1998., постављен је за начелника Главног штаба ОВК, учествујући у планирању и извођењу терористичких акција усмерених према припадницима МУП-а Србије и ВЈ, као и према неалбанском становништву на Ким.

Након расформирања ОВК, Чеку је именован за команданта КЗК, чији су припадници, под његовом командом, своје терористичке активности усмерили према припадницима МУП-а Србије, распоређеним у копненој зони безбедности у општинама Прешево, Бујановац и Медвеђа, као и према припадницима војних и полицијских снага Републике Македоније. По Чекуовим инструкцијама, велике количине оружја, којим је располагала бивша ОВК, сакривене су на више тајних локација на Ким.

Преко брата Бесима, Агим Чеку је, након бомбардовања од стране НАТО, вршио контролу над затворима у којима су били смештени цивили српске националности, од којих су многи ликвидирани.

У циљу ефикасније координације терористичких активности и пружања логистичке помоћи припадницима ОВПМБ, по налогу Чекуа, до маја 2001. године, штаб ове формације био је смештен у седишту Главног штаба РТГ КЗК Карадак у Гњилану.

Од маја до августа 2001. године, у организацији Агима Чекуа, поједини официри КЗК, пре свега припадници групе "Црни орлови", којом је руководио мајор КЗК Идриз Баљај, звани "Тогер", активно су учествовали у сукобима у Македонији, у оквиру јединица ОНА.

Чеку је, почетком 2002. године, јавно осудио хапшење од стране припадника УНМИК-а актуелних официра КЗК - Љатифа Гашија, бившег заменика комandanта РТГ Лаб, и Рустема Мустафе, бившег комandanта РТГ Карадак, оптужених за ратне злочине на КиМ.

Посредством брата Едхема, контролише криминалне активности у вези шверца оружја, дроге и илегалне трговине акцизном робом на подручју Пећи, директно сарађујући са Даутом Кадриовским и Руфатом Мусом.

Власник је предузећа "Слога" из Приштине, којем припадају хотели "Гранд" и "Божур" и у којима се налазе центри проституције, дроге и коцке, с тим што му послове води Сулејман Селими. Има око 60 локала широм КиМ. Врло је близак са Рахимом Адемијем, Рамушом Харадинајем, Адемом Краснићијем, Муратом Јашаријем, Шаћиром Шаћиријем, Шефкетом Муслијијем и Хашимом Таћијем, са којим контролише све јавне и тајне активности КЗК.

142. ЕТХЕМ (Демо) ЧЕКУ

Рођен 01.10.1962. године, у Пећи.

Био је члан илегалне организације НПОК, због чега је осуђиван. Иницирао је оснивање екстремног крила Парламентарне партије Косова у Пећи, подстицао омасовљење ОВК на том подручју и учествовао у допремању оружја. Ангажовао се на прихвату

добровољаца за ОВК из западноевропских земаља и њиховом пребацивању на подручје Дренице, где су вођене оружане операције.

Учествовао је у активностима штаба зоне ОВК за Метохију, чији је командант био Рамуш Харадинај. Средином 1999. године, постављен је за председника Скупштине општине Пећ. Приликом формирања АБК, изабран је за члана председништва, а у току предизборне кампање био је председник Централне изборне комисије те странке.

У време бомбардовања од стране снага НАТО, Етхем и Бесим Чеку су командовали логорима, од којих се један налазио у Јуничким планинама, а други у селу Драгобиље код Малишева. Срби, који су били затвореници у наведеним логорима, били су принуђени да обављају тешке физичке послове у руднику Дева.

Његова криминална активност одвија се у оквиру криминалне организације Рамуша Харадинаја и Екрема Луке, а оствареним профитом су директно финансирали активност албанских терористичких група, које су, са подручја Пећи, биле убаџиване на југ Србије и у западну Македонију.

Налази се на функцији министра за животну средину и просторни развој у Влади Косова.

143. МУХАМЕТ (Махмут) ЧЕРКЕЗИ, звани "Черкез"

Рођен 09.07.1979. године, у Приштини.

Припадао је терористичкој групи формираној на подручју Обилића, коју су предводили Абедин Согојева и Сабит Ладровци.

Умешан је у убиство породице Рапајић из Обилића, извршено 28.11.2000. године, као и у постављање експлозивне направе на угоститељски објекат "Кастело", а главни је организатор рушења споменика Милошу Обилићу, у центру истоименог града.

Поред активности на Ким, прикључивао се и јединицама ОВПМБ, у вршењу терористичких акција на југу Србије.

Од стране УНМИК полиције притворен је, заједно са Бекимом Бербатовцијем, из Обилића, због основане сумње да су умешани у убиство породице Столић. Због недостатка доказа, обојица су, након 72 сата, пуштена из притвора.

144. ЕМРУШ (Мухарем) ЦЕМАЈЛИ

Рођен 01.05.1959. године у селу Камена Глава, општина Урошевац.

У периоду од 1981. године до избијања оружаних сукоба на Ким, боравио је у Биенеу, Швајцарска.

Заједно са братом Мустафом, био је иницијатор формирања НПРК. Након наглог осипања чланства ове организације, 1991. године, браћа Цемајли су формирала илегалну екстремну организацију НПК. Као секретар ове организације, Емруш Цемајли је посебно био активан на плану регрутовања и организованог слања Албанаца на војну обуку у Републику Албанију, одакле су се, касније, прикључивали јединицама ОВК на Ким. Такође, учествовао је у прикупљању новчаних средстава за куповину оружја и војне опреме за потребе ОВК.

По доласку на Ким, 1998. године, деловао је на плану формирања територијалних штабова ОВК на подручју општина Урошевац, Качаник и Витина.

Након распоређивања међународних снага на Ким, јуна 1999. године, био је постављен за координатора НПК са КФОР-ом и УНМИК-ом. Почетком 2000. године, заједно са Гафуром Ељшанијем, регистровао је НПК као нову политичку партију и постао њен председник.

По формирању ОВПМБ, остваривао је интензивне контакте са Јунузом Муслијијем и често боравио на подручју општина Прешево, Бујановац и Медвеђа. С тим у вези, као председник НПК, имао је одлучујући утицај на формирање АНА на подручју Призрена и Драгаша, а био је активан и на плану прикупљања новчаних средстава за потребе ове терористичке формације.

Цемајли је близак сарадник Алија Ахметија, са којим је учествовао у планирању активности ОНА у Македонији. Био је

један од главних организатора илегалног пребацивања припадника ове формације у кампове за обуку на Ким, а затим њиховог враћања у Македонију ради извођења терористичких акција.

Због повезаности са терористичким организацијама, стављен је на америчку "црну листу" организација којима се ускраћује финансијска помоћ, односно лица којима је забрањен улазак у САД.

**145. ИДРИЗ (Ризах) ШАБАНИ, звани
"Љута"**

Рођен 01.12.1958. године у селу Орлане, општина Подујево.

Пензионисани официр ЈНА. Био је члан штаба оперативне зоне Лаб, а касније и командант 152. бригаде зване "Шабан Шаља", са седиштем у селу Буринце.

Након расформирања ОВК, заузео је високо официрско место у главном штабу КЗК, где обавља функцију шефа сектора у 5. РТГ.

Припадао је терористичкој групи коју је, својевремено, предводио Захир Пајазити, а која је извршила низ терористичких акција, између осталих, напад ручним бомбама на Србе из Хрватске, смештене у објекту средње школе "Ђуро Ђаковић" у Подујеву, напад на избегле Србе из Хрватске смештене у бившем одмаралишту "Електропривреде", у селу Батлава, напад на Среда Радовића и Станка Димовића, припаднике ОУП-а Подујево, напад на Бејтуша Беку, радника ЦРДБ Приштина, који је преминуо од последица рањавања, као и напад на зграду ОУП-а Подујево и одељења полиције у селима Крпимеј, Лужане и Орлане.

Поред тога, Шабани је, са припадницима ове терористичке групе, 1996. године, извршио нови напад на Среда Радовића, учествовао у убиству припадника МУП-а Србије Милоша Николића и радника Општине Подујево Драгана Ракића, из села Велика Река, у селу Сукриш, општина Подујево. Иста група је, 1997. године, извршила напад на Радивоја Паповића, ректора Приштинског универзитета.

Поред наведених кривичних дела, Идриз Шабани је, након одласка српских снага безбедности са КиМ, континуирано учествовао у систематском чишћењу српског становништва на територији општина Подујево и Приштина.

146. БЕСНИК (Зенељ) ШАЉА

Рођен 31. 05. 1974. године у селу Озрим, општина Пећ.

Један је од оснивача огранка ОВК за подручје дримског округа. Припадао је групи терориста из села Лођа, коју су чинили Наим Ђурај, из села Радавац, Наим Љуши, из села Ђушка и

Мухамет Демај, из села Добруше, код Пећи. Ова група је извршила бројна убиства, отмице, киднаповања и застрашивавања становништва на подручју општина Пећ и Исток.

У децембру 1998. године, Шаља је учествовао у терористичком нападу на припаднике МУП-а Србије, ангажоване на обезбеђењу болнице, у којој је био смештен рањени члан Шаљине групе. Том приликом, повређено је неколико лица.

Осим тога, један је од двојице извршилаца терористичког напада на групу средњошколаца у кафићу "Панда", у Пећи, 14. децембра 1998. године, у којем је живот изгубило 6 лица (Иван Радевић, Драган Трифовић, Иван Обрадовић, Светислав Ристић, Вукота Гвозденовић и Зоран Станојевић), док су три младића задобила тешке телесне повреде (Мирсад Шабовић, Владан Лончаревић и Никола Рајевић).

У јануару 1999. године, покушао је да изврши отмицу Смајља Мехметаја, из села Рухот, а у јулу 1999. године, учествовао је у нападима на припаднике патроле МУП-а Србије, код села Лођа.

Одговоран је за ликвидацију неколико припадника МУП-а Србије, као и за убиства појединачних Албанаца из истог села, који су, наводно, сарађивали са српском полицијом.

147. ШАБАН (Беко) ШАЉА

Рођен 15.05.1961. године у селу Лоћа, општина Пећ.

Завршио је Војну академију, бивши припадник покрајинског СУП-а. Крајем 1994. године, осуђен је због деловања у оквиру илегалног МУП-а Републике Косово.

Почетком 1995. године, био је укључен у организовање диверзантско-терористичке обуке припадника ОВК у Албанији.

По његовом наређењу, извршено је киднаповање и ликвидација више Срба на подручју Пећи и насиљно претеривање неалбанског становништва. Шаља је налогодавац киднаповања Велизара Стошића, из села Бело Поље, општина Пећ, чији је леш касније пронађен у Радоњићком језеру.

У једном од терористичких напада који је извршила група на чијем се челу налазио Шаља, погинули су полицајци Мирко Радуновић и Миле Рајковић, док је капетан Срђан Миловић заробљен и, након зlostављања, убијен.

Руководио је групом ОВК у селу Лоћа, општина Пећ, која је, 1998. и 1999. године, на прилазу Пећи, извршила више напада на припаднике МУП-а Србије. Директно је учествовао у киднаповању цивила српске и црногорске националности на ширем подручју Лоће, од којих су неки, такође, убијени.

Од јуна до септембра 1999. године, обављао је дужност команданта војне полиције ОВК у Пећи, при чему је директно учествовао у организовању и спровођењу етничког чишћења неалбанског становништва на ширем подручју те општине. Након тога, постављен је за начелника класе Полицијске академије у Вучитрну, а затим је пребачен на подручје Пећи где је, заједно са Ганијем Хајдаријем, обављао дужност инструктора у обуци кадрова за потребе КПС.

Рамуш Харадинај, преко Шаље, организује илегално допремање оружја и војне опреме из Албаније, која се, потом, за потребе АНА, складишти на подручју Дечана и Ђаковице. С обзиром да је Харадинајева терористичка и криминална организација све незадовољнија због истрага које међународне снаге спроводе о

злочинима пре, за време и после НАТО интервенције, реална је могућност да ће се ово оружје употребити у терористичким акцијама и против припадника КФОР-а и УНМИК-а.

Шабан Шаља се, тренутно, налази на функцији командира КПС у Пећи.

148. ШАБАН (Вељи) ШАЉА

Рођен 01.12.1958. године у селу Негровац, општина Глоговац.

Због деловања у оквиру илегалне организације НПРК, 1985. године, осуђен је на 7 година затвора.

У оквиру ОВК, обављао је дужност заменика комandanта за подручје Дренице, а касније је, у КЗК, најпре постављен за комandanта 6. РТГ, а потом за комandanта 1. РТГ Дреница.

Одговоран је за формирање илегалних затвора у селу Ликовац, општина Србица, и селу Лапуштник, општина Глоговац. У овим затворима мучени су и убијани грађани српске, али и албанске националне заједнице, за које је ОВК сумњала да сарађују са МУП-ом Србије.

Руководећи 6. РТГ КЗК, до октобра 2000. године, наредио је интезивирање терористичких акција и застрашивање српског становништва у селу Пасјане, општина Гњилане. Такође, саветовао је грађане албанске националности, из села Мучибаба, Липовица и Буринце, да се организовано иселе у Гњилане, како би створио шири простор за предузимање терористичких активности и пребацање оружја у Прешево, Бујановац и Медвеђу. За извођење ових активности, формиране су базе под контролом главног штаба 6. РТГ КЗК.

Заједно са Рамушом Харадинајем, један је од главних организатора трговине дрогом на Ким. Ову активност спроводи и са Башкимом Ибрахимијем и Имером Тахиријем, из Прешева, а део средстава добијених на овај начин коришћен је за финансирање ОВБМП.

У блиским је контактима са бившом припадницом ОВК Ирфетом Спахију, над којом су, у новембру 2000. године, припадници норвешког КФОР-а водили истрагу, због умешаности у недозвољену трговину и проституцију деце и одраслих, као и у трговину децом и људским органима. Приликом претреса њеног стана, пронађена су документа која припадају Шатри, а сумња се да је и он лично учествовао у наведеним активностима Ирфете Спахију.

149. НАСЕР (Садик) ШАТРИ, звани "Ермал"

Рођен 23.09.1957. године у селу Томанце, општина Исток.

Октобра 1989. године, у Истоку, извршио је напад на Томислава Бабовића, припадника РДБ, и нанео му тешке телесне повреде, након чега је, илегалним каналима, побегао у Шведску, где је добио статус политичког азиланта. Осуђен је, у одсуству, пресудом Окружног суда у Пећи, на казну затвора у трајању од 12 година.

Поред значајне улоге у анимирању албанске емиграције у западноевропским земљама да подржи терористичке активности Албанаца на Ким, Шатри је, током 1997. и 1998. године, преко Албаније, дошао на подручје општине Дечани, где се повезао са Рамушом Харадинајем и укључио у организовање диверзантско-терористичке обуке припадника ОВК. У том периоду, био је постављен за команданта ОВК у селу Прилеп, општина Дечани.

Почетком 1999. године, на предлог Харадинаја, именован је на функцију помоћника комandanта бригаде за питање војне полиције, те је учествовао у терористичким нападима на припаднике МУП-а Србије и ВЈ на подручју општине Исток, када је, из заседе, заједно са Зигурном Шатријем, из села Томанце, општина Исток, убио полицајца Селима Адровића.

Након повлачења српских снага безбедности, формирао је илегалну терористичку групу, сачињену од бивших припадника полиције ОВК, чији је задатак био ликвидација и притисак на неалбанско становништво. Ова група је извршила више убистава,

између осталих, Момчила и Сретене Пумпаловић, из Истока, који су, пре ликвидације, били малтретирани и мучени.

Организовао је и управљао затвором за заточене Србе и Албанце у КП дому "Дубрава", надомак Истока.

150. ЏАФЕР (Демо) ШАТРИ

Рођен 10.11. 1949. године у селу Томанце, општина Исток.

Као ученик средње школе осуђиван је због екстремног и сепаратистичког деловања. Због покушаја организовања оружаног устанка на Ким, 1975. године, осуђен је на 8 година затвора. Казна му је продужена за три и по године, јер је, у међувремену, извршио још једно кривично дело. У фебруару 1982. године, побегао је из затвора и преко Албаније се пребацио у Швајцарску, где је добио статус азиланта.

Шатри је дуги низ година, иако формално члан ДСК, доследно одржавао контакте са водећим екстремистима из НПРК-а, учествујући у осмишљавању тактике њиховог деловања, а у јавним наступима отворено се залагао за агресивне методе, као што су диверзије, саботаже, атентати и сл. Остварио је чврсту везу са Бујаром Букошијем, који га је поставио за министра за информисање своје Владе у егзилу.

Године 1998., швајцарска полиција је из Шатријеве канцеларије одузела компјутер, дискете и писану документацију и ухапсила два његова сарадника, под оптужбом да су се бавили недозвољеном куповином оружја за ОВК. Током те, али и 1999. године, Шатри је организовао допремање техничке опреме на Ким, због чега је више пута боравио у Албанији и, илегално, на Косову и Метохији.

После НАТО бомбардовања, вратио се на Ким, а на основу његових инструкција, према српском становништву, примењене су репресивне мере, које су довеле до етничког чишћења у општини Исток. Будући да се искомпромитовао сарадњом са Бујаром Букошијем, јер су обојица оптужени за злоупотребу и проневеру око 8 милиона ДЕМ, што је део средстава који је

албанска емиграција из западне Европе прикупила за потребе албанских екстремиста на Ким, незадовољан третманом који је имао, посебно од стране Хашима Таћија, у другој половини 2002. године, вратио се у Швајцарску и постао један од руководилаца Централног штаба илегалне терористичке организације "Идеаљи", чији се припадници постепено укључују у структуре КЗК.

**151. МУСТАФА (Шађир) ШАЋИРИ, звани
"Командант Шпејтим"**

Рођен 25.03.1967. године у Ораовици, општина Прешево.

Био је један од иницијатора формирања ОВПМБ. Као истакнути члан ове организације, Шађири је, поред спровођења активности усмерених на илегално наоружавање припадника ОВПМБ, истовремено учествовао у терористичким нападима на органе безбедности на подручју општине Прешево.

Октобра 2000. године, именован је за комаданта 113. бригаде "Емин Фејзулаху", која је била лоцирана на овом подручју, руководећи оружаним акцијама против припадника МУП-а Републике Србије и ВЈ, све до маја 2001. године.

Након демилитаризације ОВПМБ, за потребе припадника ОНА, организовао је пребацивање дела наоружања на територију Македоније.

152. ШАЋИР (Исмаил) ШАЋИРИ

Рођен 01.09.1964. године у селу Депце, општина Прешево.

Као организатор и иницијатор делатности илегалне организације "Бајрам Џури", Шађири је, 1982. године, пресудом Окружног суда у Врању, осуђен на шест година затвора, од којих је четири издржао у затвору у Лесковцу.

Уживао је подршку већег броја албанских екстремиста са подручја Ким и из иностранства, а посебно је дошао до изражaja за време НАТО бомбардовања СРЈ. У то време, имао је директне контакте са лидерима ОВК Хашимом Таћијем, Рамушом Харадинајем и другим терористичким вођама. Био је главни организатор набавке оружја, муниције и лекова, које је допремао припадницима ОВК, и учесник у пребацивању лица албанске народности са Ким у Републику Албанију, где су обучавани за вршење терористичких акција.

Након уласка међународних снага на Ким, постао је заменик команданта 6. РТГ КЗК за подручје Гњилана, али је, након шест месеци, смењен одлуком Бернара Кушнера, тадашњег шефа цивилне мисије УН на Ким.

Један је од главних организатора формирања и деловања ОВПМБ, у оквиру које је заговарао интензивирање терористичких активности на подручју општина Прешево и Бујановац. Током 2000. године, на подручју општине Прешево, имао је своју командну структуру, преко које је реализовао терористичке активности према српским снагама безбедности.

У више наврата истицао се својим екстремним наступима и ставовима, пре свега на састанцима са представницима међународне заједнице поводом демилитаризације ОВПМБ, због чега је провео шест месеци у затвору, у америчкој војној бази "Бондстил", код Урошевца.

Има значајну улогу у формирању нове политичке групације Албанаца - ПДП, која углавном окупља бивше припаднике ОВПМБ.

Тренутно је неприкосновени ауторитет екстремне сепаратистичке политике на југу Србије, коју испољава у оквиру Удружења ветерана рата бивше терористичке организације ОВК, где обавља функцију заменика председника.

153. АДЕМ ШЕХУ

Бивши официр албанске армије, активно је учествовао у обуци албанских терориста у камповима у Албанији.

По доласку на Ким, јуна 1999. године, постао је један од руководилаца ОВК у оперативној зони Лаб, командант 153. бригаде, која је деловала на подручју Голака и на путном правцу Приштина - Лесковац, односно у селима Качикол, Граштица, Колић и др. Веома блиске контакте одржавао је са Сејдијем Весељијем и Рустемом Мустафом, званим "Реми", тада командантом оперативне зоне Лаб.

Чланови групе којом је руководио Шеху, убили су, 31.08.1999. године, у реону села Зебнице, Драгана Перића, из Грачанице, Синишу Марковића, из Бадовца, и Јовановић Н., из Сушице. Такође, ова група је отела Милорада Поповића, а одговорна је и за отмице Славише Стевића, из Бадовца, и Предрага Микића, званог "Прота", из Сушице.

Након потписивања Кумановског споразума, главни штаб ОВК оперативне зоне Лаб, у којем се налазио Шеху, донео је одлуку о формирању илегалних терористичких група, задужених за етничко чишћење на подручју општина Подујево и Приштина.

Почетком децембра 2000. године, Шеху се вратио у Албанију, где је наставио са активностима у оквиру ФНУА и АНА, као његовог војног крила.

154. ЕЉБАСАН ШОШАЈ

Рођен 12.12.1963. године у селу Љесковац, општина Приштина.

Био је командант ОВК за села Послиште, Билуша и Љесковац, 1998. године. Лично је учествовао у више акција ликвидације неалбанског становништва, заједно са Бимшитом Краснићијем и Бесимом Шаљом.

Усмене и писмене налоге за ликвидацију српског становништва,

добијали су од тзв. Преког војног суда, којим су руководили Соколь Добруна, из Ђаковице, и Илијаз Кадоли, из Суве Реке.

У току обављања дужности заменика начелника контраобавештајне службе, а по наредби свог претпостављеног Скендера Берише, извршио је неколико убиства и протеривања Срба и другог неалбанског становништва, као и киднаповања и малтретирања припадника МУП-а Републике Србије.

Учесник је у масакру, извршеном 11.01.2000. године, над породицом Скендери, у призренском насељу Тусус.

155. БЕКИМ (Весељ) ШУТИ, звани "Нику"

Рођен 01.05.1976. године у селу Ошљане, општина Вучитрн.

Био је командант специјалне јединице ОВК при оперативној зони Шаља. Ова јединица, која је бројала око 40 обучених припадника, почетком маја 1999. године, отела је Љубомира Кнежевића, из Вучитрна, дописника листова "Политика" и "Јединство" из поменутог града. Кнежевић је одведен у штаб који се налазио у селу Ошљане, где је мучен, а затим убијен. Иста група је, такође у мају 1999. године, убила Мирослава Спиринића, возача председника СО Вучитрн, а у јуну исте године, Шути је лично убио Милорада Аврамовића, из села Ошљане.

После повлачења српских снага безбедности, Шути се, са комплетном јединицом, насиљно уселио у 40 српских станова у јужном делу Косовске Митровице, а када су припадници УНМИК полиције покушали да иселе један број бесправно усельених Албанаца, организовао је припаднике своје јединице, који су, уз претњу експлозивом, спречили ту акцију.

Године 2001., заједно са Роналдом Бартетским, учествовао је у убиству радника МУП-а Србије Александра Петровића, шефа пасошке службе при канцеларији за везу са УНМИК-ом у Приштини, али је за ово убиство, покушај убиства и тероризам, осуђен само немачки држављанин, који је, иначе, ожењен сестром Бекима Шутија.

Шути је извесно време био ангажован као командант гардијске јединице КЗК у Приштини, а тренутно се налази на једној од руководећих функција у КЗК у Косовској Митровици.

156. МЕТ (Сефер) ШУТИ

Рођен 03.10.1944. године у селу Ошљане, општина Вучитрн.

До 1989. године, био је радник Секретаријата народне одбране у Вучитрну.

Убрзо након формирања ОВК, постао је члан Главног штаба за оперативну зону Шаља, задужен за обуку нових припадника.

Учествовао је у отмици и убиству Љубомира Кнежевића, дописника "Политике" из Вучитрна, а последњих дана фебруара 1999. године, у убиству браће Милана и Марка Милошевића, испред њихове куће у селу Букош.

Тренутно је ангажован у штабу 4. РТГ КЗК у Косовској Митровици, у чину потпуковника.

* * *